

Колін Гувер

Не запитуй
про минуле.
Не розраховуй
на майбутнє.

Спотворене
кохання

Моїм найкращим подругам, вони ж мої сестри, Лін та Мьорфі.

Переклад від masha_booklo

Анотація

Я знаю, що Майлз мене любить, я бачу це в його очах, та він ніколи в цьому не зізнається. Він вважає, що не гідний щастя, не гідний мене, не гідний сім'ї. Минуло 6 років, та він все ще не може пробачити собі. Майлз свідомо прирікає себе на страждання, але з ним страждаю і я.... Таке кохання я не зустрічала в книгах, не бачила у фільмах і не чула у піснях. Це кохання жорстоке, непривабливе, спричиняє біль. Воно зламане. Спотворене.

Зміст

Анотація

Глава перша

Глава друга

Глава третя

Глава четверта

Глава п'ята

Глава шоста

Глава сьома

Глава восьма

Глава дев'ята

Глава десята

Глава одинадцята

Глава дванадцята

Глава тринадцята

Глава чотирнадцята

Глава п'ятнадцята

Глава шістнадцята
Глава сімнадцята
Глава вісімнадцята
Глава дев'ятнадцята
Глава двадцята
Глава двадцять перша
Глава двадцять друга
Глава двадцять третя
Глава двадцять четверта
Глава двадцять п'ята
Глава двадцять шоста
Глава двадцять сьома
Глава двадцять восьма
Глава двадцять дев'ята
Глава тридцята
Глава тридцять перша
Глава тридцять друга
Глава тридцять третя
Глава тридцять четверта
Глава тридцять п'ята
Глава тридцять шоста
Глава тридцять третя
Глава тридцять восьма
Глава тридцять дев'ята
Епілог

Глава перша

Тейт

- Хтось залишив слід на вашій шиї, юна леді.

Я здивовано розплющую очі і повільно обертаюся до дідуся, що стоїть поруч. Він натискає кнопку ліфта та дивиться на мене. Потім усміхається і вказує на мою шию.

— Я про родимку.

Я мимоволі торкаюся місця трохи нижче вуха — там, де в мене родима пляма розміром із десятицентову монетку.

- Мій дід казав, родимки здатні розповісти, чим закінчився останній бій у людини в минулому житті. Вас, мабуть, ударили в шию. Проте смерть, напевно, була швидкою.

Я посміхаюсь. Не знаю, лякатися чи прийняти його слова за жарт. Поганий спосіб зав'язати розмову, але навряд чи небезпечний чоловік. Судячи зі згорбленої спини і невпевненої ходи, йому не менше вісімдесяти.

Чоловік робить пару повільних кроків до оббитого оксамитом кріслом, одного з двох, що приставлені до стіни біля ліфта. З кректанням сідає і знову дивиться на мене.

- Вам на вісімнадцятий?

Я підозріло примружуюсь. Старому звідкись відомо, на який мені поверх, хоч раніше я в цьому будинку не бувала, та й його самого бачу вперше.

- Так, сер, - насторожено відповів я. — Ви тут працюєте?

- О так.

Він киває на ліфт, а я піднімаю погляд на циферки, що світяться. Ще одинадцять поверхів. Скоріше б...

— Натискаю на кнопку. Навряд чи моя посада має офіційну назву. Сам охрестив себе капітаном повітряного судна. Як-не-як, відправляю людей у політ — аж до двадцятого поверху.

Я мимоволі усміхаюся, бо батько та брат у мене пілоти.

— І давно служите капітаном? - Запитую я, з нетерпінням чекаючи ліфта: у житті не бачила таких повільних.

— Раніше ремонтом займався, будівлю обслуговував, доки не постарів. Перш ніж стати капітаном, працював тут тридцять два роки. А людей у політ відправляю вже п'ятнадцять років, якщо не більше. Хазяїн зглянувся і виділив мені це містечко, щоб було чим зайняти себе, доки не помру. - Старий задумливо посміхається. - Одного він, бідолаха, не знає: Бог приготував мені в житті багато великих звершень, а я так відстав від плану, що тепер не помру ніколи.

Я сміюся, і тут двері ліфта нарешті відчиняються. Я беруся за ручку валізи і ще раз дивлюся на співрозмовника, перш ніж ступити всередину.

- Як вас звати?

- Семюел, але називайте мене Кеп. Усі так роблять.

- А у вас є родимки, Кеп?

Обличчя старого розпливається в посмішці.

- Взагалі-то так. Схоже, у минулому житті мені прострелили зад. Напевно, помер від втрати крові.

Я з усмішкою піднімаю долоню до лоба — салютую йому, як справжньому капітанові. Потім заходжу до ліфта і, поки двері не зачинилися, окидаю поглядом розкішно обставлений вестибюль. Величні колони, мармурові підлоги... Більше схоже на старовинний готель, ніж на багатоквартирну будівлю.

Коли Корбін запропонував мені пожити в нього, поки шукатиму роботу, я й не здогадувалася, що він веде справжнє доросле життя. Думала, буде як минулого разу, коли я приїжджала до нього в гості після закінчення школи, а він тільки починав навчатися на льотчика. Було це чотири роки і одна обшарпана двоповерхова будівля тому. Я й цього разу чекала чогось такого самого. І точно не розраховувала на розкішний хмарочос у центрі Сан-Франциско.

Натискаю на кнопку вісімнадцятого поверху і дивлюся у дзеркальну стіну ліфта. Вчорашній день і велику частину ранку я провела в кімнаті в Сан-Дієго, упаковуючи речі. На щастя, майна у мене небагато, проте після довгої, втомливої поїздки завдовжки п'ятсот миль, сліди втоми на обличчі не приховати. Волосся зібране в недбалий вузол на маківці, який довелося закріпити олівцем - не знайшла в машині резинку. Очі, зазвичай карі, майже в колір волосся,

зараз здаються ще темнішими - завдяки мішкам, що утворилися під ними.

Риюсь у сумочці у пошуках гігієнічної помади – нехай хоча б губи виглядають пристойно. Двері починають зачинятися і відразу знову роз'їжджаються. До ліфта поспішає молодий чоловік, на ходу дякуючи Кепу.

Самого старого я не бачу, зате чую, як він щось бурчить у відповідь. Схоже, розмовляти з цією людиною він бажає набагато менше, ніж зі мною.

На вигляд моєму попутнику років двадцять п'ять – тридцять. Він з усмішкою дивиться на мене, і я точно знаю, що в нього на думці, бо він непомітно ховає в кишеню ліву руку. Руку з обручкою.

– Десятий, – каже він, не зводячи з мене очей. Витріщився на цілком скромний виріз моєї футболки, потім покосився на валізу.

Я натискаю на кнопку вказаного поверху.

Треба було вдягнути светр.

– Переїжджаєте? – цікавиться незнайомець, відверто витріщаючись на мої груди.

Я киваю. Втім, навряд чи він бачить мій кивок, бо його погляд спрямований набагато нижче.

– На який поверх?

Ну ні!

Я загороджую панель обома руками, щоб цікавий тип не побачив вісімнадцять, що світиться, і по черзі натискаю на всі кнопки між десятою і вісімнадцятою. Той спантеличено дивиться на панель.

- Не ваша справа, - говорю я.

Він сміється. Думає, жартую. Вигинає густу темну брову. Красиві брови. Гарне обличчя. Красива голова. Красиве тіло. Одружене тіло.

От придурок...

Помітивши, що я його розглядаю, мій попутник спокусливо посміхається. Ось тільки я вивчаю його зовсім не з тією метою, з якою йому хотілося б. Просто намагаюся вгадати, скільки жінок, крім дружини, він спокусив.

Бідолашна його дружина...

Ліфт зупиняється на десятому, а чоловік знову звертає увагу на виріз моєї футболки.

- Можу допомогти. - Він киває на валізу.

Гарний голос. Цікаво, скільки дівчат повелося на спокусливий голос цього одруженого чоловіка?

Він підходить до мене і рішуче тисне на кнопку, що зачиняє двері.

Я, дивлячись на нього впритул, тисну на іншу, щоб знову їх відкрити.

- Сама впораюся.

Незнайомець хитає головою, ніби все зрозумів, проте його очі, як і раніше, маслянисто блищать, через що моя неприязнь до нього тільки росте.

Він виходить із ліфта і обертається.

- Ще побачимось, Тейт.

Я хмурюся. Неприємно – перші ж дві людини, яких я зустріла у цьому будинку, вже знають, хто я така.

Залишок шляху їду на самоті. Із зупинками на кожному поверсі, доки не доїжджаю до вісімнадцятого. Виходжу, дістаю з кишені телефон та переглядаю листування з Корбіном. Не пригадую номер його квартири. Чи то 1816, чи то 1814.

Чи 1826?..

Перед квартирою 1814 я зупиняюся як укопана, бо на підлозі, привалившись до дверей номер 1816, спить п'яний хлопець.

Будь ласка, тільки не 1816...

Шукаю потрібне повідомлення і прикро хмурюся. 1816.

Ну хто б сумнівався...

Повільно підходжу до дверей, намагаючись не розбудити сплячого. Він напівлежить спиною до дверей, обпершись підборіддям у груди, ноги широко розкинуті. Ще й хропе.

– Вибачте... – бурмочу я.

Жодної реакції.

Я торкаюся ногою до його плеча.

- Мені потрібно потрапити до цієї квартири.

Хлопець важко відкриває очі і впирається поглядом мені в ноги. Морщить лоба, повільно простягає руку і тицяє нею в моє коліно, ніби нічого подібного в житті не бачив. Потім відкидається назад і знову засинає.

Чудово...

Корбін прилетить тільки завтра, я дзвоню йому, щоб дізнатися, боятися мені цього п'яного чи ні.

- Тейт? – каже Корбін, навіть не привітавшись.

– Так. Дісталася добре, але до квартири потрапити не можу, бо перед її входом спить п'яний чоловік. Які будуть пропозиції?

- Номер 1816? Впевнена, що стоїш біля потрібних дверей?

– Відповідь ствердна.

- Він точно п'яний?

– Відповідь ствердна.

– Дивно... А одягнений у що?

- Яка різниця у що?

– Якщо на ньому форма пілота, швидше за все, місцевий. У будинку договір із нашою авіакомпанією.

На п'яному – джинси із чорною футболкою, які – не можу не відзначити – дуже йому йдуть.

– На ньому немає форми.

- Можеш потрапити до квартири, не розбудивши цього типа?

– Спочатку його треба посунути. Якщо просто відчинити двері, він завалиться всередину.

Кілька хвилин Корбін мовчки роздумує.

- Спустися на перший поверх і знайди Кепа, - нарешті пропонує він.

– Я його попередив про твій приїзд. Нехай буде з тобою, поки не зайдеш усередину.

Я шість годин провела за кермом і найменше у світі хочу знову спускатися на перший. Та й потім, який толк від Кепа в такій ситуації?

- Просто не вішай трубку, поки я не потраплю до квартири.

Власний план мені більше до смаку. Затиснувши телефон між плечем і вухом, я шукаю в сумочці ключ, який надіслав Корбін. Вставляю в замкову щілину і повертаю. Однак чим ширше відчиняються двері, тим далі завалюється п'яний. Він невдоволено мукає, але око не розплющує.

- Шкода, він у відключці, - говорю я в телефон. - Виглядає нічого так.

- Тейт, просто увійди в квартиру і зачини двері, щоб я міг спокійно повісити трубку!

Закочую очі. Брат невинуватий. Боюся, мій переїзд погано позначиться на наших стосунках, особливо якщо згадати, як він завжди мене опікував. Втім, вибору немає: я ні роботу не встигла знайти, ні квартиру винайняти, ні освоїтися на новому місці до початку навчального року.

Сподіваюся, цього разу все буде інакше. Корбіну двадцять п'ять, а мені двадцять три, і якщо ми не зуміємо порозумітися краще, ніж у дитинстві, значить, нам обом ще тільки доведеться подорослішати.

Думаю, все залежить насамперед від Корбіна – від того, наскільки він змінився з того часу, як ми востаннє жили разом. Тоді критика брата обрушувалася на кожного хлопця, з яким я зустрічалася, а разом на всіх моїх друзів, і взагалі, будь-який мій вибір, навіть коледж, куди я вирішила вступити. Втім, його думка ніколи мене не хвилювала. Останні кілька років ми жили порізно, Корбін нарешті від мене відстав, і мій переїзд стане для нас остаточною перевіркою на терпимість.

Я закидаю сумочку на плече, але вона чіпляється за валізку і падає на підлогу. Лівою рукою я міцно стискаю ручку, щоб двері не відчинилися і п'яний не звалився всередину. Ногою упираюся йому в плече – хочу зрушити убік. Безрезультатно.

- Корбін, він надто важкий. Прийдеться перервати розмову, щоб звільнити обидві руки.

- Ні не потрібно. Поклади телефон у кишеню, але не відключайся.

Я оглядаю себе: футболки, легінси.

- Кишень немає, так що вирушаєш у ліфчик.

Корбін видає такий звук, ніби його нудить. Я запихаю телефон у ліфчик, дістаю ключ із замкової свердловини і кидаю убік сумочки, але промахуюсь, і ключ падає на підлогу. Потім піднімаю п'яного хлопця за плечі.

- Так, друже, - кажу я, намагаючись відтягнути його вбік. - Вибач, що потривожила твій сон, але мені потрібно у квартиру.

З усіма силами я притуляю його до одвірка. Відчиняю двері і повертаюся, щоб забрати речі.

Щось тепле охоплює мене за щиколотку.

Ціпенію.

Дивлюся вниз.

– Пусти! - верещу і намагаюся струсити руку, якою хлопець тримає мене за ногу - так міцно, що напевно залишаться синці.

Він дивиться прямо на мене. Я смикаю ногою і лечу спиною назад – у квартиру.

– Мені треба туди... – чую я, приземлившись на попу.

Другою рукою хлопець намагається ширше відчинити двері, і мене охоплює паніка. Затягую ноги до квартири, проте п'яний все ще тримає мене за щиколотку. Вільною ногою я зачиняю двері і притискаю йому руку.

- Твою ж мати! - скрикує він, пробуючи звільнитися, але моя нога підпирає двері. Я відсуваю її рівно настільки, щоб хлопець встиг відсмикнути руку, мить - і я вже на ногах, замикаюся на замок, засув і ланцюжок.

Потроху серце заспокоюється, і я чую, як воно репетує на мене.

У буквальному значенні слова.

Низьким чоловічим голосом:

- Тейт! Тейт!

Корбін...

Дивлюся на свої груди і вивуджую телефон з ліфчика.

- Тейт! Відповідай!

Хмурюся і трохи віддаляю телефон від вуха.

– Все гаразд, – відповідаю, важко переводячи подих. – Я у квартирі. Двері замкнула.

– Господи!.. – з полегшенням вимовляє Корбін. - Налякала мене до смерті! Що трапилося?

- Намагався всередину проникнути, але я зачинила двері.

Я клацаю вимикачем, роблю три кроки в глиб вітальні і зупиняюся як громом вражена.

Так, ти молодчина, Тейт ...

Усвідомивши, що наробила, я повільно розвертаюся до дверей.

– Е-е... Корбін... Здається, я забула в коридорі деякі речі. Я б їх забрала, але той хлопець із чогось вирішив, ніби йому обов'язково потрібно до тебе до квартири, тож двері я не відчиню ні за що. Які будуть пропозиції?

Декілька миттєвостей Корбін просто мовчить.

– Що саме ти забула?

Визнавати не хочеться, але я таки кажу:

- Валіза.

- Господи, Тейт ...

— І сумочку.

- Її як умудрилася забути?

— А ще я, здається, залишила на підлозі ключ від помешкання.

Цього разу він уже нічого не каже – тільки стогне.

- Зараз Майлзу зателефоную - з'ясую, чи він дома. Дай мені кілька хвилин.

- Почекай... Хто такий Майлз?

- Сусід із квартири навпроти. Заради бога, не відчиняй двері, поки не передзвоню.

Корбін відключається, а я полегшено притуляюсь до дверей.

Усього якихось півгодини у Сан-Франциско, і вже примудрилося ускладнити братові життя. Як зазвичай. Добре, якщо він дозволить мені залишитись, поки не знайду роботу. Сподіваюся, це не триватиме багато часу, адже я вже відповіла на три вакансії у найближчій лікарні. Можливо, доведеться працювати ночами і вихідними, але я на все згодна, аби не чіпати заощаджень, поки не закінчу навчання.

Дзвенить телефон. Я проводжу великим пальцем на екрані, щоб відповісти.

— Алло!

- Тейт?

— Так.

Незрозуміло, навіщо Корбін завжди перепитує. Він же мені дзвонить. Хто ще може йому відповісти, окрім мене? Та ще й моїм голосом!

- Додзвонився до Майлза.

- Чудово. Він допоможе врятувати мої речі?

- Не зовсім. Взагалі, мені доведеться попросити тебе про велику послугу.

Я знову притуляюсь головою до дверей. Передчуваю, що наступні кілька місяців будуть багаті на всілякі послуги: Корбін чудово розуміє, яку величезну послугу мені зробив, запропонувавши пожити у себе. Брудний посуд? Звичайно. Прання? Зрозуміло. Походи до магазину? Куди ж без них!

— Що за послуга?

- Загалом, Майлзу потрібна допомога.

- Твоєму сусідові?

Раптом до мене доходить, і я міцно заплющую очі.

- Корбіне, тільки не кажи, що сусід, який повинен врятувати мене від п'яного хлопця, і є цей п'яний хлопець!

- Відчини двері і впусти його. Нехай проспиться на дивані. Я повернуся рано-вранці. Як тільки Майлз протверезіє, він зрозуміє, де знаходиться, і піде до себе.

- У гарному ж будинку ти живеш! Може, мені відразу звикнути до думки, що щоразу після повернення з роботи мене лапатимуть п'яні мужики?

Довга пауза.

- Він тебе чіпав?

- Ну, "лапав", мабуть, перебільшення. Схопив за щиколотку.

- Заради мене, Тейт. Тільки передзвони, коли перетягнеш Майлза та речі у квартиру.

— Добре, — неохоче погоджуюсь я, бо в голосі брата чути неспокій.

Вимикаюсь і відчиняю двері. П'яний сусід на ім'я Майлз валиться набік. Телефон вислизає з нього і падає на підлогу поруч. Я перевертаю Майлза на спину. Він намагається на мене глянути, але повіки в нього відразу опускаються.

- Ти не Корбін, - бурмоче він.

— Ні. Я твоя нова сусідка, і, судячи з усього, дуже скоро ти мені будеш винен мінімум п'ятдесят склянок цукру.

Я піднімаю Майлза за плечі і пробую його посадити, але нічого не виходить. Схоже, що сидіти він просто не в змозі. Як взагалі можна напиться настільки?!

Тоді я хапаю його за руки і, дуюм за дуюмом, тягну волоком у квартиру — рівно настільки, щоб закрити двері. Слідом заносу речі і замикаю на замок. Сую йому під голову диванну подушку і повертаю набік - на випадок, якщо вирве уві сні.

Більше жодної допомоги він від мене не дочекається.

Влаштувавши Майлза на підлозі, йду оглядати своє нове житло. Вітальня втричі більша, ніж у колишній квартирі Корбіна. Їдальня поєднана з вітальнею, а кухня наполовину відгороджена

перегородкою. На стінах – картини із сучасним живописом; золотисто-коричневі плюшеві дивани приємно відтіняють їх яскраві фарби. Коли я гостювала у Корбіна востаннє, у нього тільки й було, що матрац на підлозі, крісло-мішок та постери з моделями на стінах. Схоже, нарешті брат подорослішав.

- Круто, Корбіне, - кажу я вголос, переходячи з кімнати до кімнати і всюди вмикаючи світло, щоб оглянути своє тимчасове житло. Так круто, що навіть прикро. Важко буде з'їжджати звідси у свою квартиру, коли накопичу на неї досить грошей.

Заходжу на кухню, зазираю до холодильника. У дверцятах рядком – приправи та соуси, на середній полиці – коробка із залишками піци, на верхній – пляшка з-під молока.

Нічого дивного. Даремно було чекати, що брат зміниться цілком і повністю.

Я дістаю пляшку з водою і вирушаю на пошуки кімнати, де мені доведеться провести кілька наступних місяців. У квартирі тільки дві спальні, тому я займаю вільну і ставлю валізу на ліжку. Ще в машині залишилися три сумки, а також не менше шести коробок, не кажучи вже про одяг на плічках. Але я не маю наміру перетягувати речі сьогодні. Корбін обіцяв повернутися завтра вранці, тож надам цю роботу йому.

Натягую майку та спортивні штани, чищу зуби та готуюся до сну. Зазвичай я нервуюся наодинці з незнайомцями. Але зараз чуття підказує: нема про що турбуватися. Брат ніколи б не попросив мене допомогти людині, яка здатна мені нашкодити. Однак якщо Майлз завжди так поводитьсь, дуже дивно, що Корбін дозволив його впустити.

Брат ніколи не підпускав до мене хлопців, а винен у цьому Блейк, його найкращий друг і моє перше серйозне захоплення. Мені було тоді п'ятнадцять, а Блейку - сімнадцять, і я по вуха в нього тріскалася. Зрозуміло, ми з подружками закохувалися майже у всіх друзів Корбіна – просто тому, що ті були старші.

Майже кожні вихідні Блейк залишався у нас із ночівлею, і ми завжди знаходили можливість побути вдвох, доки Корбін не бачить. За кілька тижнів Блейку набридло ховатися, і він заявив, що має намір

відкрито оголосити про наші стосунки. Однак він не передбачив, коли розбивав мені серце, як на це відреагує Корбін.

А Блейк розбив його настільки, наскільки взагалі можна розбити серце п'ятнадцятирічки після двох тижнів таємних зустрічей.

З'ясувалося, що протягом цих двох тижнів Блейк, не таючись, зустрічався ще з кількома дівчатками. Коли Корбін про це дізнався, їхній дружбі настав кінець, а інших приятелів він міцно застеріг, щоб ті і наближатися до мене не сміли. В результаті у старших класах я взагалі ні з ким не зустрічалася, доки брат нарешті не поїхав. Але й після його від'їзду хлопці, наслуховавшись усіляких жахів, побоювалися зв'язуватися з молодшою сестричкою Корбіна.

Тоді це мене дратувало, а от тепер це було б досить доречно. Після закінчення школи невдалих стосунків у мене було достатньо. З останнім хлопцем я прожила більше року, поки ми обоє не зрозуміли, що чекаємо від життя надто різного. Він мріяв, щоб я сиділа вдома, а хотіла будувати кар'єру.

І ось я тут – навчаюсь у магістратурі на медсестру і роблю все від мене залежне, щоб уникнути романтичних стосунків.

Може, переїзд до Корбіна – не така вже погана ідея?

Я йду у вітальню, щоб вимкнути світло. Завертаю за ріг і застигаю на місці.

Мало того, що Майлз уже не на підлозі, - він у кухні, за столом, впустив голову на руки. Сидить на високому барному табуреті і того й дивися з нього звалиться. Не розумію, спить він чи просто приходить до тями.

- Майлзе?..

Він не реагує, тому підходжу та обережно кладу йому руку на плече.

Майлз тут же скидає голову і беззвучно скрикує, наче я розбудила його посеред сновидіння. Або жаху. З'їжджає з табурету і невпевнено встає на ноги, але негайно починає хитатися. Я закидаю руку Майлза собі на плече і намагаюся вивести з кухні.

- Пішли на диван, друже.

Ноги Майлза заплітаються, чому підтримувати його ще важче.

- Я не «друже», - насилу вимовляє він. - Я Майлз.

Діставшись до дивана, я обережно відклеюю його від себе.

- Так, Майлзе, або хто там у нас. Просто лягай і спи.

Він валиться на диван, захоплюючи мене за собою. Я падаю зверху і одразу намагаюся відсторонитися.

– Рейчел, не йди... – благає Майлз і тягне мене за руку.

– Мене звати не Рейчел – заперечую, вивільняючись з його хватки. – Мене звуть Тейт.

Навіщо сказала? Навряд завтра він згадає про нашу розмову.

Я підхоплюю з підлоги подушку, хочу віддати її Майлзу, але зволікаю. Він лежить на боці, уткнувшись обличчям у диванний валик і вчепившись у оббивку з такою силою, що кісточки пальців побіліли. Спочатку здається, що його ось-ось вирве, але цієї миті я розумію, що помилилася.

Майлза не рве.

Він плаче.

Відчайдушно та беззвучно.

Я навіть не знайома з цим хлопцем, але важко дивитись на таке горе. Перекладаю погляд то на коридор, то на Майлза, намагаючись вирішити, що робити: може, краще дати йому спокій? Бракувало ще вплутатися в чужі проблеми. Досі мені вдавалося не брати участі у всіляких драмах, і починати зараз я не маю наміру. Моє перше спонукання піти, але чомусь я співчуваю Майлзу. Схоже, його горе щире, а не просто результат випитого.

Я опускаюся на коліна і торкаюся його плеча.

- Майлзе ...

Він робить глибокий вдих, повільно піднімає голову і дивиться на мене. Очі у нього заплавили, червоні – незрозуміло, від сліз чи алкоголю.

- Пробач, Рейчел ...

Майлз притягує мене до себе і втикається обличчям мені в плече.

- Пробач...

Поняття не маю, хто така Рейчел і що він їй зробив, але якщо йому так погано, навіть страшно уявити, яке зараз їй. Приходить думка знайти в його телефоні її номер і зателефонувати, щоб вона прийшла і якось виправила. Натомість я обережно укладаю Майлза на диван і підсовую йому під голову подушку.

- Спи, Майлзе, - ласкаво говорю я.

Коли Майлз падає на подушку, в його очах видно невимовний біль.

– Як же ти мене ненавидиш... – бурмоче він, стискаючи мою руку. Його повіки важко опускаються, і він видає сумне зітхання.

Я дивлюся на нього мовчки доти, доки він не припиняє плакати. Потім вивільняю руку і ще трохи сиджу поряд.

Майлз затих, але вигляд такий, ніби він, як і раніше, в царстві болю: складки на лобі, дихання плутане.

Тільки тепер я помічаю на його обличчі ледь помітний нерівний шрам близько чотирьох дюймів завдовжки. Він тягнеться вздовж підборіддя, мало не доходячи до рота. Хочеться провести по рубці пальцем – дивне бажання. Натомість я торкаюся волосся Майлза. Вони короткі на скронях і трохи довші на маківці. Золотисто-каштанові – ідеальне поєднання. Я гладжу Майлза по голові, щоб якось його втішити, хоча він, можливо, на це і не заслуговує.

Хто знає, може, совість не дарма його мучить за те, що він зробив з Рейчел, але принаймні провину він усвідомлює – це очевидно.

У чому б Майлз не завинив, він так сильно любить цю Рейчел, що глибоко шкодує про вчинене.

Глава друга

Майлз

Шість років тому

Я заходжу в кабінет і кладу журнал відвідуваності секретарці на стіл. Не встигаю вийти, щоб повернутися до класу, як вона мене зупиняє.

- Майлзе, у тебе ж містер Клейтон веде літературу?

– Так. Передати йому щось?

Телефон на столі дзвонить. Місіс Борден бере трубку і прикриває її рукою.

- Почекай пару хвилин, - каже вона і кивком вказує на кабінет директора. – До школи щойно вступила нова учениця. У неї теж заняття з містером Клейтоном. Проводиш її до класу?

Я говорю «так» і плюхаюся на стілець поруч із дверима. Обводжу поглядом кабінет і усвідомлюю, що сиджу тут уперше за чотири роки. Тобто до директора мене не викликали жодного разу за весь час навчання у старшій школі.

Мама б мною пишалася, а от я сам у собі розчарований. Кожен нормальний хлопець хоч раз має потрапити на килим до директора.

Ну нічого, попереду цілий рік, буде час надолужити втрачене.

Витягаю з кишені мобільник, потай сподіваючись, що місіс Борден помітить і в якості покарання залишить мене після уроків. Однак вона лише посміхається і продовжує телефонну розмову.

Розчаровано струснувши головою, пишу Ієну есемеску.

У нашій школі так рідко щось відбувається, що будь-яка новина – вже подія.

Я: «До нас надійшла новенька. Випускний клас».

Ієн: «Хороша?»

Я: «Ще не бачив. Чекаю, щоб проводити на урок».

Ієн: «Якщо гарненька, сфоткай».

Я: «Добре. До речі, скільки разів тебе залишали після уроків цього року?

Ієн: «Два. А що? Що-небудь накоїв?»

Два?! Так, безперечно треба натиснути. Не здати домашнє завдання своєчасно, наприклад.

Я – лузер.

Двері в кабінет директора відчиняються, я ховаю телефон у кишеню, піднімаю очі.

І більше не хочу їх опускати. Ніколи.

- Рейчел, Майлз проводить тебе в клас до містера Клейтона.

Місіс Борден вказує на мій бік, і Рейчел іде до мене.

Відчуваю, що ноги більше не здатні утримувати мене у вертикальному положенні.

Губи розучилися ворухитися.

Рука відмовляється підвестися, щоб уявити, кому вона належить.

Серце забуло, що спершу треба дізнатися про дівчину більше, а вже потім рватися їй назустріч.

Рейчел.

Рейчел.

Рейчел, Рейчел, Рейчел ...

Вона як поезія.

Як проза, любовний лист, слова пісні, що стікають по сторінці.

Рейчел, Рейчел, Рейчел ...

Я все повторюю і повторюю подумки це ім'я, бо впевнений: воно належить тій, в яку я незабаром буду закоханий.

Я встаю зі стільця, іду їй назустріч. Здається, усміхаюся – вдаю, ніби не зачарований цими зеленими очима, що наповнюють мене надією, що колись вони будуть сяяти лише мені одному. Що не зачарований копицею цього вогненно-рудого волосся, яке виглядає так, ніби його не торкався жоден перукар з того самого моменту, як Бог вигдав його спеціально для цієї дівчини.

Я говорю, що мене звуть Майлз. Що провожу її до класу.

Дивлюся на Рейчел на всі очі: вона ще й слова не сказала, але її кивок - найкраще, що я колись отримував від дівчини.

Запитую, звідки вона.

- З Арізони. Місто Фенікс.

Не намагаюся з'ясувати, що за причина спонукала її переїхати до Каліфорнії. Повідомляю, що тато часто їздить до Фенікса у справах, він володіє там кількома будинками.

Рейчел усміхається.

Кажу, що не був там ніколи, але хотів би з'їздити.

Рейчел знову усміхається.

Здається, вона відповіла, що це гарне місто, але чую я насилу, бо в голові у мене звучить лише одне її ім'я.

Рейчел...

Я скоро покохаю тебе, Рейчел ...

Від її посмішки тягне балакати безупинно, і коли ми проходимо повз клас містера Клейтона, я саме ставлю їй нове запитання.

Ми продовжуємо йти.

Рейчел продовжує говорити, бо я все питаю та питаю.

Вона киває, розповідає, співає...

Так, найбільше це схоже на співи.

Ми доходимо до кінця коридору, коли Рейчел розповідає, що не хотіла покидати Фенікс і сподівається, що у новій школі їй сподобається.

Схоже, вона не рада переїзду.

І їй навіть невтямки, який щасливий я.

- А де ж клас містера Клейтона?

Не відриваючи очей, дивлюся на губи, з яких щойно злетіло це питання. Вони у Рейчел неоднакові. Верхня трохи тонша за нижню, але поки вона мовчить, це непомітно. Намагаюся осмислити, чому слова звучать набагато красивіше, коли сходять із її губ.

А очі... Напевно світ, який вони бачать, кращий і безтурботніший, ніж світ в очах інших людей. Кілька миттєвостей я мовчки дивлюся на Рейчел, потім махаю рукою назад і зізнаюся: ми пройшли повз кабінет.

Її щоки злегка рожевіють, наче моє зізнання діє на неї так само, як вона сама на мене.

Рейчел...

Ти полюбиш мене, Рейчел...

Я притримую для неї двері і повідомляю містеру Клейтону, що Рейчел новенька. Із задоволенням оголосив би всім хлопцям у класі,

що нікому з них Рейчел не дістанеться.

Вона моя.

Але нічого не говорю.

Це і не обов'язково, тому що єдина людина, якій слід знати, що мені потрібна Рейчел, сама Рейчел.

Вона дивиться на мене, знову посміхається і займає вільне місце в іншому кінці класу.

В її очах розуміння – так, вона вже знає, що моя.

Це лише питання часу.

Мені хочеться написати Ієну: вона не гарненька. Вона просто бомба. Але така відповідь його лише потішить. Натомість я крадькома фотографую Рейчел на телефон і посилаю Ієну фото разом з повідомленням:

"Це майбутня мати моїх дітей".

Містер Клейтон починає урок.

Майлз Арчер божеволіє.

* * *

З Рейчел ми познайомились у понеділок.

Сьогодні п'ятниця.

З того дня я з нею так і не заговорив. Сам не знаю, чому. У нас три спільні уроки. Щоразу Рейчел усміхається, наче чекає, що я до неї підійду. Щоразу я збираюся з духом і відразу себе відмовляю.

Я завжди був впевнений у собі. Поки не зустрів Рейчел.

Сьогодні – крайній термін. Якщо не наважусь, впусчу єдиний шанс. Такі дівчата недовго залишаються вільними.

Якщо Рейчел взагалі вільна.

Не знаю про неї зовсім нічого. Чи має, чи не має вона хлопця у Феніксі. З'ясувати це можна лише одним способом.

Я стою поруч із шафкою Рейчел у роздягальні і чекаю. Вона виходить із класу і посміхається мені.

Вітаюсь:

- Вітання!

Бачу, що щоби в неї знову трохи почервоніли. Обнадіює. Цікавлюся, як минув перший тиждень.

- Добре.

Питаю, чи потоваришувала вона вже з кимось.

- З деким.

Принюхуюсь обережно. Ні, все одно помітила.

Кажу, що від неї приємно пахне.

- Дякую.

Я роблю зусилля – незважаючи на шалений стукіт серця, що віддається прямо у вухах, на вологі долоні і ім'я «Рейчел», що звучить у голові, яке хочеться вимовляти вголос, знову і знову. Відпихаю все це убік, ловлю її погляд і питаю, чи не хоче вона сходити кудись сьогодні ввечері.

Потім розчищаю місце для відповіді, бо воно єдине, що мені зараз потрібно.

Хоча б посмішка...

Хоча б мовчазний кивок.

Не киває.

Вона зайнята.

Все, що я намагався стримати, обрушується на мене з десятикратною силою, наче річка, що прорвала греблю. Стук серця, спітнілі долоні, її ім'я та нове почуття невпевненості в собі, про існування якого я і не підозрював, почуття, яке тепер міцно засіло у мене в грудях. Все це непереборною стіною відгороджує мене від Рейчел.

- А завтра я вільна, - вимовляє вона, і стіна руйнується.

Я звільняю місце для відповіді. Багато місця. Даю цим словам повністю заповнити себе. Вбираю їх, як губка. Ловлю на льоту і ковтаю.

- Завтра годиться, - говорю я і витягаю з кишені мобільник, навіть не намагаючись приховати посмішку. – Скажи мені свій телефон. Я зателефоную.

Рейчел диктує номер.

Вона схвильована.

Вона схвильована!

Я записую її номер, який збережу надовго.

І я дзвонитиму по ньому.

Часто.

Глава третя

Тейт

За інших обставин, якби я прокинулася, розплющила очі і побачила сердитого чоловіка, який свердлить мене поглядом на порозі кімнати, я б заверещала. Шпурнула б у нього щось. Шмигнула б у ванну і замкнулася зсередини.

Нічого подібного я, проте, не роблю, тільки дивлюся на незнайомця в повному здивуванні. Невже це та людина, яка валялася п'яною в коридорі? Той самий, що минулого вечора ридав, поки не заснув? Цей чоловік грізний. Цей чоловік розлютований. Цей чоловік дивиться так, наче чекає вибачень чи пояснень.

І все-таки це він: джинси та чорна футболка ті самі, в яких він заснув минулого вечора. Єдина зміна – сьогодні хлопець здатний самостійно триматись на ногах.

- Тейт, що в мене з рукою?

Майлз знає, як мене звати. Тому що Корбін розповів про мій приїзд? Чи тому, що пам'ятає, як я назвала своє ім'я? Я б віддала перевагу першому. Не хочу, щоб у нього залишилися якісь уявлення про минулий вечір. При думці, що Майлз може знати, що ридав у подушку, а я його втішала, стає ніяково.

Однак Майлз уявлення не має, що в нього з рукою. Можливо, не пам'ятає й решту.

Він стоїть, притулившись до дверей, схрестивши руки на грудях. Вигляд розсерджений, наче це з моєї вини у нього була важка ніч. Перекочуюсь на бік і натягую ковдру до самої верхівки. Прокидатися я не готова, хоч Майлз і вважає, що я зобов'язана йому щось пояснювати.

- Виходитимеш, зачини за собою двері, - кажу в надії, що він зрозуміє натяк і піде.

- Де мій телефон?

Я заплющую очі і намагаюся не звертати уваги на плавний голос, що ллється в мої вуха і розтікається по всьому тілу, зігріваючи навіть у тих місцях, де не справляється тонка ковдра.

Доводиться нагадати собі, що людина, якій належить цей чуттєвий голос, стоїть на порозі моєї спальні і грубо чогось вимагає, навіть не подякувавши за допомогу. Цікаво, а де ж «дякую»? Де «Привіт! Мене звуть Майлз. Приємно познайомитися»?

Певне, від Майлза такого не дочекаєшся. Занадто поглинений своїми рукою та телефоном. Стурбований власною персоною настільки, що зовсім не думає про тих, кому завдав занепокоєння безрозсудною поведінкою. Якщо цей хлопець та його зарозумілість стануть моїми сусідами на найближчі кілька місяців, краще одразу поставити його на місце.

Я скидаю ковдру, підходжу до дверей і свердлю Майлза очима.

- Будь ласка, зроби крок назад.

Як не дивно, він кориться. Продовжуючи дивитися йому прямо в обличчя, захоплюю двері перед його носом, з посмішкою повертаюся в ліжку і знову натягую на голову ковдру.

Перемога за мною.

До речі, я згадувала, що не люблю рано вставати?

Двері знову відчиняються.

Ні, вилітають.

- Та що з тобою таке? – обурюється Майлз.

Я зі стоном сідаю в ліжку і повертаюся до нього. Він, як і раніше, на порозі, дивиться на мене так, ніби чогось чекає.

– Відвали!

Схоже, Майлз не очікував на грубу відповідь. Мене охоплює сором. Втім, це ж мій гість поводить як остання свиня.

Я так думаю.

Він перший почав...

Я так думаю.

Кілька миттєвостей Майлз пильно дивиться на мене.

– Ми з тобою що... – він показує пальцем спочатку на мене, потім на себе, – замутили минулої ночі? Ти тому злишся?

Сміюся. Мої підозри справдилися.

Майлз – формена свиня.

Чудово. Мій новий сусід напивається в мотлох і тягає додому стільки баб, що й згадати потім не може, з ким у нього було, а з ким –

ні. Тільки я відкриваю рота, щоб відповісти, як чую: грюкають вхідні двері і Корбін кличе мене на ім'я.

Кидаюся вперед, але Майлз все ще стоїть на порозі, спалює мене поглядом і чекає відповіді на своє запитання. Хочу сказати щось, але його очі змушують мене ненадовго завмерти.

Таких очей я ще не бачила. Нічого спільного з вчорашніми, червоними та заплившими. Сьогодні вони світло-блакитні, майже прозорі. Невідривно дивлюся в них, наче сподіваюся розглянути там хвили, такі ж блакитні, як води Карибського моря. Втім, я ніколи не була на Карибах.

Майлз моргає, Кариби забуті, і я повертаюся до Сан-Франциско. Повертаюся до своєї кімнати. Повертаюся до питання, яке він поставив, перш ніж з'явився Корбін.

– «Замутили» – невідповідне слівце для того, чим ми вчора займалися, – шепочу я і чекаю, щоб він дозволив мені пройти. Майлз випрямляється на повний зріст, всією своєю позою споруджуючи між нами невидимий бар'єр. Зважаючи на похмурий вигляд, думка про те, що між нами щось було, йому неприємна. У його погляді майже огида, тому він подобається мені ще менше.

Я відмовляюся відступати, і ми не відриваємо очей одне від одного, навіть коли Майлз робить крок убік, пропускаючи мене. Щойно я виходжу з кімнати, як стикаюся з Корбіном. Він поглядає то на мене, то на Майлза, але я без слів даю йому зрозуміти, наскільки далекі від істини його підозри.

– Привіт, сестричко, – каже Корбін і притягує мене до себе.

Ми не бачилися майже півроку. Іноді не усвідомлюєш, як сильно сумуєш за кимось, поки знову з ним не зустрінешся. Утім, у нашому випадку це не так. По Корбіну я сумую постійно. Хоча часом його настирлива опіка і діє мені на нерви, вона свідчить про нашу близькість.

Корбін смикає мене за волосся.

– Відросли. Мені подобається.

На мою думку, так надовго ми ще не розлучалися. Я прибираю пасмо з його чола.

– І твої. Але мені не подобається.

Усміхаюся, щоб Корбін не подумав, ніби я серйозно. Насправді я люблю його злегла недбалий вигляд. Усі кажуть, що ми з братом дуже схожі, але сама я особливої схожості не знаходжу. Шкіра у Корбіна більш смугла – завжди йому заздрила. Волосся у нас одного темно-каштанового кольору, а ось риси обличчя різні, особливо очі. Мама завжди казала, що, якщо поєднати наші очі разом, вийде дерево: його – зелені, як листя, мої – коричневі, наче кора. У дитинстві я мріяла, щоб листя дісталось мені, бо любила зелений колір.

Корбін кивком вітає Майлза.

- Привіт друже. Тяжка нічка? - Запитує він і сміється. Йому добре відомо, яка саме ніч видалася у Майлза. Майлз протискається повз нас.

- Поняття не маю, - бурчить він. – Нічого не пам'ятаю.

Заходить на кухню і дістає з шафи кухоль, прямо як у власній квартирі.

Не подобається це мені.

Не подобається Майлз, який почувається тут як удома.

Майлз по-господарськи шукає в іншій шафі баночку аспірину, наливає в чашку води і закидає в рот дві пігулки.

– Усі речі перенесла? - Запитує Корбін.

– Ні. Довелося твоїм сусідом займатися більшу частину часу.

Майлз нервово відкашлюється, миє кухоль і повертається до шафи. Помітивши його збентеження, мимоволі сміюся. Забавно, що він гадки не має, як провів ніч. Смішно навіть, що думка про близькість зі мною йому неприємна. Готова і далі продовжувати цю гру заради власного спотвореного задоволення. Корбін дивиться на мене так, ніби здогадався, що я затіяла. Майлз виходить із кухні, кидає на мене косий погляд і відразу повертається до Корбіна.

- Пішов би давно, але не можу знайти свій ключ. Запасний у тебе?

Корбін дістає з комода ключ, кидає Майлзу, той ловить.

- Чи можеш повернутися через годину і допомогти з речами Тейт? Спочатку хочу прийняти душ.

Майлз киває і відразу посилає мені швидкий погляд, варто тільки Корбіну відвернутися.

- Побалакаємо пізніше, коли буде не так рано, - каже мені брат.

Хоча ми й жили разом цілих сім років тому, він чудово пам'ятає, що вранці я не схильна до довгих розмов. А ось його сусідові, на жаль, це невідомо. Коли Корбін іде до себе в спальню, я розвертаюсь обличчям до Майлза. Він очікує на мене, ніби досі сподівається отримати відповіді на запитання.

Мрію, щоб він якнайшвидше пішов, тому висловлюю все відразу:

- Вчора ввечері я знайшла тебе п'яним у коридорі. Хто ти такий, я не знала, а коли ти намагався залізти у квартиру, притиснула тобі руку дверима. Вона не зламана – я перевіряла. Забита, не більше. Просто приклади лід і забинтуй на кілька годин. І ні, між нами нічого не було. Я допомогла тобі сюди увійти та пішла спати. Твій мобільник валяється на підлозі біля дверей, де ти його й залишив, бо був такий п'яний, що на ногах не стояв.

Я прямую до своєї кімнати, щоб уникнути його погляду, який зараз дирку в мені просверлить. На порозі різко обертаюся і говорю:

- За годину, коли повернешся, а я як слід прокинуся, можемо спробувати ще раз.

Він стискає зуби.

- Що спробувати?

– Познайтись, як годиться.

Я зачиняю двері, щоб створити перепону між собою та цим голосом. Цим поглядом.

* * *

– Скільки коробок? - Запитує Корбін, взуваючись.

Я беру зі столу ключі.

- Шість. Плюс три валізи та одяг на плічках.

Корбін голосно стукає у двері навпроти і прямує до ліфта.

– Мамі повідомила, що нормально дісталася?

– Так, учора есемеску скинула.

Я чую, як відчиняються двері сусідської квартири, але в ліфт заходжу, не обертаючись. Щойно з'являється Майлз, відчуваю: бій програний. Бій, який я вела, сама про те не підозрюючи. Взагалі таке не часто буває, але якщо вже мене і тягне до хлопця, я волію, щоб це був той, до кого я готова відчувати потяг. А щодо Майлза я не хочу

нічого відчувати. Не хочу, щоб мене тягнуло до чоловіка, який напивається до безпам'ятства, ридає через баби і навіть не пам'ятає, спав він зі мною чи ні. Хоча важко не помічати його присутності, коли вона заповнює все довкола.

– Пару разів туди й назад, – каже Корбін і тисне на кнопку першого поверху.

Майлз пильно дивиться на мене. Зберігає суворий вигляд, і я не розумію, що за ним криється. У відповідь дивлюсь зухвало. Хоч би як йому не йшов цей вираз обличчя, я все ще розраховую на подяку.

- Добрий день! - Нарешті вимовляє Майлз, робить крок уперед і простягає мені руку, грубо порушуючи неписані правила ліфтового етикету. - Майлз Арчер, ваш сусід із квартири навпроти.

Я збентежена.

– На мою думку, це ми вже з'ясували.

- Просто вирішив почати спочатку, - каже він, піднявши одну брову. - Познайомитися як належить.

А, ну так, я ж сама так хотіла.

Тисну йому руку.

- Тейт Коллінз, сестра Корбіна.

Майлз відступає, проте, як і раніше, дивиться мені прямо в очі. Я почуваюся незручно, бо Корбін поряд. Втім, брат надто поглинений своїм телефоном і не звертає на нас уваги. Нарешті Майлз відводить погляд і теж дістає з кишені мобільник. Вирішаю скористатися цим і розглянути сусіда як слід.

Все у Майлзі суперечить одне одному. Начебто його створювали два ворогуючі творці. Точені вилиці, суворий вираз обличчя, а губи такі милі, м'які. Вони здаються невинними по контрасту з шорстким шрамом на підборідді. Волосся ніяк не вирішить, бути ним золотистим або темно-каштановим, прямим або кучерявим. Поводиться він то дружелюбно, то грубо і байдуже, збиваючи з пантелику мою здатність відрізнати холодне від гарячого. Невимушена поза йде врозріз із стриманим гнівом, який я прочитала у його погляді вранці. Сьогоднішній спокій не в'яжеться зі вчорашнім сп'янінням, а очі не можуть визначитися, чи на мене ним дивитися чи в телефон: перш ніж ми доїжджаємо до першого поверху, Майлз кілька разів то піднімає погляд, то опускає.

Я перестаю на нього виричуватися і першою виходжу з ліфта. Кеп сидить на своєму місці, наче дозорний. Побачивши нас, він повільно піднімається, спираючись на підлокітники. Корбін із Майлзом вітають його кивком і йдуть далі.

- Як минула перша ніч, Тейт? – з усмішкою цікавиться Кеп.

Не здивована, що йому відоме моє ім'я, адже вчора він знав, на який поверх. Я дивлюся в потилицю Майлзу, що віддаляється.

- Досить насичена нічка. Схоже, мій брат потрапив до поганої компанії.

Кеп теж дивиться на Майлза. Щільно стискає зморшкуваті губи і злегка похитує головою.

- Швидше за все, малюк просто нічого не може з собою вдіяти.

Не зрозуміло, кого Кеп має на увазі – Майлза чи Корбіна, – проте я не перепитую. Кволюю ходою Кеп прямує у бік туалету.

– Схоже, я обмочився, – бурмоче він на ходу.

Я дивлюся йому вслід і гадаю, якого віку людина перестає дбати про умовності. Хоча, мабуть, Кеп ніколи про них не замислювався. Чомусь мені це подобається.

- Тейт, пішли! – гукає Корбін з іншого кінця вестибюлю.

Я наздоганяю їх із Майлзом, і ми йдемо до машини.

Потрібно було три спроби, щоб перенести мої речі. Не дві.

Цілі три походи, протягом яких Майлз не перекинувся зі мною навіть словечком.

Глава четверта

Майлз

Шість років тому

Тато: «Ти де?»

Я: «У Ієна».

Тато: "Нам треба поговорити".

Я: «До завтра почекати не може? Я повернуся пізно».

Батько: «Ні. Ти мені потрібний зараз. Чекаю на тебе з того часу, як закінчилися уроки».

Я: «Добре, їду».

Такою була розмова, яка передувала цьому моменту. І ось зараз я сиджу перед татом на дивані, а він каже мені те, що я не хочу чути.

– Я б розповів тобі раніше, але...

- Відчував себе винним? Наче зробив щось погане?

Тато дивиться на мене, і мені стає соромно, але я продовжую:

- З її смерті минуло менше року!

Вимовляю ці слова і відчуваю, що мене зараз вирве. Батько не любить, коли його критикують, особливо власний син. Він звик, що я підтримую будь-яке його рішення. Чорт, та я й сам звик до того ж! До сьогодні всі його вчинки здавались мені чудовими.

- Звичайно, тобі важко це прийняти, але мені потрібна твоя підтримка. Ти уявити собі не можеш, як важко мені було з того часу, як вона померла.

- Важко?!

Я встаю. Підвищую голос. Поводжуся так, ніби мені не байдуже, хоча насправді мені начхати. Начхати, що він завів коханку. Може зустрічатися з ким забажає. Трахати – кого забажає. Напевно, я реагую так тому, що сама мати відповісти не може. Важко захистити свій шлюб, коли ти мертва. Тому я роблю це за неї.

- Щось несхоже, ніби тобі важко!

Доходжу до протилежного кінця вітальні, розвертаюсь та йду назад. Будинок занадто малий, щоб вмістити все моє роздратування та

розчарування. Раптом я розумію: мене зачепило так не те, що тато зустрічається з іншою жінкою, як його погляд, коли він про неї говорив. На маму він ніколи так не дивився. Ким би не була його нова обраниця, це не випадковий зв'язок. Незабаром вона проникне в наше життя, вплететься в наші з ним стосунки, як отруйний плющ. «Ми» означатиме вже не тато і я, а тато, я та Ліса. На мою думку, це неправильно, адже всюди в будинку ще відчувається мамина присутність.

Тато сидить, зчепивши руки на колінах і втупившись у підлогу.

– Не впевнений, чи мають наші стосунки майбутнє, але я хочу дати їм шанс. Мені добре з Лісою. Іноді почати жити далі... це єдиний спосіб жити.

Я хочу відповісти, але мене перериває дзвінок у двері. Тато невпевнено піднімається. Мені здається, він став нижчим на зріст. Менш схожим на героя.

- Я не прошу, щоб ти її полюбив. Не прошу проводити з нею час. Просто будь привітним.

Його очі благають, і мені вже соромно за свою впертість.

- Буду, тату. Ти ж знаєш, що буду.

Ми обіймаємося, і це одночасно приємно та важко. Почуття таке, ніби я обійняв не людину, перед якою схилявся сімнадцять років поспіль, а просто приятеля.

Тато просить мене відчинити двері, а сам вирушає до кухні, щоб закінчити приготування до вечері. Я на мить заплющую очі і обіцяю мамі, що буду привітний з Лісою, але вона все одно залишиться для мене просто Лісою.

Відмикаю двері.

- Майлз?

Ліса зовсім не схожа на маму. Зростом нижче і далеко не така гарна. Вони дуже різні, їх неможливо порівнювати, тож я й не намагаюся. Для мене вона просто гостя.

- А ви, мабуть, Ліса. Приємно познайомитися. - Вказую через плече: - Батько на кухні.

Ліса обіймає мене. Проходить кілька секунд, перш ніж я відповідаю на її дотик, тому виходить досить незручно.

Я ловлю погляд дівчини, що стоїть за нею. Дівчина, що стоїть позаду неї, ловить мій.

Ти полюбиш мене, Рейчел...

- Майлз? - вражено шепоче вона.

Голос Рейчел схожий на материнський, але звучить сумніше.

Ліса переводить погляд з мене на дочку і назад.

– Ви що, знайомі?

Рейчел не киває.

Я теж.

Наше взаємне розчарування стекло на підлогу і утворило калюжку невимканих сліз.

– Він... Він...

Рейчел збентежена, я приходжу їй на допомогу.

– Ми вчимося в одній школі, – випаляю я.

Даремно я це зробив. Насправді мені хочеться оголосити: "Рейчел - дівчина, яку я скоро полюблю".

Але такого сказати не можу. Занадто очевидно, що на нас чекає. Я не маю права любити Рейчел, бо вона, мабуть, стане моєю зведеною сестрою.

Вдруге за вечір до горла підкочує нудота.

Ліса посміхається і потирає руки.

- Ось і чудово! А я хвилювалася...

Приходить тато. Обіймає Лісу. Вітається з Рейчел, каже, що радий її бачити.

Тато знайомий з Рейчел.

Рейчел знайома з татом.

Тато – наречений Ліси.

Тато часто їздить до Фенікса.

Почав їздити ще до того, як померла мати.

Тато мерзотник.

– А Майлз та Рейчел вже знайомі, – повідомляє Ліса.

Батько полегшено посміхається.

- Добре, добре, - вимовляє він, ніби, якщо повторити це слово двічі, воно зможе щось виправити.

Ні.

Не добре, не добре.

Погано, погано.

- Отже, всім нам буде не так незручно, - сміється він.

Я дивлюсь на Рейчел.

Рейчел дивиться на мене.

Мені не можна любити тебе, Рейчел...

Очі у неї сумні.

Мої думки ще сумніші.

А тобі не можна любити мене...

Рейчел повільно входить до квартири, уникаючи мого погляду, крокує, дивлячись собі під ноги.

У житті не бачив такої сумної картини.

Я зачиняю двері.

У житті не закривав таких сумних дверей.

Глава п'ята

Тейт

– На День Подяки не працюєш? - Запитує мама.

Я підношу мобільник до іншого вуха і дістаю із сумочки ключ.

– На День Подяки – ні, а от на Різдво – так. Я тепер працюю тільки по суботах та неділях.

- Добре. Передай Корбіну, що ми ще живі – на випадок, якщо захоче нам зателефонувати.

Я сміюся.

– Передам. Люблю тебе.

Натискаю на відбій і кладу телефон у кишеню медичної форми.

Це лише підробіток, але головне – початок покладено. Сьогодні я мала останній день попереднього навчання, і завтра я приступлю до своїх обов'язків.

Робота мені подобається. Перша ж співбесіда – і мене взяли! Навіть не чекала. З навчанням теж усе гаразд. По буднях я в коледжі – слухаю лекції чи проходжу практику, а у вихідні працюю у другу зміну. Поки що все йде якнайкраще.

І Сан-Франциско мені подобається. Щоправда, я тут лише два тижні, але вже думаю, чи не залишитися назавжди. Із Корбіном ми живемо мирно. Втім, він частіше на роботі, ніж удома, тож, гадаю, вся справа в цьому. Від думки, що я нарешті знайшла своє місце в житті, посміхаюся і відчиняю вхідні двері.

Бачу трьох чоловіків, з яких я знайома лише з двома, і моя посмішка тане.

На кухні Майлз, а на дивані розсівся одружений мерзотник з ліфта.

Якого біса тут робить Майлз?

Якого біса вони тут зібралися?

Метнувши сердитий погляд на Майлза, скидаю туфлі і кладу сумочку на стіл. Корбін повернеться лише за два дні, і я сподівалася провести вечір у тиші та спокої – підготуватися до занять.

– Сьогодні четвер, – повідомляє Майлз, наче це все пояснює.

- Так, а завтра п'ятниця, - парирую я і повертаюся до двох інших. – Що ви забули у моїй квартирі?

Худий білобрисий хлопець підходить до мене і простягає руку.

- Ти, мабуть, Тейт? Мене звуть Ієн. Я однокласник Майлза та друг твого брата. - Він вказує на мерзотника з ліфта, який, як і раніше, сидить на дивані. – А це Діллон.

Діллон киває, проте не вимовляє жодного слова. Та цього не потрібно. Його самовдоволення усмішка ясніше ясного говорить, про що він зараз думає.

Майлз входить у вітальню, киваючи у бік телевізора.

– Це щось на зразок традиції. Щочетверга, якщо вихідний у нас збігається, ми разом дивимось футбол.

Та начхати я хотіла на їхню традицію.

– Корбіна немає. Ви що, не можете подивитись телевізор у тебе? Мені до занять треба готуватись.

Майлз подає Діллону банку пива і обертається:

- У мене немає кабельного.

Хто б сумнівався.

- А дружина Діллона не дозволяє нам збиратися у нього.

Хто б сумнівався.

Я закриваю очі і йду до себе, ненароком грюкнувши дверима. Поки знімаю медичну форму та натягую джинси з футболкою, в якій спала вночі, хтось стукає у двері. Я відчиняю її майже так само ефектно, як зачинила.

Який він високий...

Раніше я якось не помічала, але тепер, коли Майлз стоїть у дверному отворі та повністю заповнює його собою, усвідомлюю, який у нього зріст. Якби він обійняв мене, я могла б притулитися вухом до його грудей, а він - пригорнути щокою до моєї маківки. Якби він захотів мене поцілувати, мені довелося б закинути голову. Це було б чудово. Майлз, мабуть, обійняв би мене за талію і притягнув до себе, щоб наші губи з'єдналися, наче дві деталі головоломки. Ось тільки вони погано підійшли б один до одного, бо ці головоломки вочевидь різні.

У грудях лоскотало. Мене це не тішить - я в курсі, що це означає. А значить це те, що моєму тілу подобається Майлз.

Сподіваюся, мозок ніколи не розділить цієї симпатії.

– Якщо ми тобі заважаємо, можеш піти до мене.

Від його пропозиції в животі щось обривається, і я невдоволено хмурюся. Перспектива опинитися в квартирі Майлза не повинна мене так хвилювати, але чомусь хвилює.

– Ми тут ще години на дві.

У голосі Майлза прослизає вибачення. Щоправда, потрібно було спорядити цілу пошукову експедицію, щоб його там відшукати, але воно точно є, десь за цією чуттєвістю. Ну і стерва ж я ... Адже квартира не мені належить. Якщо в них традиція тут зустрічатись, то хто я така, щоб узяти та покласти їй кінець?

- Та все в порядку. Просто я стомилася. Вибач, що нагрубила твоїм друзям.

- Другу, - підкреслено поправляє Майлз. - Діллон мені не друг.

Я не питаю, що саме він має на увазі. Майлз дивиться у бік вітальні, потім тулиться до одвірка. Хіба розмова ще не закінчена? Його погляд падає на медичну форму, що лежить на ліжку.

– Роботу знайшла?

- Ага, - відповідаю, а сама ніяк не збагну, з чого це він так розговорився. - Влаштувалася медсестрою в невідкладну допомогу.

Майлз морщить лоба, незрозуміло, захоплений він або спантеличений.

- Ти ж коледж ще не закінчила. Хіба тобі можна працювати медсестрою?

- Звичайну ліцензію я вже отримала, а в магістратурі навчаюсь, щоб стати медсестрою-анестезіологом.

Майлз як і раніше хмуриє брови, і я пояснюю:

- Право давати наркоз у мене вже є.

Майлз пильно дивиться на мене, потім відштовхується від косяка.

- Щастить тобі, - вимовляє він без тіні посмішки.

Чому він ніколи не посміхається?

Майлз повертається до вітальні. Я стою на порозі кімнати і спостерігаю, як він сідає на диван і зосереджує всю свою увагу на екрані телевізора.

А от уся увага Діллона спрямована на мене. Відводжу очі і проходжу на кухню, щоб знайти щось поїсти. Я не готувала цілий

тиждень, тож вибір невеликий. Дістаю з холодильника продукти, щоб зробити сендвіч. Коли обертаюся, Діллон все ще дивиться на мене, тільки вже не з вітальні, а з відстані в один крок. Він усміхається і тягне руку до холодильника, ледь не зачепивши мене по обличчю.

- Отже, ти молодша сестричка Корбіна?

Принаймні в одному ми з Майлзом солідарні: мені теж не дуже подобається цей тип. Очі Діллона анітрохи не схожі на очі Майлза. Коли Майлз дивиться на мене, його очі приховують усе, що відбувається в нього всередині. Очі Діллона не приховують нічого, і зараз вони мене лапають.

- Так, - коротко кажу я.

Дістаю хліб, кладу на стіл і беруся робити сендвіч. Відрізаю другий шмат, щоб приготувати ще один – для Кепа. За той недовгий час, що я живу тут, встигла до нього прив'язатися. Буває, він працює по чотирнадцять годин на день, але тільки тому, що живе один і зайнятися йому більше нема чим. Думаю, Кепу подобається спілкуватися зі мною, а ще більше – мої гостинці. Так що, поки не обзаведуся новими друзями, проводитиму вільний час з вісімдесятирічним стариком.

Діллон недбало спирається на стіл.

— Ти ж медсестра чи щось таке?

Відкривши банку пива, підносить її до губ і чекає на відповідь.

– Так, – видихаю крізь зуби.

Він усміхається і робить великий ковток. Я мовчки готую сендвічі, навмисне намагаючись поводитися неприступно. Однак Діллон не розуміє натяку і як і раніше на мене витріщається. Якщо він уявив, що я і йому зроблю сендвіч, то глибоко помиляється.

– Я пілот.

Тон у Діллона не самовдоволенний, але коли людина повідомляє, ким працює, коли її ніхто про це не просить, це віддає вихвалянням.

- У тій же авіакомпанії, що й Корбін.

Розраховує справити на мене враження. Не знає, що всі чоловіки у моїй родині пілоти. Дід був пілотом. Батько також, поки не вийшов на пенсію кілька місяців тому. І брат пілот.

- Діллон, якщо хочеш пустити мені пилюку в очі, ти обрав невірну дорогу. Я віддаю перевагу чоловікам, які трохи скромніші і набагато

менш одружені.

Багатозначно показую очима на його обручку.

- Матч починається, - повідомляє Майлз, входячи до кухні.

Його репліка звучить цілком безневинно, проте погляд ясно говорить, що Діллону краще повернутися у вітальню.

Діллон зітхає, ніби Майлз зіпсував йому все задоволення.

- Приємно було побачитися, Тейт, - вимовляє він, ніби розмова в будь-якому випадку добігла кінця - незалежно від бажань Майлза. – Приєднуйся до нас у вітальні. Здається, матч уже розпочався.

Проходячи повз, Діллон навмисно зачіпає Майлза плечем. Майлз його ігнорує, дістає з задньої кишені ключ і простягає мені.

- Позаймайся в мене.

Це не пропозиція.

Це вимога.

- Та я не проти і тут лишитися. - Кладу ключ на стіл, закриваю банку з майонезом і загортаю обидва бутерброди в паперовий рушник. Не дозволю вижити мене із власної квартири. – ТБ працює не так вже й голосно.

Майлз підходить майже впритул, щоб я почула його шепіт. Все моє тіло, аж до стоп, напружене – на хлібові напевно залишаться відбитки пальців.

- Зате я проти, щоб ти тут займалася, поки всі не підуть. Іди. І їжу свою забери.

Я дивлюсь на бутерброди. Чомусь мені здається, що Майлз їх образив.

– Мій тільки один, – з викликом говорю я. – Другий для Кепа.

Майлз дивиться на мене уважно і непроникно. З такими очима, як у нього, це має каратися законом. Мені не по собі. Я не експонат на виставці, щоб так на мене вириятися.

- Ти приготувала Кепу сендвіч?

Я знизую плечима.

- Їжа приносить йому задоволення.

Ще якийсь час Майлз розглядає мене, потім хапає зі столу ключ і засовує мені в кишеню. Не впевнена, чи торкнулися його пальці моїх джинсів, але все одно подих перехоплює, бо, чорт забирай, я нічого

подібного не чекала. Я стою, скам'янівши, а Майлз як ні в чому не бувало повертається до вітальні. Кишеня палає вогнем.

Я змушую себе зрушити з місця. Мені потрібен час, щоб осмислити те, що сталося. Несу Кепу сендвіч і роблю так, як велів Майлз: вирушаю до його квартири. Власною волею, а не тому, що він так хоче, або тому, що мені багато задали додому. Просто думка побути в будинку у Майлза, та ще й без господаря, приносить мені збочене задоволення. Наче я отримала допуск до всіх його таємниць.

* * *

І як я одразу не здогадалася, що в квартирі Майлза немає ні натяку на те, що він за людина?.. Навіть його очі на таке не здатні. Тут і справді набагато тихіше, я займалася цілих дві години, але тільки тому, що відволікатися не було на що.

Взагалі нема на що.

Ні картин на стерильно білих стінах, ні килимів, ні єдиної кольорової цятки. Навіть масивний дубовий стіл, що відокремлює кухню від вітальні, нічим не прикрашений. Зовсім не схоже на будинок мого дитинства, де стіл із вузьким скатертиною, вишуканою люстрою над ним та наборами тарілок на будь-який сезон був центром сімейного життя.

Майлз не має навіть вази з фруктами.

Єдине, що впадає у вічі, – книжкова шафа у вітальні. Вона вся заставлена книгами і викликає мій інтерес набагато більше будь-яких прикрас, які б могли прикрасити голі стіни цього житла. Я підходжу ближче в надії скласти хоч якесь уявлення про Майлза на його літературний смак. Даремно, тут лише праці з аеронавтики.

Я трохи розчарована. Після огляду квартири висновок у мене лише один: Майлз, судячи з усього, трудоголік, зовсім позбавлений смаку в дизайні інтер'єрів.

Махнувши рукою на вітальню, заходжу на кухню. Заглядаю в холодильник, але там практично шаром покати – лише кілька коробок із готовою їжею із ресторану, приправи, апельсиновий сік. Брат-близнюк холодильника Корбіна – такий самий порожній, безрадісний, неодружений.

Я п'ю сік і мию склянку. Зліва від раковини гірка брудного посуду, і я машинально приймаюсь мити і її. Тут навіть тарілки з кружками позбавлені індивідуальності – прості, білі, нудні. Так і хочеться взяти кредитну картку, піти до найближчого магазину та накупити яскравого посуду, фіранки на вікна, кілька картин. Можливо, навіть кілька кімнатних рослин. Цій квартирі явно не вистачає чогось живого.

Яке ж минуле у Майлза? Не схоже, що в нього є хтось. Ніколи не бачила Майлза з подружкою та й не відчувається тут жіночої руки. Сумніваюся, що дівчина, зайшовши в цю квартиру, утрималася б від спокуси прикрасити її хоча б трохи, перш ніж знову покинути. Тож, швидше за все, дівчат тут просто не буває.

Мої думки переносяться до Корбіна. За всі роки, що ми прожили разом, він ніколи не поділився зі мною романтичними переживаннями. Швидше за все тому, що справжніх стосунків у нього і не було ніколи. Усі дівчата, з якими брат мене знайомив, не затримувалися довше ніж тиждень. Незрозуміло, в чому тут річ. Чи Корбін не хоче залишатися з кимось надовго, чи ніхто не хоче залишатися з ним. Мабуть, перше – судячи з того, скільки дівчат йому дзвонить.

Враховуючи, що сам Корбін змінює дівчат як рукавички, дивно, що він за мене завжди переживав. Мабуть, брат дуже добре знає себе і не хоче, щоб я зустрічалася з такими чоловіками, як він.

Цікаво, чи схожий Майлз у цьому на Корбіна?

- Миєш мій посуд?

Я ледве не підстрибую від несподіванки, різко повертаюся і бачу Майлза, що нависає наді мною. Склянка вислизає з рук, але я підхоплюю її перш, ніж вона падає на підлогу. Переводжу подих і обережно ставлю склянку в раковину.

- Перестала займатися, - мямлю я, ковтаючи грудку, що утворилася в горлі. Потім показую очима на чистий посуд у сушарці. - Вона була брудна.

Майлз усміхається.

Чи мені здалося?

Щойно куточки його губ піднялися, як відразу знову опустилися.

Помилкова тривога.

— Усі пішли, — каже він.

Отже, мені час звільнити приміщення. Майлз помічає на столі пляшку апельсинового соку та ставить у холодильник.

— Вибач... — бурмочу я. - Мені захотілося пити.

Він притуляється плечем до холодильника і схрещує руки на грудях.

- Тейт, я не проти, щоб ти пила мій сік.

Ого...

До безглуздя сексуальна репліка. Як і вигляд, з яким Майлз її вимовляє.

І, як і раніше, ні натяку на посмішку. Господи, ця людина взагалі знає, що розмова має супроводжуватися мімікою?!

Не хочу, щоб він помітив моє розчарування, тому знову повертаюся до раковини і змиваю мильну піну. Цілком відповідне заняття, враховуючи, які дивні флюїди носяться у повітрі.

— Давно тут мешкаєш? — питаю я, щоб порушити незручне мовчання.

- Чотири роки.

Я сміюся - сама не впевнена чому. Майлз здивовано піднімає брову, дивуючись, чому його відповідь викликала в мене усмішку.

— Просто твоя квартира... — я кошусь у бік вітальні, — ...дещо безлика. Я думала, ти переїхав недавно і ще не встиг обставити її як слід.

Я не мала на увазі нічого образливого, але саме так це й пролунало. Намагалася просто зав'язати розмову, а в результаті лише посилила незручність. Майлз повільно оглядає квартиру, обмірковуючи моє зауваження. Я б із задоволенням узяла свої слова назад, але навіть не намагаюся нічого сказати, щоб не зробити ще гірше.

— Я багато працюю, — пояснює він нарешті. — Гостей у мене не буває, нема чого обставляти.

Так і тягне запитати, чому гостей не буває, але, схоже, є теми, на які Майлз говорити не бажає.

— До речі, про гостей. А що не так із Діллоном?

- Діллон - придурок, який не має жодної поваги до своєї дружини, - спокійно вимовляє Майлз і йде в спальню. Двері він зачиняє не повністю, щоб я могла його чути. - Вирішив попередити тебе, поки ти не повелася на його хитрощі.

- Я не ведуся ні на чийсь хитрощі. Особливо на прийомчики Діллона.

- От і добре.

Добре?.. Ха! Майлз не хоче, щоб мені сподобався Діллон. Я в повному захваті!

- Корбін цього не схвалив би. Він Діллона ненавидить.

Ах ось воно що... То це заради Корбіна... Але чому ж я така розчарована? Майлз виходить зі спальні. Змінив джинси з футболкою на добре мені знайомі формені штани та білу сорочку, яку ще не встиг застебнути.

Він перевдягається у форму льотчика.

- Ти пілот? – питаю я трохи здивовано. Чомусь у моєму голосі чується захоплення.

Майлз киває і заглядає в пральню, суміжну з кухнею.

– Тому й знайомий із Корбіном. Навчалися разом у льотній школі.

Він повертається на кухню з кошиком для брудної білизни і ставить її на стіл.

– Корбін добрий хлопець.

Сорочка на ньому все ще розстебнута.

Я не відриваючись дивлюся на його живіт...

Досить дивитися!

О боже... У нього ж пояс Адоніса! Ці прекрасні лінії, що сходяться внизу живота буквою V, наче вказівка на якусь таємну мету.

Господи, Тейт, ти ж витріщаєшся йому між ніг!

Він застібає сорочку, а я роблю над собою нелюдське зусилля і відводжу погляд.

Думки, десь вони були, але зараз їх немає.

Може, все через те, що Майлз – пілот?

Але чому це справляє на мене таке враження?

Мене ж не схвилювало, що Діллон теж пілот. З іншого боку, коли Діллон повідомив мені про це, він не порався з брудною білизною, демонструючи свій прес. Чоловік, який розбирає білизну для прання, демонструє тобі голий прес, та ще й працює пілотом, безперечно гідний захоплення.

Майлз вже повністю одягнений. Він натягує черевики, а я дивилася на нього, немов глядач на виставі, де він грає головну роль.

- А це не небезпечно? - Запитую я, знайшовши зрештою зв'язну думку в голові. - Щойно випив пива, а тепер ідеш керувати літаком.

Майлз застібає куртку на блискавку і підхоплює з підлоги сумку.

- Я пив тільки воду, - каже він, перш ніж вийти з кухні. — Я взагалі майже не п'ю, тим більше, перед роботою.

Я сміюся, виходжу за ним у вітальню і беру зі столу свої книги.

- Здається, ти призабув, як ми з тобою познайомилися. У день мого переїзду дехто валявся п'яним у коридорі.

Майлз відчиняє вхідні двері і пропускає мене вперед.

- Уявлення не маю, про що ти. Ми познайомилися у ліфті, пригадуєш?

Не зрозумію, жартує він чи ні, бо в очах — ні натяку на усмішку чи бешкетний блиск. Він зачиняє двері. Простягаю йому ключ і прямую до себе.

- Тейт ...

Так і тягне вдавати, що я не розчула. Щоб Майлз знову повторив моє ім'я. Натомість обертаюся з виглядом, ніби його присутність на мене не діє.

- Той вечора, коли ти знайшла мене в коридорі, був винятком. Дуже рідкісним винятком.

В його очах, а можливо, й у голосі є щось невисловлене.

Він стоїть поруч із дверима і чекає, чи не відповім я. Потрібно попрощатися. Побажати йому гарного польоту. Дехто, щоправда, вірить, що це приносить нещастя. Так що краще просто сказати: «На добраніч».

- Виняток трапився через Рейчел?

Так. Саме так я й говорю.

Навіщо я це запитала?

Його поза змінюється, обличчя кам'яніє, наче від удару блискавки. Швидше за все, Майлз не може зрозуміти, чому я це сказала, він же не пам'ятає про ту ніч зовсім нічого.

Швидше, Тейт ... Прокинься ...

- Ти мене прийняв за когось на ім'я Рейчел, - випалюю я, щоб хоч якось виправити незручне становище. — Ось я й подумала, що між вами щось сталося, і тому... Ну, ти зрозумів.

Майлз робить глибокий вдих, намагаючись не видати своїх емоцій. Схоже, я наступила на хвору мозоль.

Мабуть, про Рейчел згадувати не можна.

- На добраніч, Тейт, - каже він і відвертається.

Не збагну, що сталося. Я збентежила його? Розлютила? Образила?

Хоч би що я зробила, вже шкодую про це. Не до душі мені це почуття незручності, що заповнює весь простір між мною та ліфтом, біля якого стоїть Майлз.

Заходжу в квартиру і зачиняю за собою двері. Але почуття незручності не залишилося зовні, воно слідує за мною.

Глава шоста

Майлз

Шість років тому

Ми вечеряємо, всім ніяково.

Ліса з татом намагаються залучити мене та Рейчел до розмови, але в нас немає настрою розмовляти. Ми вирячуємося у свої тарілки. Колупаємо їжу виделкою. Апетит кудись зник.

Тато запитує Лісу, чи не хоче вона посидіти на задньому ганку. Вона погоджується і просить Рейчел допомогти мені прибрати зі столу. Ми відносимо посуд на кухню. Обоє мовчимо.

Поки я пораюся з посудомийною машиною, Рейчел стоїть, притулившись до столу, і спостерігає, як я щосили намагаюся не звертати на неї уваги. Рейчел не здогадується, що вона скрізь. Вона у всьому. Все навколо перетворилося на Рейчел. Це відчуття поглинуло мене цілком.

Мої думки більше не абстрактні.

Мої думки тепер – Рейчел.

Мені не можна любити тебе, Рейчел...

Я дивлюсь у раковину, а хочу дивитися на Рейчел.

Дихаю повітрям, а хочу дихати однією Рейчел.

Заплющую очі і бачу тільки Рейчел.

Мию руки і відчуваю шалену спрагу доторкнутися до Рейчел.

Я витираю долоні об рушник і повертаюсь до неї.

Пальці Рейчел стискають край столу за спиною. Мої руки схрещені на грудях.

– У нас найжахливіші у світі батьки, – шепоче вона.

Її голос падає.

Моє серце також.

- Аморальні, - кажу я.

Вона сміється.

Мені не можна любити твій сміх, Рейчел...

Вона зітхає.

Люблю її зітхання.

– Давно вони разом? – питаю я.

Рейчел не брехатиме.

- Близько року. Вони не часто бачилися, поки мама не вирішила переїхати ближче до нього.

Я відчуваю, як серце моєї матері розбилося. Ми з нею ненавидимо батька.

- Близько року? – перепитую я. - Впевнена?

Рейчел киває.

Їй нічого не відомо про мою маму. Це очевидно.

- Рейчел?

Я вимовляю її ім'я вголос. Мені хотілося цього з тієї самої хвилини, як ми зустрілися вперше. Не відводячи очей, Рейчел ковтає і тихо шепоче:

– Що?

Я роблю крок уперед. Її тіло відгукується. Спина стала трохи прямішою, дихання – трохи частіше, щоки – трохи рожевішими.

Але цього більш ніж достатньо.

Моя рука лягає на талію, мої очі шукають її.

Погляд Рейчел не каже «ні».

Коли мої губи притискаються до її губ, це і добре, і погано, і правильно, і неправильно.

А ще це помста.

Рейчел вдихає, крадучи в мене повітря. Я видихаю, щоб віддати їй кисень. Наші язики зіштовхуються. Моя провина сплітається з її провиною, мої пальці плутаються у волоссі, яке бог створив спеціально для цієї дівчини.

Мій улюблений смак тепер – Рейчел.

Мій улюблений подарунок тепер – Рейчел.

Хочу Рейчел на день народження. Хочу Рейчел на Різдво. Хочу Рейчел на випускний.

Рейчел, Рейчел, Рейчел ...

Я все одно любитиму тебе, Рейчел...

Скриплять задні двері.

Я відсуваюсь. Вона усувається, але я, як і раніше, відчуваю її у своїх обіймах. Відводжу погляд, але довкола одна Рейчел.

До кухні заходить Ліса. Вигляд радісний. Вона має право на щастя – адже це не вона померла. Ліса оголошує, що їм час йти.

Я прощаюся з обома, але мої слова тільки для Рейчел, і вона це знає.

Закінчую із посудом. Кажу татові, що Ліса дуже мила. Не говорю, що ненавиджу його. Мабуть, і не скажу ніколи. Навіщо визнавати, що тепер дивлюся на нього іншими очима?

Тепер він для мене просто... звичайна людина.

Можливо, це означає стати чоловіком – усвідомити, що батько розуміє у житті анітрохи більше твого.

Я йду до себе в кімнату і пишу Рейчел есемеску.

Я: «Що робитимемо із завтрашньою зустріччю?»

Рейчел: «Брехатимемо батькам?»

Я: «У сім зможеш?»

Рейчел: "Так".

Я: «Рейчел?»

Рейчел: «Що?»

Я: «На добраніч».

Рейчел: «На добраніч, Майлз».

Вимикаю телефон: хочу, щоб її повідомлення стало сьогодні останнім.

Заплющую очі.

Я пропав, Рейчел...

Глава сьома

Тейт

Минуло два тижні з того часу, як я бачила Майлза, і всього дві секунди з того часу, як останній раз про нього думала. Схоже, він працює так багато, як і Корбін. Звичайно, приємно залишатися однією в квартирі, але не менш чудово, коли Корбін вдома, і тоді є з ким поговорити. Коли вони з Майлзом обоє відпочивають, це, мабуть, теж непогано, але такого на моїй пам'яті ще не було.

До сьогоднішнього дня.

- Батько Майлза працює, а сам він вільний до понеділка.

Корбін стукає у квартиру навпроти. Я тільки-но дізналася, що він запросив Майлза поїхати з нами до батьків на День Подяки.

- Все одно йому більше нема чим зайнятися.

Здається, я киваю у відповідь, але відразу відвертаюсь і йду до ліфта. Не хочу, щоб Майлз помітив моє хвилювання.

Коли вони з Корбіном входять до кабіни, я вже стою біля задньої стіни. Майлз вітає мене кивком. Ось і все, що я отримала. При нашій останній зустрічі я поставила Майлза в незручне становище, а тому теж мовчу і намагаюся на нього не дивитися, хоча важко зосередитися на чомусь іншому. Одягнений він недбало: бейсболка, джинси та футболка із символікою команди «Сан-Франциско Форті-Найнерс». Тому й важко не звертати на нього уваги: я завжди віддавала перевагу чоловікам, які не заціклені на власній зовнішності.

Ловлю на собі його пронизливий погляд.

Боязко посміхнутися чи опустити очі? Не знаю. Просто стою і чекаю, коли він перестане. Але Майлз не відвертається і мовчки продовжує дивитися на мене. Я відповідаю тим самим.

Нарешті, ми вниз. Дякувати Богу, Майлз залишає ліфт першим і не бачить, як я роблю глибокий вдих - я аж цілу хвилину не дихала.

— Куди це ви? - Запитає Кеп, коли ми всі виходимо з ліфта.

— Додому, — каже Корбін. - У Сан-Дієго. А в тебе є якісь плани на День Подяки?

– У свята завжди багато польотів. Найімовірніше, тут сидітиму, працюватиму.

Кеп підморгує мені, а я йому.

– А ти, малюку? – звертається він до Майлза. – Теж додому?

Майлз уважно дивиться на старого - такий самий погляд, яким він свердлов мене в ліфті. Яке розчарування. У мене вже затеплилася слабка надія, що Майлза теж тягне до мене. А зараз, бачачи їх із Кепом мовчазний поєдинок, я майже впевнена: якщо Майлз не зводить з когось очей, це ще нічого не означає. Схоже, звичка в нього така – всіх спалювати поглядом.

Проходить секунд п'ять, мовчазних і тяжких.

Може, Майлз не любить, коли його називають малюком?

- З Днем Подяки, Кеп, - нарешті вимовляє Майлз, навіть не подумавши відповісти на запитання, і йде до виходу за Корбіном.

Я дивлюся на Кепа і знизую плечима.

- Побажай мені удачі. Схоже, містер Арчер знову сьогодні не в дусі.

- Та ні. Просто дехто не любить зайвих питань, от і все.

Кеп плюхається в крісло і салютує мені на прощання. Я відповідаю тим самим і поспішаю до виходу. Незрозуміло, чому він намагається виправдати брутальну поведінку Майлза. Може, він йому подобається? Чи у старого така звичка – всіх виправдовувати?

- Хочеш, сяду за кермо, - пропонує Майлз Корбіну, коли ми підходимо до машини. - Ти ж ще не виспався. Поведеш по дорозі назад.

Корбін погоджується, Майлз посідає місце водія. Я забираюся на заднє сидіння і вибираю, де сісти. Позаду Майлза, посередині чи за Корбіном? Що б я не вибрала, все одно відчуватиму тільки Майлза. Він скрізь. Все довкола – суцільний Майлз.

Ось що відбувається, коли тебе тягне до людини. То його немає взагалі, то він усюди, хочеш ти того чи ні.

Цікаво, а я для нього теж усюди?

Безглузда думка. Я в змозі зрозуміти, чи тягне чоловіка до мене чи ні, і до Майлза це явно не стосується. Отже, треба покласти край тому, що зі мною коїться. Не до дурної закоханості зараз. І так навчання з роботою поєднувати нелегко.

Я дістаю із сумочки книгу. Майлз включає радіо, а Корбін відкидає спинку сидіння і витягає ноги на панель приладів.

– Не будіть, доки не приїдемо, – просить він, насуваючи кепку на очі.

Я дивлюся на Майлза, який зараз поправляє дзеркало заднього виду. Він обертається назад, щоб виїхати зі стоянки, і на мить наші погляди зустрічаються.

- Тобі зручно? - Запитує він і відвертається, не дочекавшись відповіді. Включає передню передачу і знов мигцем дивиться на мене.

- Так, - говорю я і розтягую губи в посмішці. Нехай не думає, ніби я не рада, що він із нами поїхав. Хоча важко не здаватися холодною, коли саме таке враження я хочу на нього справити.

Майлз зосереджений на дорозі, я – на книзі.

Минає півгодини. Від читання та трясіння розболілася голова. Кладу книгу поруч і влаштовуюся зручніше: відкидаю голову на спинку крісла і закидаю ноги на консоль між передніми сидіннями. У дзеркалі Майлз обдаровує мене таким поглядом, ніби ковзає руками по всьому моєму тілу. Дивиться так секунди дві, трохи більше, потім знову переключається на дорогу.

Шкода...

Що ж твориться у нього в голові? Не зрозуміло. Він ніколи не усміхається. Ніколи не сміється. Чи не фліртує. І обличчя в нього таке, ніби він постійно створює непроникну завісу між собою та рештою світу.

Мовчазні чоловіки мені завжди подобалися. Більшість хлопців надто балакучі – говорять про все, що лізе в голову. Щоправда, у випадку з Майлзом я не відмовилася б, щоб він мовчав трохи менше. Хочу знати кожну його думку. Особливо ту, що займає його прямо зараз, ховаючись за маскою байдужості.

Я все ще дивлюся на Майлза, намагаючись його розгадати, і раптом він знову перехоплює мій погляд. Трохи збентежена тим, що мене спіймали на місці злочину, опускаю очі на телефон. Але дзеркало притягує як магніт, і незабаром я знову їх піднімаю.

Як тільки перекладаю увагу на дзеркало, Майлз робить те саме.

Я знову опускаю очі.

Прокляття...

Схоже, ця поїздка стане найдовшою в моєму житті.
Терплю хвилини зо три і знову кидаю погляд у дзеркало.
Чорт... Він також...
Я посміхаюсь. Така гра мене радує.
Він також усміхається.
Він.
Теж.
Усміхається.

Майлз зосереджений на дорозі, але усмішка не сходить з його губ ще кілька секунд. Я це знаю, бо не можу відірвати погляд від неї. З радістю сфотографувала б її, поки вона не зникла, але боюся здатися дивною.

Майлз має намір спертися на консоль, яку зайняли мої ноги.
- Вибач, - говорю я і збираюся їх прибрати, але його пальці охоплюють мою босу ступню.

- Все гаразд, - вимовляє він.

Його рука тримає мене за ногу. Я стежу за ним, не відриваючись.

Боже мій, він щойно поворухнув великим пальцем... провів по ступні. Мої стегна напружені, дихання збилося. Будь я проклята, якщо Майлз не погладив мене по нозі спеціально, перш ніж забрати руку!

Доводиться закусити собі щоку, щоби не посміхнутися.

Схоже, тебе все-таки тягне до мене, Майлз...

* * *

Ми тільки-но приїхали, а тато вже доручив Корбіну з Майлзом розвісити гірлянди ліхтариків. Я занесла речі в будинок і звільнила для Корбіна з Майлзом свою кімнату - тільки в ній є два ліжка. Сама зайняла колишню спальню брата і побігла на кухню, допомогти мамі з вечерею.

У моїй сім'ї День Подяки завжди відзначали без особливого розмаху. Батькам не хотілося вибирати між родичами з обох боків, та й тато рідко бував удома в цю пору року, адже свята для пілота – найнапруженіший час. Ось мама і вирішила, що День Подяки ми відзначатимемо у тісному сімейному колі. Так і справляли його завжди вчотирьох: я, Корбін, мама та тато, – якщо він був, звичайно,

вдома. Минулого року ми з мамою залишилися вдвох, бо й тато, і Корбін працювали.

Цього року ми всі разом.

Плюс Майлз.

Якось дивно, що він тут, з нами. Мама зустріла Майлза привітно - схоже, вона не проти. Тато взагалі любить усіх без винятку. Він тільки радий додаткової допомоги з прикрасами, так що присутність сторонньої людини йому зовсім не в тягар.

Мама подає мені каструлю з вареними яйцями, і я беруся за чистку, щоб потім їх нафарширувати. Сама вона спирається об стіл і підпирає голову руками.

- А цей Майлз просто красень, - зауважує вона, піднявши одну брову.

Повинна дещо пояснити. Вона чудова мати. Приголомшлива. Але мені ніяково розмовляти з нею про чоловіків. З того часу, як мені виповнилося дванадцять і в мене почалися місячні. Мама тоді впала в такий ажіотаж, що зателефонувала трьом подругам, перш ніж пояснити мені, що зі мною відбувається. Загалом, я ще тоді зрозуміла, що секрети перестають бути такими, як тільки досягають маминих вух.

- Так, нічого так, - недбало відповідаю.

Я брешу. Безсовісно брешу. Майлз і справді справжній красень: золотаво-каштанове волосся, що зачаровує, блакитні очі, широкі плечі, вольове підборіддя, вкрите легкою щетиною, коли Майлзу не потрібно на роботу... А ще від нього завжди дивовижно пахне – ніби він щойно прийняв душ і не встиг витертися.

Боже мій...

Ну, і хто я після цього?

— А дівчину він має?

Знизую плечима.

- Мам, ми з ним ледве знайомі.

Підходжу з каструлею до раковини та обдаю яйця водою, щоб легше чистилися.

— Як татові на пенсії? — цікавлюся я, аби змінити тему.

Мама багатозначно посміхається, і ця посмішка мені зовсім не до смаку.

Їй можна взагалі нічого не розповідати: вона й так усе зрозуміє.
Батьківський інстинкт, як-не-як.

Я червонію, повертаюся до столу і продовжую чистити ці безглузді
яйця.

Глава восьма

Майлз

Шість років тому

– Увечері йду до Ієна, – повідомляю я татові.

Йому не до того. Він збирається на побачення з Лісою. Ліса займає всі його думки.

Ліса стала для тата всім.

Раніше для нього була Керол. А іноді – Керол та Майлз.

Тепер їхнє місце зайняла Ліса.

Це нічого, бо раніше для мене були він і Керол.

Тепер ні.

Я питаю Рейчел есемескою, де її краще зустріти. Вона відповідає, що Ліса пішла, можна заїхати до них додому.

Діставшись до місця, я не можу вирішити, виходити з машини чи ні. Не можу зрозуміти, чи хоче цього Рейчел. Зрештою підходжу до дверей і стукаю. Коли Рейчел відкриває, мене охоплює збентеження. З одного боку, хочеться вибачитись за те, що я її поцілував. З іншого боку – закидати питаннями, щоб дізнатися про неї все.

Але найбільше хочеться ще раз її поцілувати, особливо тепер, коли двері відчинені і вона стоїть прямо переді мною.

- Може, зайдеш ненадовго? - Запитує Рейчел. – Мама повернеться лише за кілька годин.

Я киваю головою. Цікаво, чи любить вона мої кивки так само сильно, як я її?

Рейчел зачиняє двері, і я озираюсь. Квартира зовсім невелика. Ніколи не жив у такому маленькому місці. Мабуть мені подобається. Чим менше місця, тим більше люди люблять один одного. Їм просто недостатньо вільного простору, щоб одне одного не любити. От би й нам із татом переїхати до хати компактніше. Будинок, де ми будемо змушені спілкуватися. Будинок, де не треба вдавати, ніби мамина смерть не залишила по собі занадто багато порожнечі.

Рейчел проходить на кухню, питає, чи не хочу я чогось випити.

Я цікавлюся, що вона має. Вона відповідає, що є практично все, крім молока, чаю, газировки, кави, соку та спиртного.

— Сподіваюся, ти любиш воду, — каже вона і сама з себе сміється.

Я сміюся разом із нею.

— Вода — це чудово. Я б і так її вибрав.

Рейчел наповнює склянки, і ми стаємо навпроти один одного.

Дивимося одне на одного.

Даремно я вчора її поцілував.

— Я не повинен був тебе цілувати, Рейчел.

— А я не мала тобі дозволяти.

Знову обмінюємося мовчазними поглядами.

Цікаво, чи дозволить вона ще раз поцілувати себе?

Може, краще втекти?

- Ми легко можемо покінчити з цим.

Я брешу.

- Ні, не можемо.

Рейчел каже правду.

- Думаєш, вони одружаться?

Рейчел киває. Цей кивок я люблю не так сильно, як колишні. Мені не подобається питання, на яке він служить відповіддю.

- Майлз ...

Рейчел дивиться собі під ноги. Вона вимовляє моє ім'я так, ніби робить попереджувальний постріл, і мені час рятуватися втечею.

Я кидаюся навтік.

— Що?

— Ми винайняли квартиру лише на місяць. Вчора я чула, як вона розмовляла з ним по телефону. За два тижні ми переїжджаємо до вас.

На бігу я спотикаюся через перешкоду.

Рейчел переїжджає до мене.

Житиме зі мною в одному будинку.

Її мати заповнить весь той порожній простір, що залишився після моєї мами.

Я заплющую очі і бачу перед собою Рейчел.

Розплющую очі і дивлюся на Рейчел.

Відвертаюсь і стискаю край столу. Голова падає на груди. Не знаю що мені робити. Не хочу, щоб вона мені подобалася.

Не хочу закохуватися в тебе, Рейчел...

Я не дурень і розумію, як діє бажання.

Бажання завжди потребує недоступного.

Бажання хоче, щоб я отримав Рейчел.

А здоровий глузд жадає, щоб вона зникла.

Я встаю на бік свідомості і знову повертаюся до неї.

— Це ні до чого не приведе, — говорю я. — Те, що відбувається між нами. Добром точно не скінчиться.

— Знаю, — шепоче Рейчел.

- Як же нам покласти цьому кінець?

Вона дивиться на мене, сподіваючись, що я сам відповім на своє питання.

Але я не можу.

Тиша.

Тиша.

Тиша.

Оглушлива, душевна тиша.

Хочеться затиснути вуха руками. Вдягти серце в броню.

Я навіть не знаю тебе, Рейчел...

- Мені краще піти, - говорю зрештою.

- Добре.

- Але я не можу...

- Добре.

Ми знову дивимось одне на одного.

Може, якщо дивитися досить довго, мені набридне?

Хочу знову відчутти її смак.

Може, якщо впитися її смаком, мені набридне?

Рейчел не чекає, поки я до неї дотягнуся, - зустрічає мене на півдорозі.

Я стискаю в долонях її обличчя, вона стискає мої плечі, і її почуття провини з'єднується з моїм у ту саму мить, коли зливаються воєдино наші губи.

Ми брешемо самі собі. Говоримо, що знайдемо вихід, хоч насправді виходу немає.

Моїй шкірі добре, коли вона торкається Рейчел. Моєму волоссю добре, коли його торкаються пальці Рейчел. Моєму роту добре, коли в

ньому виявляється язик Рейчел.

Якби можна було завжди дихати так...

Жити так...

Світ був би чудовий.

Рейчел стоїть, притулившись до холодильника. Мої долоні – на всі боки від її обличчя. Я усуваюсь і дивлюся на неї.

- Мені хочеться поставити тобі мільйон запитань.

- Тоді починай, - з усмішкою відповідає вона.

- Куди ти поїдеш, щоб навчатись у коледжі?

- У Мічиган, а ти?

- Залишуся тут, поки не отримаю ступінь бакалавра, а потім ми з моїм найкращим другом Ієном вступимо до льотної школи. Хочу стати пілотом, а ти?

- А я хочу стати щасливою.

Ідеальна відповідь.

- Коли у тебе день народження?

- Третього січня. Мені виповниться вісімнадцять. А в тебе коли?

- Завтра. Мені теж виповниться вісімнадцять.

Рейчел не вірить, що мій день народження справді завтра. Я показую їй права. Вона вітає мене та знову цілує.

- Що ж буде, якщо наші батьки одружаться? – питаю я.

- Вони в жодному разі не схвалять наших стосунків, навіть якщо не одружаться.

Рейчел права. Таке нелегко пояснити буде навколишнім.

- Тоді навіщо продовжувати, якщо й так ясно, що нічим добрим це не скінчиться?

- Тому, що ми не можемо зупинитись.

Рейчел знову має рацію.

- Через сім місяців ти поїдеш до Мічигана, а я залишуся в Сан-Франциско. Може, це є відповідь.

- Сім місяців?

Я киваю і торкаюся пальцем до її губ. Такими губами варто захоплюватись, навіть коли їх не цілуєш.

- Зустрічаємось сім місяців. Нікому не розповідаємо. А потім ... - я не домовляю, тому що не можу вимовити слово "розлучаємось".

- А потім розлучаємось, - шепоче Рейчел.

- Розлучаємося, - вторю їй і буквально чую, як починається зворотний відлік.

Я цілую Рейчел. Тепер, коли ми маємо план, цілувати її ще приємніше.

- У нас вийде, Рейчел.

- У нас вийде, Майлз.

Я приділяю її губам ту увагу, на яку вони заслуговують.

Я любитиму тебе сім місяців, Рейчел...

Глава дев'ята

Тейт

– Лікаря! - Вимагає Корбін, входячи в кухню.

Слідом за ним з'являється Майлз. Корбін вказує на друга, чия рука в крові. Майлз дивиться на мене так, ніби я повинна знати, що робити.

Це не відділення невідкладної допомоги! Це кухня моєї матері!

– Не допоможеш? - Запитує Майлз, міцно стискаючи зап'ястя. Кров капає прямо на підлогу.

- Мамо! – кричу я. – Де аптечка?

Відкриваю одну шафку за іншою, марно намагаючись її відшукати.

– У ванній кімнаті на першому поверсі! Під раковиною!

Я вказую на двері ванної, і Майлз слухняно слідує за мною. Дістаю з шафки потрібну коробочку. Захлопую кришку унітазу і велю Майлзу сісти. Сама прилаштовуюсь на край ванни і оглядаю його руку.

- Як це тебе сталося?

Витираю кров та вивчаю поріз. Глибокий. Прямо по центру долоні.

- Схопився за приставну драбину. Вона мало не перекинулася.

- Краще б ти дав їй упасти.

- Не міг. На ній стояв Корбін.

Я здивовано скидаю голову. І бачу, що Майлз дивиться на мене пронизливими блакитними очима. Знову звертаю увагу на його руку.

- Доведеться зашивати.

- Впевнена?

- Так. Хочеш, відвезу тебе до невідкладної?

- А сама накласти шви не можеш?

- У мене немає спеціальних матеріалів. Потрібна хірургічна нитка – рана досить глибока.

Здоровою рукою Майлз риється в аптечці. Він дістає катушку ниток і простягає мені.

- Вперед.

- Майлз, це ж не гудзик пришити!

= Не хочу цілий день стирчати у лікарні через якийсь поріз. Зроби, що можеш. Все буде добре.

Я також не хочу, щоб він весь день провів у лікарні.

Бо тоді його тут не буде.

- Якщо почнеться зараження крові і ти помреш, я не винна.

- Якщо почнеться зараження крові і я помру, то вже не зможу звинуватити тебе.

- Логічно.

Я знову промиваю рану, потім дістаю все необхідне і розкладаю на стільниці поруч раковини. Мені незручно, я встаю, ставлю одну ногу на край ванни і кладу руку собі на коліно.

Кладу його руку собі на коліно.

Чорт...

Ні, поки його долоня у мене на коліні, нічого не вийде. Якщо хочу, щоб пальці не тремтіли, треба розташуватися по-іншому.

- Так не піде, - говорю я, повертаючись до Майлза.

Опускаю його руку на стільницю і встаю перед ним.

Менш зручно, проте пальці Майлза не торкатимуться мого коліна, поки я накладаю шов.

— Буде боляче, — попереджаю я.

Він сміється, ніби пізнав справжній біль, а цей для нього — ніщо.

Я прокалюю шкіру Майлза голкою, він навіть не здригається. Не видає жодного звуку. Просто дивиться, як я працюю. Іноді заглядає мені в обличчя. Ми не розмовляємо. Як і завжди.

Я намагаюся не зважати на Майлза. Повністю зосередитись на рані, яку терміново треба зашити. Але Майлз так близько, — я відчуваю на щоці його подих. А дихає він часто.

— Залишиться шрам, — ледве чутно шепочу я.

І куди раптом подівся мій голос?

Я вчетверте встромляю голку. Майлзу боляче, але не показує. Щоразу, коли голка прокалює шкіру, я ледве стримуюсь, щоб самій не здригнутися замість нього.

Потрібно сконцентруватися на рані, але я весь час відчуваю, як наші ноги стикаються. Здорова рука Майлза лежить на стегні, і кінчик одного пальця зачіпає моє коліно.

Стільки всього відбувається в цей момент, а я можу думати тільки про кінчик його пальця. Він палить мене крізь штанину розпеченим металом. Майлз сидить переді мною з глибоким порізом на долоні,

кров просочує підкладений під неї рушник, я голкою раню його шкіру, а мене займає лише легкий дотик його пальця до моєї ноги.

Цікаво, як би відчувався цей дотик без тонкого шару джинсової тканини?

На мить наші очі зустрічаються, і я негайно опускаю погляд на його долоню. Майлз на неї навіть не дивиться. Він пильно дивиться на мене, і я щосили намагаюся не звертати уваги на його дихання.

Чому воно почастішало? Тому що я стою так близько? Чи тому, що боляче?

Майлз торкається мого коліна двома пальцями.

Трьома...

Я роблю вдих і намагаюся зосередитись на роботі.

Але не можу.

Він це навмисне. Не просто випадково зачепив. Майлз чіпає мене, бо йому так хочеться. Він проводить пальцями по моїй нозі. Зітхаючи, кладе голову мені на плече і стискає мою ікру.

Сама не зрозумію, як мені вдається встояти на ногах.

– Тейт... – з болем у голосі шепоче Майлз.

Я зупиняюся. Тепер він скаже, що йому боляче. Попросить трохи почекати. Він тому мене чіпає? Бо йому боляче?

Майлз мовчить, я роблю останній стібок і зав'язую нитку вузлом.

- Готово, - кажу я і кладу нитку з голкою на стільницю. Майлз не відпускає мене, а я не відсторонююсь.

Його рука повільно ковзає моєю ногою до стегна і вище, до спини.

Дихай, Тейт!

Майлз за талію притягує мене до себе. Його голова, як і раніше, на моєму плечі. Я інстинктивно обіймаю його за плечі, щоби не впасти.

Усі м'язи мого тіла розучилися виконувати свої функції.

Я все ще стою, Майлз все ще сидить, але тепер я затиснута між його колін – так близько він притягнув мене до себе. Майлз повільно піднімає голову, і я мимоволі опускаю повіки – я так нервуюсь, що навіть глянути на нього не можу.

Відчуваю, як Майлз відводить голову назад, щоб глянути мені в обличчя, але мої очі, як і раніше, закриті. Змикаю повіки ще міцніше. Не знаю чому. У цей момент я взагалі нічого не хочу знати. Тільки його.

Здається, Майлз має намір мене поцілувати.

Я сама хочу, прагну поцілувати його.

Рука Майлза повільно ковзає по моїй спині, доки не досягає шиї. Таке почуття, ніби там, де він торкається мене, залишаються сліди. Губи Майлза майже торкаються моєї щоки. Вони так близько, що неясно – це його губи чи подих я відчуваю своєю шкірою.

Я зараз помру, а в цій безглуздій аптечці немає засобів, щоб мене врятувати.

Пальці Майлза міцніше охоплюють мою шию, і він мене вбиває.

Або цілує. Не впевнена, що саме він робить, бо особливої різниці немає. Його губи на моїх губах наче життя, смерть та переродження – все одночасно.

Боже, він мене цілує.

Його язик у мене в роті, ніжно погладжує мій, а я навіть не пам'ятаю, як це сталося. Неважливо.

Не відриваючись від моїх губ, він підводиться і притискає мене до стіни. Рука, яка тримала мою голову, тепер опускається на талію.

Боже мій, який владний рот...

Чорт забирай, у Майлза щойно вирвався стогін.

Рука від талії повільно рухається до стегна.

Вбийте мене... просто вбийте...

Майлз закидає мою ногу собі на пояс, пригорнувшись всім тілом до мене. Це так чудово, що я видаю стогін прямо в його губи.

І на цьому все кінчається.

Чому він відсторонився? Ні, не зупиняйся, Майлз...

Він опускає мою ногу і тут же упирається долонею в стіну, наче боячись впасти.

Ні, ні, ні... продовжуй... повернися до моїх губ...

Я хочу зазирнути йому в очі, але вони закриті, ніби шкодують про вчинене.

Тільки не дивися, Майлз... Не хочу бачити жаль у твоєму погляді...

Ми обоє мовчимо і намагаємося перепочити. Після кількох глибоких вдихів Майлз відштовхується від стіни та підходить до раковини. Поки він не відвернувся, очі, на щастя, у нього були заплющені. Тепер же Майлз до мене спиною, і я не спостерігаю жалю, яке він явно відчуває. Майлз бере ножиці та відрізає смужку бинта.

Я приклеєна до стіни. Так і залишуся тут назавжди, наче шматок шпалер.

– Не треба було мені цього робити.

Голос Майлза холодний і твердий. Немов метал. Мов меч.

- Я ж не заперечувала.

У мене голос зовсім не залізний. Він нагадує воду. Він зараз випарується.

Майлз перебинтовує руку і повертається до мене.

Погляд у нього такий самий жорсткий, як голос. І холодний. Як сталь. Як кинджал, що перетинає ниточку, на якій трималася невиразна надія – та, яку подарував мені його поцілунок.

- Більше ніколи не дозволяй мені цього робити.

Але я хочу, щоб він робив це – хочу більше, ніж святкову вечерю. Але Майлзу нічого не відповідаю. Не можу говорити, бо його жаль грудкою застряг у горлі.

Майлз відчиняє двері і виходить.

Я, як і раніше, приклеєна до стіни.

Як...

Це...

Розуміти?

* * *

До стіни я більше не приклеєна.

Тепер я приклеєна до стільця.

За столом я сиджу поруч із Майлзом.

З Майлзом, з яким не розмовляла відколи він назвав себе, нас і наш поцілунок словом «ЦЕ».

«Більше ніколи не дозволяй мені цього робити».

Однак я не змогла б йому завадити, навіть якби спробувала. Я настільки жадаю цього, що навіть пропав апетит, хоча я так люблю вечерю на День Подяки. Інакше кажучи, мені дуже хочеться «ЦЬОГО», і я не маю на увазі їжу на тарілці.

"Це" - означає Майлз. Ми з ним. Я цілую його. Він цілує мене.

У горлі раптово пересохло. Я тягнуся за склянкою з водою і трьома великими ковтками осушую половину.

- Майлз, у вас є дівчина? - Запитує мама.

Так, мамо, задавай, задавай йому такі питання, бо мені надто страшно цікавитись таким самим.

Майлз прочищає горло.

- Ні, мем.

Корбін видає трохи чутний смішок, від якого в грудях у мене піднімається хмарка розчарування. Мабуть, у Майлза такий погляд на стосунки з жінками, як і в братика. Тому Корбіну і кумедно, що мама могла уявити, ніби його друг здатний на вірність.

Несподівано наш поцілунок стає набагато менш значущим.

- Ну, тоді ви завидний наречений. Вільний, красивий, ввічливий, працюєте пілотом.

Майлз мовчить - тільки трохи посміхається і відправляє в рот ложку картопляного пюре. Не хоче казати про себе.

Шкода...

- Майлз не має дівчини, - подає голос Корбін. – Але це не означає, що він вільний.

Мама розгублено схиляє голову набік. Я теж. А потім і Майлз.

- Що ти маєш на увазі? - Запитує мама і відразу широко розплющує очі. – Ох! Вибачте, будь ласка. Так мені і треба – нічого пхати носа в чужі справи.

Останню фразу мама вимовляє так, ніби усвідомила щось таке, чого я ще не зрозуміла.

Вона збентежена... Вибачається перед Майлзом...

Ні, не можу здогадатися.

– Я чогось не зрозумів? - Запитує тато.

Мама вказує виделкою на Майлза.

- Любий, він гей.

Ну і ну...

– Неправда! – впевнено заявляє тато, сміючись з її припущення.

Я хитаю головою.

Не хитай головою, Тейт ...

- Майлз не гей, - обурено говорю я.

Навіщо я сказала це вголос?

Тепер і Корбін здивувався. Дивиться на Майлза, який завмер, не донісши ложку до рота і піднявши одну брову.

- Чорт! – вигукує Корбін. – Не знав, що це таємниця. Вибач, друже! Майлз кладе ложку на тарілку і з подивом дивиться на Корбіна.

- Я не гей.

- Вибач, - одними губами вимовляє Корбін, ніби не збирався розкривати такий великий секрет.

- Корбіне, я не гомосексуал. Ніколи їм не був і навряд чи колись стану. Чому це спало тобі на думку?

Корбін з Майлзом витріщаються один на одного, а всі інші дивилися на Майлза.

– Але... – бурмоче Корбін. – Ти ж казав... Сам якось сказав...

Майлз прикриває рот рукою, щоб заглушити свій сміх.

Боже, Майлз... Смійся.

Смійся, смійся, смійся. Нехай це здасться тобі найкумеднішим жартом на світі, бо твій сміх у тисячу разів прекрасніший за святкову вечерю.

- І що ж я таке сказав? Чому ти вирішив, що я гей?

Корбін відкидається на спинку стільця.

- Точно не пам'ятаю. Щось на кшталт того, що більше трьох років не був із дівчиною. Я подумав, що це натяк.

Тепер сміються усі. Навіть я.

- Це ж було років зо три тому! І ти весь цей час вважав мене за гея?

Корбін, як і раніше, збентежений.

– Але... – мямлить він.

Сльози. Майлз так голосно сміється, що на очах у нього виступили сльози.

Це прекрасно.

Бідний Корбін. Він явно збентежений. Однак мені подобається, що Майлз знаходить те, що відбувається, забавним. Подобається, що він не збентежений.

- Три роки? – перепитує тато, спантеличений тією самою думкою, як і я.

- Три роки тому він сказав, що вже три роки не був з дівчиною, - пояснює Корбін і нарешті сміється разом з усіма. – Отже, тепер уже шість.

Усі поступово перестають сміятися, і ось тепер Майлз справді збентежений.

Я думаю про наш поцілунок у ванній кімнаті. Не може бути, щоб Майлз шість років не мав дівчини. Чоловік із таким владним ротом напевно часто пускає його у справу.

Мені не хочеться про це думати. Не хочеться, щоби про це думали мої рідні.

- У тебе знову кров, - говорю я, дивлячись на перев'язану руку Майлза. Потім звертаюсь до мами. – Чи є у нас медичний клей?

– Ні, я цієї штуки побоююсь.

Знову повертаюся до Майлза.

- Після вечері я огляну твою рану.

Він киває, навіть не дивлячись у мій бік. Мама закидає мене питаннями про роботу і Майлз більше не в центрі уваги. Здається, він цьому радий.

* * *

Вимикаю світло і забираюся в ліжку, зовсім спантеличена. Після вечері ми більше не розмовляли, хоча я витратила десять хвилин, щоб змінити Майлзу пов'язку. Весь цей час ми не обмовилися ні словом. Наші ноги не стикалися. Його палець не зачіпав моє коліно. Мене саму Майлз не удостоїв і поглядом - він так зосередився на своїй руці, ніби боявся: відвернися він, і вона відвалиться.

Не знаю, що й думати. Майлза безперечно тягне до мене, інакше він не поцілував би мене. Як не сумно, мені цього достатньо. Не має значення, подобаюсь я Майлзу чи ні. Головне, його тягне до мене, а решта додається.

Вп'яте намагаюся заснути, але марно. Перевертаюся на бік і помічаю тінь чийхось ніг зовні біля моєї кімнати. Чекаю, що двері відчиняться, проте тінь зникає і кроки поступово вщухають. Я майже певна: це Майлз. Просто тому, що ні про кого іншого я зараз і думати не можу. Роблю кілька повільних вдихів та видихів – треба заспокоїтися та вирішити, піти за ним чи ні. Доходжу лише до третього і вискакую з ліжка.

Думаю, чи не почистити зуби, хоча вже зробила це лише хвилин двадцять тому. Поправляю волосся перед дзеркалом і якомога тихіше крадусь на кухню.

Завертаю за ріг і бачу його. Стоїть спиною до столу та обличчям до мене. Точно чекав моєї появи.

Ось невдача...

Вдаю, що ми обидва опинилися тут чисто випадково, хоча на годиннику вже опівночі.

- Не можеш заснути?

Минаю Майлза і підходжу до холодильника, дістаю пляшку апельсинового соку, наливаю його в склянку. Потім встаю навпроти. Майлз уважно дивиться на мене, але моє запитання залишається без відповіді.

- Ти що, ходиш уві сні?

Він усміхається і оглядає мене з ніг до голови, вбираючи кожную деталь, наче губка.

- А ти, схоже, любиш апельсиновий сік, - з легким смішком вимовляє він.

Майлз вказує на мій сік, і я простягаю йому склянку. Він підносить його до губ, робить повільний ковток і повертає. Все це не відриваючи від мене очей.

Що ж, тепер я точно люблю апельсиновий сік.

- Я теж його люблю, - каже Майлз, не дочекавшись відповіді.

Я ставлю склянку поруч, підтягуюсь і сідаю на стіл. Вдаю, ніби Майлз не займає всі мої думки, хоча насправді він скрізь. Заповнив собою всю кухню.

Весь будинок.

Якось дуже тихо, тому я починаю говорити:

- У тебе, правда, шість років не було дівчини?

Майлз відразу киває, і я одночасно вражена і задоволена його відповіддю. Не знаю, чому я така рада. Напевно, тому, що його життя зовсім не схоже на те, яке мені уявлялося.

— Ого... Але ти принаймні?

Не знаю як завершити фразу.

— ...займався сексом? - Закінчує він за мене.

Добре, що горить тільки лампочка над плитою, бо щоби у мене яскраво спалахують рум'янцем.

- Не всі хочуть від життя однакового, - вимовляє Майлз.

Голос у нього м'який, як пухова ковдра, в яку так і хочеться завернутися.

– Усі хочуть кохання, – заперечую я. – Або хоча б сексу. Люди так влаштовані.

Повірити не можу, що ми розмовляємо на таку тему...

Ноги та руки у Майлза схрещені. Я вже зрозуміла - це його спосіб одягнутися в броню. Знову зводить між нами невидиму перешкоду.

- Більшість не здатна дарувати перше без другого і навпаки, - відповідає Майлз. – Тож мені простіше відмовитись і від того, і від іншого.

Він вивчає мене, хоче розгадати мою реакцію. Я намагаюся не видати себе.

- Чого ж ти не хочеш, Майлз? – Мій голос звучить дуже слабо. - Кохання чи сексу?

Вираз його обличчя не змінився, проте губи торкнулася ледь помітної посмішки.

- Думаю, Тейт, ти й сама знаєш.

Ох...

Не важливо, чи здогадався він, як діють на мене його слова, чи ні. Інтонація, з якою він вимовив моє ім'я, кинула мене в таке ж сум'яття, як і недавній поцілунок. Я закидаю ногу на ногу. Сподіваюся, що він ще не зрозумів – це мій спосіб виставити захисний бар'єр.

Погляд Майлза опускається на мої ноги, він ледве чутно втягує ротом повітря.

Шість років... Неймовірно...

Слідом за ним я теж опускаю погляд - у мене є ще одне питання, але задати його очі в очі я не наважуюсь:

- Скільки ж минуло часу відтоді, як ти востаннє цілувався?

- Вісім годин.

Він широко посміхається, оскільки чудово зрозумів, що саме я мала на увазі. Потім трохи чутно додає:

- Стільки ж. Шість років.

Не знаю, що діється зі мною, але щось змінилося.

Коли я усвідомила, що насправді означав той поцілунок, у мені щось розтануло. Щось холодне, тверде, одягнене у броню –

перетворилося на воду. Я вся перетворилася на воду, а вода не може встати і піти. І я залишаюся.

– Серйозно? – недовіжливо перепитую я.

Здається, тепер почервонів Майлз.

Я спантеличена. Не зрозумію, як могла настільки помилитися в ньому. Як взагалі можливе те, про що він говорить? Майлз красивий. Має престижну роботу. Він вміє цілуватись, чому ж не цілується?

- Що з тобою не так? У тебе що якесь захворювання?

Дається в знання медична освіта. Подібні теми мені не табу.

- Чистий як немовля, - сміється Майлз.

- Якщо ти шість років ні з ким не цілувався, то чому поцілував мене? Мені здавалося, я тобі не дуже подобаюсь. Тебе важко зрозуміти.

Майлз не цікавиться, з чого це я взяла, ніби йому не подобаюсь.

Якщо навіть мені очевидно - що Майлз поводитьсь зі мною не так, як з іншими, це не без причини.

- Справа не в тому, що ти мені не подобаєшся. - З важким зітханням Майлз проводить руками по волоссю і зчеплює на потилиці пальці. – Просто я не хочу, щоб ти мені подобалася. Щоб мені взагалі хтось подобався. Не хочу ні з ким зустрічатись. Не хочу нікого кохати. Мене просто...

Він знову схрещує руки на грудях і дивиться на підлогу.

– Просто що? - Запитую я, щоб він закінчив фразу.

Майлз повільно піднімає голову. Як би не впасти зі столу, бо він з'їдає мене очима, наче я святкова вечеря.

- Мене тягне до тебе, Тейт, - тихо вимовляє він. – Я хочу тебе, але не хочу решти.

Думки випарувалися.

Мозок – вода.

Серце – олія.

Говорити я ще можу, тому тільки зітхаю.

Чекаю трохи, доки не повернеться здатність думати, і посилено розмірковую.

Майлз зізнався, що не проти зайнятися зі мною сексом - просто не хоче серйозних стосунків. Не зрозуміло, чому це мені лестить. Стукнути його треба, по-хорошому. Але він цілих шість років не

цілувався, а мене ось – поцілував. І це його зізнання - як Пулітцерівська премія, таке в мене відчуття.

Ми знову дивимося одне на одного. Здається, Майлз трохи нервує. Напевно, вирішив, що образив мене. Не хочу, щоб він так думав, адже я готова на весь голос кричати: «Перемога!»

Уявлення не маю, що сказати. З того часу, як ми познайомилися, весь час ведемо якісь дивні та незручні бесіди, і ця серед них на першому місці.

– Ну, і теми ми з тобою обираємо! – говорю я нарешті.

Майлз полегшено сміється.

- Так, таке собі!

Ця фраза звучить чудово, коли виходить з його вуст. Напевно, у виконанні Майлза будь-які слова чудові. Намагаюся згадати слово, яке мені не подобається. Мабуть, "бик". Якесь воно неприємне. Занадто коротке, точно обрубане.

- Скажи "бик".

Майлз вигинає одну брову, – чи правильно він почув.

Я здаюся йому дивною, але мені байдуже.

- Просто скажи.

- Бик, - вимовляє він, повільно.

Люблю слово "бик". Тепер це воно моє улюблене.

– Ти така дивна... – каже він із усмішкою.

Я більше не схрещую ноги, повертаюся до колишньої пози. Майлз це бачить.

- Отже, Майлз, переконаймося, що я зрозуміла правильно. Шість років без сексу. Вісім годин без поцілунків. Ні – серйозним стосункам. Немає любові. Але ти – чоловік, а у вас є певні потреби.

Майлз уважно дивиться на мене.

– Продовжуй, – каже він із ненавмисно сексуальною усмішкою.

- Ти навіть не думав відчувати до мене потяг, проте відчуваєш. Мрієш зайнятися зі мною сексом, при цьому серйозні стосунки тобі не потрібні. Ти не хочеш кохати мене. І не хочеш, щоб я любила тебе.

Я його бавлю – він, як і раніше, посміхається.

- Не знав, що мене так легко розкусити.

Зовсім ні – повір мені!

- Якщо ми на це підемо, краще не поспішати, – грайливо говорю я. - Не хочу втягувати тебе в щось, до чого ти поки не готовий. Ти ж все одно що незайманий!

Майлз перестає посміхатися і робить три розраховано повільні кроки в мій бік. Я теж перестаю посміхатися – вигляд у нього майже загрозливий. Він упирається руками об стільницю з обох боків від мене, схиляється і майже торкається обличчям моєї шиї.

- Шість років, Тейт. Повір... я більш ніж готовий.

Тепер це мої улюблені слова. "Шість", "років", "Тейт", "повір", "я", "більше", "ніж" і "готовий". Найулюбленіші. Всі до одного.

Напевно, Майлз помітив, що я не дихаю. Він повертається на колишнє місце і хитає головою, ніби не може осмислити те, що трапилось.

- Повірити не можу, що схиляю тебе до сексу. Який чоловік так робить?

Я насилу ковтаю.

- Так, практично кожен.

Майлз сміється, але я бачу: він почувається винним. Гадає, що мені не витримати. Можливо, він і правий, але повідомляти йому про це я не буду. Якщо Майлз вирішить, що мені не витримати такого, то візьме свої слова назад. А якщо він забере слова назад, я більше ніколи не відчую такого поцілунку, як у ванній.

Я готова на все, аби він ще раз мене поцілував. Особливо якщо дістану не просто поцілунок, а набагато більше.

При цій думці в роті стає сухо. Я беру склянку і потягую сік, ретельно обмірковуючи.

Я потрібна Майлзу для сексу.

У мене давно не було сексу, і, мабуть, мені його не вистачає.

Мене безперечно тягне до Майлза. Якщо я й готова зайнятися з кимось випадковим сексом, що ні до чого не зобов'язує, то тільки з моїм сусідом-пілотом, який так звабливо згортає брудну білизну.

Я ставлю склянку на стіл, спираюся на долоні і подаюся уперед.

- Послухай, Майлз. Ти самотній. Я самотня. Ти надто багато працюєш, а я вся у навчанні, і це майже нездорово. Навіть якби ми захотіли побудувати одне з одним стосунки, у нас нічого не вийшло б. Серйозні стосунки у наше життя не вписуються. Ми не друзі, отже,

можна не боятися, що ми зруйнуємо нашу дружбу. Хочеш сексу? Я тобі його забезпечу. І багато.

Майлз дивиться на мої губи так, ніби всі мої слова щойно стали його улюбленими.

- Багато? – перепитує він.

- Дуже багато.

Майлз пильно дивиться мені у вічі.

- Гаразд, - каже він так, ніби хоче кинути мені виклик. - Добре.

Нас усе ще розділяє кілька кроків. Я тільки-но сказала цьому хлопцеві, що готова на секс без зобов'язань, проте він, як і раніше, там, а я – тут. Я безперечно в ньому помилялася. Майлз нервує ще більше мого, хоч і з іншої причини.

Він не хоче, щоб це переросло на щось більше.

А я не впевнена, що можу просто займатися з ним сексом. Зважаючи на те, як мене до нього тягне, секс буде найменшою з наших проблем. Однак я сиджу і вдаю, ніби готова на «просто секс». Може, якщо почати з малого, це врешті-решт призведе до чогось більшого?

- Ну, прямо зараз це зробити ми все одно не можемо, - каже Майлз. Ось чорт...

– Чому?

– Єдиний презерватив, який у мене був, давно розсипався на порох. Я сміюся. Мені подобається його самоіронія.

– Але я хотів би ще раз тебе поцілувати, – усміхається Майлз із надією у погляді.

Щиро кажучи, я здивована, що він досі цього не зробив.

- Із задоволенням.

Майлз повільно наближається, доки не підходить впритул. Поглядом ніби питає – чи не передумаю я? Ні, не передумаю. Цілком можливо, мені цього хочеться ще більше, ніж йому.

Майлз занурює руки в моє волосся, гладить мене великими пальцями по щоках. Уривчасто вдихає, дивлячись на мої губи.

– Поруч із тобою так важко дихати...

Він закінчує фразу поцілунком. Все в мені, що ще не розтануло від його присутності, перетворюється на воду. Намагаюся згадати, коли чоловічі губи приносили мені стільки насолоди. Язык Майлза

проводить по моїх губах і прослизає всередину, пробує мене на смак, заповнює мене, опановує мене.

О Боже...

Люблю.

Цей.

Рот.

Я схиляю голову набік, щоб краще скуштувати губи Майлза на смак. Майлз теж нахилиється, щоб краще випробувати мене. У його язика чудова пам'ять – він чудово пам'ятає, що треба робити. Майлз кладе поранену руку мені на коліно, здоровою притримує мене за потилицю, а наші губи впираються один в одного. Мої руки більше не тримають Майлза за сорочку, вони досліджують його плечі, спину, шию, волосся.

Я видаю слабкий стогін. Майлз підтягує мене до краю столу та притискає до себе.

- М-да, ти точно не гей, - вимовляє хтось позаду нас.

Господи...

Тато.

Тато!..

Чорт...

Майлз усувається.

Я стрибаю зі столу.

Непорушно, ніби щочас застаеться своїх гостей за тим, що вони лапають його дочку, тато йде до холодильника. Повертається до нас, повільно відпиває із пляшки з водою. Потім закручує кришку, ставить пляшку в холодильник. Захлопує дверцята і проходить між мною та Майлзом, роблячи відстань між нами ще більше.

- Тейт, йди спати, - вимовляє він, перш ніж відійти.

Я прикриваю рота рукою. Майлз ховає обличчя у долоні. Ми обидва зовсім збентежені – він ще більший за мене.

- Краще й справді лягти, - каже Майлз.

Згодна.

Ми виходимо з кухні, навіть не торкаючись одне одного. Коли добираємось до дверей моєї спальні, я зупиняюся.

Майлз також. Кидає швидкий погляд ліворуч, потім праворуч, чи одні ми. Потім зриває з моїх губ ще один поцілунок. Я притуляюсь до

дверей, але Майлз якимось дивом знаходить у собі сили від мене відірватися.

- Впевнена, що не пошкодуєш? - Запитує він, шукаючи в моїх очах ознаки сумніву.

Не знаю, пошкодую чи ні. Мені добре, мені подобається його смак, я хочу бути з ним найбільше у світі.

Щоправда, незрозуміло, чому ж цілих шість років він дотримувався цілібату.

- Ти дуже турбуєшся, - кажу я, змушуючи себе посміхнутися. – Тобі буде простіше, якщо ми встановимо правила?

Майлз мовчки роздивляється мене, потім відступає.

- Можливо. Прямо зараз мені на думку приходять лише два.

- Які ж?

Він дивиться на мене в упор і твердо промовляє:

– Не питай про минуле та не розраховуй на майбутнє.

Обидва правила мені зовсім не до вподоби. Раптом хочеться одуматися і втекти, але натомість я киваю, бо згодна на все. Поруч із ним я більше не Тейт. Я вода, а рідина не здатна виявити твердість. Вода просто тече. Саме цього я й бажаю – просто плисти з ним за течією.

– А в мене тільки одне правило, – тихо вимовляю я.

Майлз чекає, але на думку нічого не спадає. Я не маю правил. Чому я їх не маю?.. Він чекає.

- Я ще не придумала, але коли вирішу, ти повинен йому слідувати.

Майлз сміється. Цілує мене в лоб і йде до себе в кімнату. На порозі швидко обертається, перш ніж зникнути за дверима.

Не впевнена, але, на мою думку, на його обличчі написаний переляк. Хотілося б знати, чого він боїться, сама я точно знаю, чого боюся.

Боюся, що все це погано скінчиться.

Глава десята

Майлз

Шість років тому

Ієн знає.

Довелося йому зізнатися. Вже через тиждень він був у курсі, що все у цьому світі перетворилося для мене на Рейчел.

Рейчел знає, що Ієн в курсі.

Рейчел знає, що він нікому не скаже.

Коли Рейчел переїжджає до нас, віддаю їй свою кімнату. Сам перебираюся до спальні для гостей. Окрема ванна кімната є тільки в моїй кімнаті, а я хочу, щоб у Рейчел було все найкраще.

- Куди поставити цю коробку?

- Що в ній? - Запитує Рейчел.

Ієн каже – у ній трусики та ліфчики.

- Може, одразу в кімнату Майлза?

У відповідь Рейчел закриває очі.

- Тс-тс! – шепоче вона.

Ієн сміється.

Ієну приємно, що йому довірили таку велику таємницю. Саме тому він нікому не скаже: розуміє, в чому сила секретів.

Всі речі розвантажені, Ієн іде додому.

Тато бачить мене в коридорі та зупиняється. Значить, і я маю зупинитися.

- Дякую, Майлз.

Батько думає, я не проти. Не заперечую, що він дозволив чужій жінці витіснити з дому останні спогади про маму.

Однак я лише вдаю, що згоден. Насправді, це взагалі не має значення.

Рейчел – ось що важливе. А не тато.

- Нема за що, - кажу я.

Батько йде далі, але знову зупиняється. Дякує за те, що я милий з Рейчел. Шкода, що вони з мамою не змогли подарувати мені сестричку, коли я був молодшим. З мене вийшов би прекрасний брат.

Слова огидні, коли виходять із його рота.

Я заходжу в кімнату до Рейчел і зачиняю двері.

Тепер ми самі.

Ми обидва посміхаємось.

Я обіймаю Рейчел, цілую в шию. Пройшло три тижні з того часу, як я вперше її поцілував.

Можна перерахувати на пальцях, скільки разів я цілував її з того часу. У школі не можна. На людях не можна. При батьках не можна. Я можу торкатися до неї, тільки коли ми самі, а за останні три тижні ми майже не були.

Ну, а тепер?..

Тепер я її цілую.

- Потрібно ввести деякі правила, щоб не потрапити в біду, - каже Рейчел.

Вона сідає за мій стіл. Сам я опускаюся на своє ліжко.

Точніше, вона сідає за свій стіл, а я опускаюся на її ліжко.

– По-перше, не обійматись, коли батьки вдома. Занадто ризиковано.

Я згоден.

- По-друге, жодного сексу.

На цей раз я не згоден.

- Ніколи-ніколи? – дивуюсь я.

Рейчел киває. О, як же я ненавиджу цей кивок.

– Чому?

– Так буде важче розлучитися, коли наш час закінчиться. Сам знаєш.

Рейчел права і водночас глибоко помиляється. Думаю, вона незабаром сама це зрозуміє.

- Чи можна дізнатися, яке третє правило, перш ніж погоджуся на друге?

Рейчел широко посміхається.

- Третього правила немає.

Я теж усміхаюся.

– Значить, під заборonoю лише секс? Адже ми говоримо лише про проникнення, так? Не про оральний секс?

Вона ховає обличчя у долоні.

– Боже, невже обов'язково вдаватися до таких подробиць?!

Збентеження так їй іде.

— Просто уточнив. Я стільки всього хочу з тобою зробити, а в мене на це лише шість місяців.

— Будемо діяти за ситуацією.

- Гаразд, - відповідаю я, милуючись її жарким рум'янцем. - Рейчел, ти незаймана?

Вона спалахує ще сильніше і каже, що ні. А хіба це має для мене значення? Жодного.

Вона несміливо запитує, чи я незайманий.

— Ні, але тепер, коли ми зустрілися, мені шкода, що це не так.

Їй подобається моя відповідь.

Я підводжусь з ліжка — треба встигнути обставити свою нову кімнату. Однак, перш ніж піти, я замикаю двері зсередини і з посмішкою повертаюся до Рейчел.

Повільно підходжу, беру її за руки, притягаю до себе.

І цілую.

Глава одинадцята

Тейт

– Мені треба пісяти.

– Знову?! – стогне Корбін.

- Минуло вже дві години! - З викликом відповідаю я.

Насправді мені не потрібно в туалет, просто хочу вирватися з машини. Після вчорашньої розмови з Майлзом атмосфера у ній зовсім інша. Його ніби стало більше, і чим довше він мовчить, тим сильніше мене мучить питання, що в нього на думці. Раптом він шкодує про ту розмову? Раптом вдаватиме, що й не було нічого?

А ось хто вже точно не стане вдавати, ніби нічого не було, так це тато. Вранці, коли ми з ним сиділи за столом, у кухню зайшов Майлз.

- Добре спав? – поцікавився тато.

Я думала, Майлз зніжковіє, але він лише похитав головою.

- Не дуже. Ваш син розмовляє уві сні.

Тато підняв склянку і нахилив її у бік Майлза.

- Радий чути, що минулої ночі ви провели в кімнаті Корбіна.

На щастя, брата на кухні не було. До кінця сніданку Майлз більше не сказав ні слова, і лише перед самим від'їздом, коли ми з Корбіном уже сиділи в машині, він підійшов до батька, потиснув йому руку і щось тихо промовив. Я спробувала прочитати щось за виразом татового обличчя, але воно залишилося непроникним. Тато вміє приховувати свої думки не гірше за Майлза.

Хотілося б знати, що такого сказав йому Майлз.

Ще хотілося б дізнатися відповіді на добрий десяток питань про самого Майлза.

У дитинстві ми з Корбіном думали, що з усіх можливих надприродних здібностей вибрали б вміння літати.

А тепер, познайомившись з Майлзом, я віддала б перевагу телепатії.

Я залізла б до нього в голову, щоб побачити всі його думки.

Проникла б до нього в серце і захопила б його, мов вірус.

А звалася б я Проникаюча.

Так, добре звучить.

- Іди пісяй, - з роздратуванням кидає Корбін, зупиняючи машину.
Жаль, що я вже не школярка, інакше неодмінно назвала б його козлом.

Дорослі жінки братів козлами не обзивають.

Я виходжу з машини. Дихати стало трохи легше, але слідом за мною назовні вибирається Майлз. Тепер він здається ще більшим, а мої легені – ще меншими. Ми разом йдемо до заправної станції, обидва й рота не розкриваємо.

Кумедно. Іноді мовчання здатне висловити більше за будь-які слова.

Моє мовчання означає:

«Я не знаю, як із тобою спілкуватися. Не знаю, про що ти думаєш. Поговори зі мною. Розкажи про все, що будь-коли вимовляв – починаючи з першого слова».

Цікаво, а що означає його мовчання?

Коли входимо до будівлі, Майлз першим бачить покажчик із написом «Туалет» і прямує в той бік. Він прокладає шлях, а я йду за ним, бо він – твердий, а я – рідкий, кільватерний струмінь за кораблем.

Майлз відразу зникає за дверима чоловічого туалету, не зупиняючись і навіть не глянувши на мене - не чекаючи, поки я увійду до жіночого. Я прослизаю у двері, але пісяти не хочеться. Я просто хотіла зітхнути на повні груди, а Майлз мені не дає. Він вторгається. Навряд навмисне, але він впроваджується в мої думки, в живіт, в легені – в мій світ.

Така його надприродна здібність. Вторгнення.

Вторгненець і проникаюча. Практично те саме. З нас вийшла б непогана чокнута парочка.

Я мию руки. Тягну час, щоб Корбін переконався, що не дарма зробив зупинку. Потім відчиняю двері і бачу перед собою Майлза. Він знову вторгається. Стоїть у дверному отворі, через який я хочу пройти.

Майлз не рухається. Я не проти, тому не заперечую.

- Пити хочеш? – цікавиться він.

- Ні, в автомобілі є вода.

- А перекусити?

Теж ні. Здається, Майлз трохи розчарований. Може, не хоче повертатися до машини?

- А ось від льодяників я б не відмовилася.

На обличчі Майлза – одна з рідкісних і дуже дорогих мені посмішок.

- Тоді куплю тобі льодяників.

Він підходить до прилавка з цукерками. Я стою поряд і вивчаю асортимент. Ми довго дивимося на різні смаколики. Насправді я не хочу ніяких солодоців, але ми продовжуємо вдавати, ніби вони дійсно нам потрібні.

- Все це якось дивно... – шепочу я.

- Що саме? Вибирати цукерки? Чи зображувати, що ми обоє не мріємо зараз опинитися на задньому сидінні?

Ух ти... Схоже, мені таки вдалося поринути у його думки.

Щойно він промовив ці слова, як настрій у мене здійнявся.

– І те, й інше, – рівним голосом вимовляю і обертаюся до нього. - Ти палиш?

Майлз знову дивиться на мене так, ніби хоче сказати: "Яка ж ти дивна!"

Мені все одно.

- Ні, – недбало відповідає він.

- Пам'ятаєш льодяники у вигляді цигарок, які продавалися в нашому дитинстві?

- Пам'ятаю. Досить мерзенна штука, якщо задуматися.

- Ми з Корбіном весь час їх смоктали. У житті не дозволила б своїй дитині купувати щось схоже.

- Навряд чи їх все ще виробляють.

Ми повертаємось до прилавка.

- А ти? - Запитує Майлз.

– Що я?

– Палиш?

– Ні.

Дивимось на цукерки ще трохи. Нарешті Майлз повертається до мене.

- Ти справді хочеш льодяників?

- Не-а.

Він сміється.

- Тоді повернемося краще до машини.

Я погоджуюсь, але ні він, ні я не рухаємось з місця.

Майлз торкається моєї руки - так дбайливо, ніби він зроблений з розпеченої лави, а я - ні. Бере мене за два пальці і легенько веде за собою.

- Стривай, - кажу я і теж трохи тягну його за руку. - Що ти сказав батькові перед від'їздом?

Він стискає мою долоню, але вираз його обличчя залишається тим самим.

- Вибачився.

Майлз розвертається до виходу, і цього разу я йду за ним. Він тримає мене за руку майже до самих дверей назовні.

А коли випускає її, я знову перетворююся на пару.

Слідую за ним до машини. Головне, не повірити, що я насправді здатна проникати в чужі думки. Нагадую собі, що Майлз зроблений із броні.

Він непроникний.

Не знаю, чи я зможу, Майлз. Чи зможу дотримуватись правила номер два, тому що я хочу проникнути в твоє майбутнє ще сильніше, ніж забратися з тобою на заднє сидіння.

- Велика черга, - каже Майлз братові, коли ми сідаємо в машину.

Корбін заводить двигун і перемикає радіостанцію. Йому байдуже, яка була черга. Він ні про що не здогадується, інакше точно сказав би щось. Та й нема про що поки здогадуватися.

Минає хвилин п'ятнадцять, перш ніж я усвідомлюю, що не думаю про Майлза. Весь цей час я була занурена у спогади.

- Пам'ятаєш, як у дитинстві ми мріяли про надприродні здібності?

- Пам'ятаю, – відповідає Корбін.

- Ти знайшов свою - навчився літати.

Корбін усміхається мені в дзеркалі заднього виду.

- Ну так. Схоже, я супергерой.

Я відкидаюся і дивлюся у вікно. Трохи заздрю їм із Майлзом. Вони стільки бачили. Багато де побували.

– Як це – милуватися сходом на такій висоті?

Корбін знизує плечима.

- Та я не дуже милуюся. Занадто поглинений роботою.

Мені стає сумно від цих слів. *Не треба сприймати це як належне, Корбіне...*

— А я милуюся, — каже Майлз. Він теж дивиться у вікно, і його голос звучить так тихо, що я ледве розрізняю слова. — Щоразу, як піднімаюся у повітря.

Майлз не розповідає, як це. Голос у нього далекий, ніби хоче зберегти це відчуття для себе одного. Я не наполягаю.

- Літаючи, ви оминаєте закони Всесвіту. Долаєте силу тяжіння. Дивитися на заходи й сходи звідти, звідки людині не належить їх бачити. Це дивовижно. Ви й справді супергерої, якщо задуматися.

Корбін сміється.

Не треба сприймати це як належне, Корбіне...

Майлз не сміється. Продовжує дивитись у вікно.

— Ти рятуєш людям життя, — каже він. - Це ще більш дивовижно.

Його слова проникають мені в саме серце.

Правило номер два виглядає зараз не найкращим чином.

Глава дванадцята

Майлз

Шість років тому

У правило номер один – не обійматися, коли батьки вдома – внесено поправку.

Тепер обійматися можна, але тільки за зачиненими дверима.

Правило номер два, на жаль, лишилося без змін. Жодного сексу.

А нещодавно було введено ще й правило номер три: не бігати один до одного з настанням темряви. Буває, що Ліса досі заглядає до Рейчел серед ночі. Все вірно – вона мати.

Але мені це все одно не подобається.

Ми прожили в одному будинку майже місяць. Ми не говоримо про те, що нам залишилося трохи більше п'яти. Не говоримо про те, що буде, коли мій батько одружиться з її матір'ю. Про те, що після їхнього весілля ми виявимося пов'язані не на півроку, а на набагато більший термін.

Свята.

Вихідні.

Сімейні зустрічі

Нам обом доведеться відвідувати кожну важливу подію, і ми будемо присутніми на них як родичі.

Ми це не обговорюємо, бо відчуваємо: те, що ми робимо, недобре.

А ще тому, що важко говорити про це. Коли я думаю про той день, коли Рейчел поїде до Мічигану, а я залишусь у Сан-Франциско, я не бачу попереду нічого. Нічого, крім одного: Рейчел не буде для мене всім.

– Повернемось у неділю, – повідомляє тато. – Будинок у повному твоєму розпорядженні. Рейчел буде у подруги, тож можеш запросити Ієна.

– Вже, – брешу я.

Рейчел теж збрехала: вона залишається вдома на всі вихідні. Ми не хочемо давати батькам приводу для підозри. Мені й так важко не звертати на неї уваги у їхній присутності. Важко зображати, ніби між

нами нічого немає, хоча насправді мені хочеться посміхатися до всього, що вона говорить. Захоплюватись усім, що вона робить. Хвалитися перед татом її розумом, відмітками, добротою, винахідливістю. Сказати йому, що в мене приголомшлива дівчина, я неодмінно їх познайомлю і він відразу її покохає.

Тато вже її любить – просто не так, як хотілося б.

Я хотів би, щоб він любив її заради мене.

Ми прощаємось із батьками. Ліса велить Рейчел поводитися добре. Насправді, вона за неї спокійна. Ліса знає: Рейчел – слухняна дівчинка. Рейчел завжди поводить себе добре. Рейчел не порушує правил.

Якщо не рахувати правила номер три. Ці вихідні Рейчел обов'язково порушить правило номер три.

Ми граємо у сім'ю. Рейчел вдає, ніби кухня належить нам, і готує для мене. Я вдаю, ніби Рейчел належить мені: ходжу за нею по п'ятах, торкаюся, цілую в шию. Постійно відволікаю від приготування, щоб притиснути до себе. Їй приємно, хоч вона і прикидається незадоволеною.

Після обіду Рейчел сідає поряд зі мною на диван. Ми вмикаємо фільм, але на екран не дивимося. Весь час цілуємось і ніяк не можемо зупинитися. Цілуємось так довго, що губи болять, руки болять, животи болять, бо нашим тілам відчайдушно хочеться порушити правило номер два.

Схоже, що вихідні будуть довгими.

Мені терміново треба в душ, інакше доведеться благати про відміну другого правила.

Я приймаю душ у ванній Рейчел. Мені подобається ця ванна кімната. Набагато більше, ніж колись вона належала тільки мені. Приємно, що всюди речі Рейчел. Приємно дивитися на бритву та уявляти, як виглядає Рейчел, коли нею користується. Розглядати пляшечки з шампунями і уявляти, як вона стоїть під струменем води, закинувши голову, і змиває піну з волосся.

Я радий, що моя ванна тепер і її теж.

- Майлз ...

Рейчел стукає, хоч уже увійшла. Вода гаряча, але від її голосу вона стає ще більш гарячою. Я відсуваю штору. Можливо, занадто різко – сподіваючись, що Рейчел захоче порушити правило номер два.

Вона робить повільний вдих і дивиться саме туди, куди я розраховував.

- Рейчел, - говорю я. Її збентеження викликає у мене посмішку.

Рейчел заглядає мені у вічі.

Їй хочеться прийняти душ разом зі мною – вона просто соромиться про це сказати.

– Приєднуйся.

Голос у мене стає хрипким, як від крику.

Хоча ще п'ять секунд тому звучав нормально.

Я засмикую штору, щоб Рейчел не бачила, як її присутність на мене діє. А ще щоб вона могла спокійно роздягнутися. Я не бачив Рейчел без одягу, але мої руки вже знають, що під нею ховається.

Раптом я починаю нервувати.

Рейчел гасить світло.

– Нічого? – несміливо питає вона.

Кажу, що нічого, а сам хочу, щоб вона вела себе більш розкуто. Потрібно допомогти їй в цьому.

Рейчел відсуває штору. Я бачу її ногу і нервово ковтаю, коли слідом за ніжною з'являється і все інше.

На щастя, нічник відкидає достатньо світла, щоб я міг її всю розгледіти.

Я бачу добре. Бачу чудово.

Рейчел знову дивиться мені у вічі і присувається ближче. Цікаво, чи вона вже приймала колись душ разом із хлопцем? Але я не питаю – просто роблю крок їй назустріч. Здається, їй страшно. А я не хочу, щоб їй було страшно.

Мені самому страшно.

Я акуратно беру Рейчел за плечі і заводжу під струмінь води. Не притискаюся до неї, хоч відчайдушно цього хочу. Тримаю дистанцію.

Так треба.

Стикаються лише наші роти. Я ніжно цілую Рейчел, ледь торкаючись її губ, але мені боляче. Набагато болючіше, ніж від усіх інших поцілунків. Поцілунків, під час яких наші губи втиснуті одна в одну, а зуби б'ються об зуби. Шалені поцілунки - поспішних до неохайності. Поцілунків, які завжди закінчуються тим, що я прикусую їй губу чи вона мені.

Жоден з тих поцілунків не завдавав стільки болю, як цей, і я не можу зрозуміти чому.

Доводиться відсторонитися. Попросити Рейчел трохи почекати. Вона киває і притискається щокою до моїх грудей. Не розплющуючи очей, я притуляюсь до стіни і притягаю до себе Рейчел.

Слова хочуть проломити ту перешкоду, яку я збудував. Щоразу, коли я з Рейчел, вони рвуться назовні, але я вперто зміцнюю навколишню стіну.

Рейчел не повинна їх почути.

Я не маю їх вимовляти.

Проте слова пробивають бар'єр. Вони рвуться назовні так сильно, що всі наші поцілунки закінчуються однаково: я прошу Рейчел трохи почекати, і вона слухняно чекає. Але зараз вони вириваються наполегливіше, ніж звичайно.

Їм потрібне повітря. Вони вимагають, щоби їх почули.

Рано чи пізно стіна звалиться.

Рано чи пізно слова хлинуть через край, проникнуть крізь щілини, піднімуться в моїх грудях, і я притисну долоні до її щок, зазірну їй у вічі і дозволю їм змести всі перепони, що стоять між неминучим болем і нами.

І вони вириваються назовні.

- Я нічого не бачу.

Рейчел не розуміє, що я маю на увазі. Я не хочу пояснювати, але зупинитись не можу. Я вже не володію своїми словами.

— Коли ти поїдеш до Мічигану, а я — до Сан-Франциско... далі цього я нічого не бачу. Раніше я бачив усе, що хотів, будь-яке майбутнє, а тепер — нічого.

Я цілую сльозу, яка котиться її щокою.

- Мені цього не винести. Ти єдине, що я хочу знати. Без тебе ніщо не варте зусиль. Поруч із тобою все стає прекраснішим. Абсолютно все.

Я пристрасно цілую Рейчел, і тепер, коли слова нарешті вирвалися на волю, поцілунок більше не завдає мені болю.

— Я люблю тебе, — кажу я, остаточно звільняючись від гніту.

Я знову цілую Рейчел навіть не даю їй відповісти. Не хочу, щоб вона відповідала, доки сама не буде готова. А ще — не хочу почути, що я не маю її любити.

Рейчел притягує мене ближче. Її ноги обвиваються навколо моїх, ніби вона хоче в мене вросли.

Вже вросла.

Ми цілуємося несамовито, нетерпляче, ударяючись зубами, прикусуючи губи, важко дихаючи і шалено пестячи один одного.

Рейчел стогне і хоче вивільнитися, але я тримаю її за потилицю і з шаленою силою припадаю до її губ, сподіваючись, що вона ніколи не відсторониться.

Рейчел відштовхує мене.

Я притуляюсь чолом до її чола. Пробую віддихатися і не дозволити емоціям ринути через край.

- Майлз, - вимовляє Рейчел. - Майлз, я люблю тебе. Мені так страшно... Не хочу, щоб усе скінчилося.

Ти любиш мене, Рейчел...

Я заглядаю їй у вічі.

Вона плаче.

Я не хочу, щоб Рейчел боялася. Обіцяю, що все буде гаразд. Ми почекаємо, доки не закінчимо коледж, і тоді вже скажемо батькам. Їм хоч-не-хоч доведеться це прийняти. Коли ми поїдемо з дому, все зміниться. Все буде добре.

Ми впораємося.

- Так, ми впораємося, - повторює вона мої думки.

Я знову притискаюсь до її чола.

- Ми впораємося, Рейчел.

- Я не розлучуся з тобою. Ні за що на світі.

Вона охоплює моє обличчя руками та цілує.

Ти закохалася в мене, Рейчел...

Її поцілунок зняв з мене важкий тягар, і мені здається, що я парю, і вона летить разом зі мною.

Я ставлю Рейчел спиною до стіни.

Заводжу їй руки за голову і притискаю їх до плитки.

Ми дивимося одне одному у вічі... і порушуємо правило номер два.

Глава тринадцята

Тейт

– Дякую, що переконав мене з'їздити з вами, – каже Майлз Корбіну.
- Крім порізаної руки і повідомлення про те, що ти вважав мене за гея, я чудово провів час.

Корбін сміється і відчиняє двері нашої квартири.

– Я в цьому не винний. Ти ніколи не говориш про дівчат, а останні роки секс у твою програму взагалі не входить.

Корбін відчиняє двері і йде до своєї кімнати.

Я стою на порозі до Майлза.

Він дивиться на мене впритул. Вторгається у мене.

- Тепер секс входить до моєї програми, - вимовляє він з посмішкою.

Програма – це я. Не хочу бути програмою. Найкраще бути планом. Картою. Хочу, щоб Майлз завдав мене на карту свого майбутнього.

Але це суперечить правилу номер два.

Майлз заходить до себе та нахилом голови вказує на двері спальні.

- Після того, як Корбін ляже спати? - Пошепки пропонує він.

Гаразд, Майлз. Так і бути. Я буду твоєю програмою.

Я киваю і зачиняю двері.

Приймаю душ, збриваю зайве, чищу зуби, муркочу собі під ніс, наношу косметики рівно стільки, щоб не було помітно, що я робила макіяж. Укладаю волосся так, щоб не було помітно, що я до нього взагалі торкалася. Вдягаюсь у те саме, щоб здавалося, ніби я взагалі не змінювала одяг. Хоча спідню білизну перевдягаю, щоб ліфчик з трусиками були одного кольору. І мене відразу охоплює хвилювання: сьогодні ввечері Майлз побачить мене у білизні.

Буде до нього торкатися.

Можливо навіть зніматиме – якщо це входить у програму.

Пищить телефон. Я здригаюся від несподіванки, бо об одинадцятій вечора есемески точно програма не передбачає. Номер незнайомий. У повідомленні сказано лише:

"Він уже в себе?"

Я: «Звідки у тебе мій номер?»

Майлз: "Підглянув у телефоні у Корбіна, поки ми їхали в машині".

Придуркуватий голос у мене в голові співає: "Тра-ля-ля-ля, він вкрав мій номер!"

Боже, ну й дитина ж я...

Я: «Ні. Дивиться телик».

Майлз: «Добре. Мені треба збігати до магазину. Повернуся хвилин за двадцять. Залишу двері відчиненими на випадок, якщо Корбін ляже спати до мого повернення».

В магазин? Об одинадцятій вечора?..

Я: «До скорої зустрічі.»

Дивлюся на своє останнє повідомлення і хмурюся. Занадто воно буденне. Майлз може вирішити, що я постійно займаюся чимось подібним.

Він, напевно, думає, що кожен мій день проходить приблизно так:

Випадковий знайомий:

- *Тейт, хочеш зайнятися сексом?*

Я:

- *Звичайно! Дай закінчу з цими двома – і одразу до тебе. До речі, у мене немає жодних правил, тож зі мною можна все.*

Випадковий знайомий:

- *Чудово!*

Минає хвилин п'ятнадцять, перш ніж телевізор нарешті змовкає.

Як тільки двері в кімнату Корбіна зачиняються, я відразу ж відчиняю свої. Крадусь через вітальню, вислизаю з квартири та налітаю у коридорі на Майлза.

- Прекрасна зустріч, - додає він.

У руці Майлза пакет. Він перекладає його в іншу руку, щоб не так впадав у вічі.

- Тільки після тебе, - каже Майлз, тримаючи двері.

Ні, Майлз. Це я повинна йти за тобою. Так у нас повелося: ти твердий, я рідка. Ти розрізаєш хвили, а я – лише слід твого корабля.

– Пити хочеш?

Майлз іде у кухню. Не впевнена, що зможу піти за ним цього разу. Не знаю, як поводитися. Боюся, він виявить, що мені раніше не доводилося виконувати правила номер один та два. Якщо минуле та майбутнє під заборonoю, залишається тільки сьогодні, а я гадки не маю, що робити в теперішньому.

Нині я проходжу на кухню.

- А що в тебе є?

Майлз зауважує, що я дивлюся на пакет, який уже на столі, і зрушує його подалі.

- Скажи, чого б тобі хотілося. Подивимося, чи це в мене.

- Апельсинового соку.

Майлз розпливається в посмішці і дістає з пакета пляшку. Те, що він це передбачив, говорить про його турботливість. А ще про те, як легко мене зворушити. Треба заявити йому: моє правило – «Перестань робити те, через що мені хочеться порушити твої правила».

Я з усмішкою беру в нього сік.

- А що ще у тебе в пакеті?

- Будь-які дрібниці.

Він спостерігає за тим, як я відкручую кришку та роблю ковток. Як закриваю пляшку та ставлю її на стіл. Однак він не настільки уважний, щоб передбачити мій ривок у бік пакета.

Я хапаю його за секунду до того, як руки Майлза обвиваються навколо моєї талії.

- Тейт, постав на місце! – сміється він.

Заглядаю усередину.

Презервативи.

Зі сміхом кидаю пакет на стіл і повертаюся до Майлза. Його руки все ще маю на талії.

– Хочеться сказати щось непристойне чи дурне, але нічого не спадає на думку. Так що просто вдаю, ніби я вже сказала, і засміюся.

Майлз не сміється, продовжує мене обіймати.

- Яка ж ти дивна?

- Мені все одно.

- Взагалі вся ця історія є досить дивною.

Майлз називає те, що відбувається, дивним. А мені подобається. Цікаво, на його думку, «дивно» – це добре чи погано?

- Дивно – це добре чи погано?

- І те, й інше, - відповідає Майлз. - Ні те, ні інше.

- Ти теж дивний.

- Мені байдуже, – усміхається він.

Майлз повільно гладить мене по спині та плечах, потім по руках, поки не стискає мої долоні у своїх.

- Як твоя рука? - схаменуся я і піднімаю її до очей.

- Нормально.

- Мабуть, завтра я її огляну.

- Завтра мене тут не буде. За кілька годин мені відлітати.

У голові дві думки. Перша: "Як шкода, що йому скоро на роботу!" Друга: "Що я тут роблю, якщо йому скоро на роботу?"

- А хіба тобі не треба виспатися?

- Все одно не засну.

- Ти навіть не пробував. Не можна ж керувати літаком, не поспавши!

- Перший переліт короткий. До того ж, я другий пілот. Висплюсь у літаку.

Сон у програму не входить. Тейт – ось що сьогодні у програмі.

Тейт для нього важливіша за сон.

Цікаво, за що ще вона важливіша?

– Тоді... – шепочу я.

Мені нема чого додати до цього «тоді». Зовсім нічого.

Мовчання стає незручним.

– Тоді... – вимовляє він і переплітає свої пальці з моїми. Моїм пальцям подобаються його пальці.

- Хочеш, скажу, як давно я не мала нікого? – пропоную я. — Якщо вже мені відомо про тебе такі інтимні подробиці.

Це по-чесному, якщо згадати, що вже вся моя сім'я в курсі, що Майлз давно не має дівчини.

- Ні, не хочу, - просто каже Майлз. - Зате хочу тебе поцілувати.

Хм... не впевнена, як це сприймати. Однак не збираюся аналізувати його «ні», якщо за ним слідує подібне зізнання.

– Тоді цілуй...

Він стискає долонями мої скроні.

- Сподіваюся, у тебе знову буде смак апельсинового соку.

Раз, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім. Я перераховую його слова і шукаю у себе в голові місце, де можна назавжди їх зберегти. Хочеться сховати їх у скриньку і підписати: «Дістати і перечитувати, коли його безглузде правило номер два стане моїм сумним і самотнім справжнім».

Майлз захопив мій рот. Знову він вторгається. Я захоплюю уявну скриньку і повертаюся до Майлза.

Вторгайся в мене, вторгайся, вторгайся...

Мабуть, я й справді нагадую апельсиновий сік. Принаймні Майлз поводитьсь так, ніби насолоджується моїм смаком. А я насолоджуюся смаком Майлза: лину до нього, цілую, роблю все можливе, щоб проникнути в нього і заповнити лише Тейт.

Майлз усувається, щоб перевести подих.

– Я й забув, як це чудово.

Він мене порівнює. Мені не подобається, що він мене порівнює з тим, з ким йому було так само добре.

- Хочеш дещо дізнатися?

Хочу. Хочу дізнатися про все, але чомусь вибираю саме цей момент, щоб помститися Майлзу за його «ні».

– Нє-а.

Я знову цілую його в губи. Він відгукується не відразу – не може збагнути, як сприймати те, що відбувається – проте досить швидко приходить до тями і відповідає на мій поцілунок.

Схоже, Майлзу не сподобалася моя відповідь, і тепер він хоче взяти реванш. Пускає в хід руки, але я не можу зрозуміти, де вони. Щойно торкнувшись одного місця, вони відразу знаходять інше. Майлз пестить мене скрізь, ніде, всюди й одразу.

Мене турбують звуки наших поцілунків. Звук, з яким губи Майлза стуляються з моїми. Звук, з яким ми ковтаємо дихання одне одного. Люблю, як він стогне, притискаючись до мене всім тілом. Зазвичай чоловіки поведуться тихіше, ніж жінки. Але тільки не Майлз. Він хоче мене, хоче, щоб я знала про це, і мені це подобається.

О, як мені це подобається...

- Тейт, - шепоче Майлз мені в губи. - Ходімо в ліжко.

Я киваю. Майлз бере зі столу презервативи і прямує до спальні, і відразу – назад, щоб взяти сік. Порівнявшись зі мною, підморгує.

Це викликає в мені шквал емоцій. Як же буде, коли він опиниться всередині? Не впевнена, що можу це пережити.

Щойно ми потрапляємо до спальні, мене охоплюють сумніви.

В основному, тому що ми на території Майлза. Тут він диктує умови, і я почуваюся з менш вигідним становищем.

- Що трапилось? - Запитує Майлз, стягуючи черевики.

- Просто трохи нервую.

Я стою посеред кімнати і знаю, що зараз буде.

Зазвичай таке не обговорюють та не планують заздалегідь. Все трапляється спонтанно, у пориві почуттів, і обидва учасники не здогадуються, що відбувається, доки все не станеться.

Але ми з Майлзом чудово знаємо, що зараз почнеться.

Він сідає на край ліжка.

- Йди сюди.

З посмішкою підходжу. Він охоплює мене за стегна і цілує у живіт поверх футболки. Я кладу йому руки на плечі і дивлюся на нього зверху вниз. Майлз теж дивиться на мене. Спокій у його очах заразливий.

– Можемо не поспішати, – каже він. – Необов'язково, щоб усе сталося саме сьогодні. У правилах нічого такого не сказано.

– Та ні, все гаразд. Ти відлітаєш за кілька годин і повернешся тільки... коли? Днів за п'ять?

– Цього разу – дев'ять.

Ненавиджу це число.

– Не хочу, щоб ти чекав на дев'ять днів після того, як я обнадіяла тебе.

Його руки ковзають по моїх стегнах спочатку вгору, потім вперед до застібки на джинсах.

- Уявляти, що я можу зробити з тобою, для мене далеко не тортюри.

Майлз торкається блискавки і повільно її розстібає. Серце у мене в грудях б'ється так, ніби вбиває цвяхи на будівництві. Може, зводить собі сходи від землі до неба? Адже воно в курсі, що незабаром вибухне і помре.

– Зате для мене – тортури, – шепочу я.

Блискавка розстебнута. Рука Майлза починає знімати з мене джинси.

Я щільно стискаю повіки і намагаюся не втратити рівновагу. Другою рукою Майлз задирає на мені футболку рівно настільки, щоб притулитися губами до живота. Це невимовно.

Він повільно тягне вниз джинси, доки вони не сповзають до колін. Його язик торкається мого живота, а мої руки тонуть у його волоссі.

Нарешті я крокую одночасно з джинсів і туфель. Руки Майлза охоплюють мене за талію, він притягує мене і садить собі на коліна.

Таке враження, що з нас двох недосвідчена – я. Не очікувала, що Майлз діятиме так рішуче. Втім, я не заперечую.

Зовсім не заперечую.

Я піднімаю руки, допомагаючи Майлзу зняти з мене футболку. Він кидає її на підлогу, притискається губами до моїх губ і розстібає ліфчик.

Так не чесно. На мені залишилася лише одна річ, а Майлз ще навіть не почав роздягатися.

– Ти така гарна... – шепоче Майлз. Його пальці прослизують під бретельки, і він повільно стягує їх з моїх плечей. Я не дихаю і чекаю. Я так хочу його губ, що не можу думати.

Ліфчик остаточно зісковзує з моїх грудей, я повністю оголена.

– Боже... – бурмоче Майлз, уривчасто дихаючи.

Він кидає бюстгальтер на підлогу і дивиться на мене. Усміхається і цілує в губи – коротко та ніжно. Потім охоплює моє обличчя руками та заглядає у вічі.

- Тобі добре?

Щоб стримати усмішку, я закушую нижню губу. Майлз нахиляється та хапає її ротом.

- Більше так не роби. Люблю, коли ти посміхаєшся.

Звичайно, я відразу посміхаюся.

Мої долоні на плечах Майлза. Я веду ними по спині та тягну за футболку. Майлз піднімає руки, щоб я могла її зняти. Я оглядаю його – так само, як він мене. Проводжу руками по грудях, обводячи по контуру кожен м'яз.

- Ти теж гарний...

Майлз притискається губами до моїх грудей і обережно проводить язиком по соску. Я починаю стогнати, і він бере його до рота повністю.

Рука Майлза прослизає під мої трусики.

- Хочу, щоб ти лежала на спині, - шепоче він і спритно кладе мене на ліжко. Схиляється наді мною, легенько тягне трусики вниз і проникає язиком у мій рот.

Я розстібаю гудзик його джинсів, але він поспішно відсувається.

- Краще не треба, інакше все скінчиться набагато швидше, ніж почалося.

Взагалі мені неважливо, наскільки швидко все скінчиться, аби він якнайшвидше роздягнувся.

Майлз згинає спочатку одну мою ногу, потім іншу і стягує з мене трусики.

Потім встає і робить два кроки назад.

— Боже... — шепоче Майлз, дивлячись на мене.

Він стоїть і дивиться, як я лежу, оголена, на його ліжку, а сам усе ще в джинсах.

— На мою думку, це трохи нечесно, — протестую я.

Майлз підносить кулак до рота і покусує кісточки пальців. Встає до мене спиною і робить глибокий повільний вдих. Знову повертається, проводить поглядом по всьому моєму тілу, доки не зустрічається зі мною очима.

- Тейт, це вище моїх сил.

Мене охоплює розчарування, але Майлз бере з тумбочки пачку презервативів, дістає один і рве фольгу зубами.

- Вибач, - каже він, поспішно стягуючи джинси. - Я хотів, щоб тобі сподобалося. Щоб це було незабутнім.

Майлз дивиться мені у вічі, але мені важко зберігати з ним зоровий контакт, тому що він уже без боксерів.

- Але якщо через дві секунди я не опинюся всередині тебе, все скінчиться великим конфузом.

Майлз швидко підходить до ліжка і якимось примудряється однією рукою натягнути презерватив, а іншою розсунути мої ноги.

— Загладжу свою провину за кілька хвилин. Обіцяю.

- Майлз, мені нічого такого не треба. Я просто хочу, щоб ти був у мені.

- Слава Богу...

Майлз бере мене правою рукою під коліно і цілує у губи. Входить так швидко і різко, що я ледве не скрикую. Він навіть не зупиняється, щоб спитати, чи не боляче мені. Не уповільнює ритму. Його поштовхи стають все сильнішими і глибшими, і ось уже просто неможливо стати ще ближче, ніж ми зараз.

Мені справді боляче, але в кращому значенні цього слова.

Я стогну йому в губи, він стогне мені в шию, і його поцілунки всюди. Це брутальний секс. Пристрасний, жорсткий, спекотний і далеко не мовчазний. Майлз рухається швидко, і по тому, як напружена його спина під моїми руками, мені ясно, що він мав рацію: довго це не триватиме.

– Тейт... – шепоче він. – Боже, Тейт...

Ноги у Майлза напружуються, і все тіло тремтить.

– Твою матір... – гарчить він.

Майлз знаходить губами мої губи і не рухається. Потім важко видихає і кладе голову поряд із моєю.

– Господи боже... – вимовляє він, все ще напружений, все ще здригається, все ще у мене всередині.

Як тільки Майлз виходить з мене, він припадає губами до моєї шиї і спускається нижче. Цілує мене в груди і відразу повертається до губ.

– Хочу спробувати тебе на смак. Можна?

Я киваю.

Енергійно киваю.

Він підводиться з ліжка, викидає презерватив і сідає поруч. Я не зводжу з нього очей, бо, хоча Майлз і не побажав про це дізнатися, відколи я востаннє була з чоловіком, пройшов майже рік. Не шість років, звичайно, проте теж чимало, і я не хочу втрачати жодної секунди.

Особливо тепер, коли можу без жодного збентеження дивитися на його пояс Адоніса.

Майлз розглядає моє тіло із захопленням. Його рука ковзає по животу і розводить мені ноги. Він захоплений тим, що робить зі мною,

і мені подобається на це дивитися. Одне те, як я дію на нього, мене хвилює навіть без дотиків.

Майлз вводить у мене два пальці, і спостерігати за ним стає набагато важче. Його великий палець пестить мене. Я стогну і ховаю руки за голову.

Аби він не зупинявся... Не хочу, щоб він зупинявся...

Майлз припадає до моїх губ, і цей ніжний поцілунок різко контрастує з тиском його руки. Губи Майлза повільно ковзають по моєму підборідді, по шиї, до ямочки біля основи горла, потім до соску, по животу, все нижче і нижче і нижче.

Майлз з'являється між моїх ніг. Його пальці все ще всередині, а язик торкається моєї плоти, поділяючи її надвоє.

Моя спина вигнута, думки зникли.

Я даю волю почуттям.

Неважливо, що мої стогони такі гучні, що напевно перебудили весь поверх.

Не має значення, що я впираюся п'ятами в матрац і хочу відповзти подалі, бо більше не можу цього виносити.

Не має значення, що Майлз виймає пальці, щоб схопити мене за стегна і не дати відсторонитися... слава Богу.

Неважливо, що йому майже напевно боляче, адже я тягну його за волосся, втискаю в себе, роблю все можливе, аби досягти піку - такого високого, якого ще ніколи не досягала.

Мої ноги тремтять. Пальці Майлза знову в мене всередині, і я ледве не душу себе подушкою: боюся, як би його не вигнали з квартири, якщо я кричатиму, не стримуючись.

Раптом мені здається, ніби я лечу, лечу високо, і якщо подивлюся вниз, то побачу схід. Я літаю в небесах.

Я...

О Боже мій...

Я...

О Боже...

Я падаю.

Пливу повітрям.

Оце так...

Оце так...

Не хочу повертатися на землю.

Коли ж я водою розтікаюся по ліжку, Майлз жадібно цілує все моє тіло, відкидає подушку, якою я затуляла обличчя, і коротко цмокає мене в губи.

- Ще раз, - каже Майлз, встає з ліжка і відразу повертається. І ось він уже всередині мене, але цього разу я навіть не роблю спроби розплющити очі. Мої руки знову за головою. Майлз переплітає свої пальці з моїми та рухається, ходить, живе у мені. Обидва ми не видаємо жодного звуку – у нас просто немає сил.

Майлз повертає голову, його губи торкаються мого вуха, він сповільнює ритм – входить у мене і потім виходить. Зупинка. Потім ввходить і знову виходить. А я можу тільки лежати та відчувати його в собі.

– Тейт... – шепоче він і виходить із мене. – Можу сказати із стовідсотковою впевненістю.

Заходить.

– Нічого...

Виходить.

– Подібного...

І знову...

- У житті...

І знову...

– Не...

І знову...

– Відчував...

Він замирає і важко дихає мені у вухо. До болю стискає мої руки, проте цього разу не видає жодного звуку.

Ми обидва лежимо без руху.

Лежимо довго.

Я не в змозі стерти з лиця виснажену посмішку. Мабуть, вона приклеїлася до нього назавжди.

Підвівшись на лікті, Майлз дивиться на мене. Посміхається у відповідь. Я раптом усвідомлюю, що поки він був у мені, жодного разу не зустрівся зі мною поглядом.

Цікаво, навмисно чи випадково?

– Зауваження? – глузливо питає він. – Пропозиції?

Я сміюся.

– Вибач... Я... Просто... немає... слів...

- Немає слів? Ще краще.

Він цілує мене в щоку, підводиться з ліжка, йде у ванну. Я заплющую очі і гадаю, чим все це закінчиться.

Нічим добрим, швидше за все.

Тому що я більше ні з ким не хочу кохатися.

Лише з ним. Тільки з Майлзом.

Він повертається і підбирає свої боксери, а заразом і мої трусики з джинсами.

Мабуть, це натяк, що мені час одягатися.

Я сідаю і дивлюся, як Майлз підхоплює з підлоги ліфчик з футболкою і простягає мені. Щоразу, зустрічаючи мій погляд, він усміхається, проте я не можу змусити себе відповісти йому тим самим.

Нарешті я одягнена, Майлз цілує мене та притягує до себе.

- Я передумав. Після такого дев'ять днів здаватимуться суцільними тортами.

Я закушую губу, щоб придушити усмішку. Майлз не бачить, адже я в його обіймах.

- Згодна...

Він цілує мене в лоба.

- Можеш замкнути за собою двері?

Я ковтаю розчарування, що готове нахлинути, і навіть знаходжу в собі сили посміхнутися.

- Звісно.

Виходячи зі спальні, чую, як він валиться на ліжко.

Навіть не знаю, що й думати. Майлз не обіцяв нічого понад те, що між нами сталося. Ми робили те, на що я підписалася добровільно – займалися сексом.

Але я не очікувала, що на мене накотить такий нестерпний сором.

Не через те, що Майлз одразу ж випровадив мене, а через почуття, які це пробудило в мені. Я хотіла звести все до сексу, як і він. Але моє серце з тугою підказує, що на таке я не здатна.

Тихий голос у голові шепоче: краще порвати з ним, поки все не стало надто складно. На жаль, інший, набагато гучніший голос

закликає кинутися вперед стрімголов. Зрештою, я стільки працюю, що заслужила трохи відпочинку.

Однієї думки про те, яку насолода приніс мені цей вечір, достатньо, щоб я змирилася з нашим недбалим прощанням.

Можливо, якщо трохи потренуватися, я навчуся поводитися так само недбало.

Перед дверима до квартири я завмираю і прислухаюся. У вітальні Корбін розмовляє телефоном.

Я не можу просто взяти та увійти – брат упевнений, що я вже сплю.

Озираюсь на двері Майлза. Ні, стукати до нього не буду. По-перше, незручно, а по-друге, часу на сон у нього й так небагато.

Краще провести півгодини у вестибюлі – сподіваючись, що Корбін скоро вирушить спати. Нерозумно приховувати наші стосунки від брата, але я не хочу, щоб він злився на Майлза, а це неминуче.

Спускаюсь на перший поверх, виходжу з ліфта. Не розумію, що робити. Напевно, можна почекати у машині.

- Ти що, заблукала?

Я озираюсь на Кепа, який сидить на звичайному місці, хоча на годиннику вже майже опівночі. Він поплескує по сусідньому кріслі.

- Сідай.

Приймаю запрошення.

- Цього разу я з порожніми руками. Вибач.

- Тейт, ти мені подобаєшся не через їжу. Не настільки ти гарний кухар.

Я сміюся. На душі легшає, а напруга останніх двох днів відступає.

- Як пройшов День Подяки? - Запитує Кеп. - Малюк добре провів час?

- Малюк?..

- Містер Арчер. Адже він відзначав разом з вами?

- Так. – Хочеться додати, що для містера Арчера це був найкращий День Подяки за останні шість років, але я стримуюсь. - На мою думку, він чудово відпочив.

– А чому ти посміхаєшся?

Я поспішно стираю з обличчя блаженну посмішку, про існування якої й не здогадувалася.

- А хіба я посміхаюся?

Кеп сміється.

- Ах ось воно що! Ти й малюк... У вас що, кохання?

- Ні, справа не в цьому, - квапливо кажу я.

- У чому тоді?

Відчуваю, як все обличчя заливає фарба і швидко відводжу погляд. Кеп сміється, бо щоки у мене такі ж червоні, як і крісла, в яких ми сидимо.

- Може, я і старий, але язык тіла розуміти не розучився. Тобто ви з хлопчиком... Як це тепер називається?.. Замутили одне з одним? Перепихнулися?

Я ховаю обличчя у долоні. Повірити не можу, що розмовляю про такі речі з вісімдесятирічним дідусем.

- Не буду відповідати!

- Ясно, - розуміє Кив.

З хвилину ми обоє мовчимо і обмірковуємо те, у чому я практично зізналася.

- Що ж, добре, - нарешті вимовляє Кеп. - Можливо, малюк почне хоча б зрідка посміхатися.

Я теж не проти, щоб Майлз усміхався частіше.

- Може, змінимо тему?

Кеп повертається до мене і піднімає сиву кудлату брову.

- А я ще не розповідав, як знайшов труп на третьому поверсі?

Я заперечливо хитаю головою. Рада, що він заговорив про інше, хоча дивно, що розмова про трупи приносить мені радість.

Я така збоченка, як і Кеп.

Глава чотирнадцята

Майлз

Шість років тому

- Думаєш, нам це подобається, бо не можна?

Рейчел має на увазі поцілунки.

Ми цілуємось багато. Щоразу, коли підвертається можливість, і навіть коли можливості немає.

- Не можна, бо наші батьки разом?

- Так, - відповідає Рейчел.

У неї перехоплює подих від того, що я торкаюся губами її шиї. Мені подобається, що від мене у Рейчел перехоплює подих.

- Пам'ятаєш, як я побачив тебе вперше?

Вона видає невиразний стогін, який має означати так.

- А як проводив у клас до містера Клейтона?

Ще одне нероздільне «так».

- Мені вже тоді хотілося поцілувати тебе. - Я проводжу доріжку поцілунків по її шиї, доходжу до губ і зазираю у вічі. - А тобі хотілося того ж?

Рейчел вимовляє «так», і на її погляд я бачу, що вона думає про той день.

Про день.

Коли.

Стала.

Для мене.

Усім.

— Тоді ми ще не знали про наших батьків, — поясню я, — але нам хотілося цілуватися. Тож навряд чи нам подобається цілуватися саме тому. Ось бачиш?.. - Я ніжно торкаюся губами до її губ, щоб показати їй, як це чудово.

- А може, ми просто любимо цілуватися? — каже Рейчел, підвівшись на лікті. - Може, ти і я тут взагалі ні до чого?

Знову вона за своє. Їй би стати юристом, так вона любить зображувати із себе адвоката диявола. Втім, мені це подобається, і я

завжди їй підіграю.

- Гарне зауваження. Я справді люблю цілуватися. А хто ж не любить? Але між нашими поцілунками та просто поцілунками є велика різниця.

- І в чому ж вона? – з цікавістю запитує Рейчел.

Я знову знаходжу губами її губи.

– У тобі... – шепочу я. – Я люблю цілувати саме тебе.

Мабуть, моя відповідь задовольнила Рейчел, бо вона замовкає та відповідає на поцілунок.

Добре, що Рейчел ставить усе під сумнів.

Це змушує мене глянути на речі по-новому.

Мені завжди подобалося цілуватися з дівчатами, але тільки тому, що я відчував до них потяг. До них самих це ніяк не відносилося.

Коли я цілував інших, то отримував задоволення. Саме тому людям і подобається цілуватись: це приємно.

Але коли тобі подобається цілувати дівчину заради неї самої, різниця тут не в задоволенні.

Різниця в болю, який відчуваєш, коли її не цілуєш.

Мені не було боляче, коли я не цілував усіх інших дівчат.

Але мені боляче, коли я не цілую Рейчел.

Можливо, саме тому кохання завдає такого страшенно сильного болю.

Мені подобається цілувати тебе, Рейчел ...

Глава п'ятнадцята

Тейт

Майлз: «Ти зайнята?»

Я: «Як завжди. А що?»

Майлз: «Мені потрібна твоя допомога. Це не займе багато часу».

Я: «Буду хвилин за п'ять».

Потрібно було дати собі не п'ять хвилин, а десять. Я ще не встигла помитися, а після вчорашньої десятигодинної зміни це було б не зайве. Якби знала, що Майлз удома, прийняла б душ насамперед, але я думала, він повернеться лише завтра.

Збираю волосся у недбалий вузол і переодягаюся з піжамних штанів у джинси. Ще немає і полудня, але все одно ніяково признатися, що я досі валялася в ліжку.

У відповідь на мій стукіт Майлз кричить, щоб я входила, і я відчиняю двері. Він стоїть на стільці біля вікна.

- Візьми другий стілець і постав туди, - він вказує на місце за кілька кроків від себе. - Хочу виміряти. Ніколи не купував штори - не знаю, що саме міряти: рами чи тільки шибки.

Ну нічого собі! Він збирався купити штори!

Я підтягаю стілець до вікна і встаю на нього. Майлз подає мені кінець рулетки і починає її розмотувати.

- Все залежить від того, які штори тобі потрібні, тож я б виміряла і те, й інше.

Одягнений Майлз буденно: у джинси та темно-синю футболку. Порівняно з кольором футболки, його очі здаються не блакитними, а майже прозорими. Однак це неможливо: очі у Майлза які завгодно, тільки не прозорі, адже за ними - стіна.

Він вносить результат у телефонні нотатки, і ми вимірюємо рами. Коли і цей результат записаний, спускаємося на підлогу та засуваємо стільці під стіл.

- А як щодо килима? - Запитує Майлз, розглядаючи голу підлогу під ногами. - Думаєш, чи варто купити і його?

- Дивлячись, що тобі більше подобається.

- Сам не знаю, що мені тепер подобається, - тихо вимовляє він, як і раніше, в підлогу. Потім кидає рулетку на диван і переводить погляд на мене. - Хочеш піти зі мною?

Я борюся з бажанням одразу кивнути.

— Куди?

Майлз відкидає волосся з чола і бере з дивана куртку.

— Туди, де купують штори.

Потрібно відповісти "ні". Штори купують закохані. Штори купують друзі. Майлз і Тейт не повинні купувати штори, якщо хочуть дотриматися своїх правил. Однак мені безсумнівно, безперечно, абсолютно точно хочеться з ним піти.

Я знизую плечима, щоб моя відповідь пролунала недбаліше.

- Звісно. Тільки двері зачиню.

* * *

- Який твій улюблений колір? — цікавлюся я у ліфті.

Пробую сконцентруватися на купівлі штор, а сама тільки мрію, щоб Майлз до мене доторкнувся. Поцілунок, обійми... будь-що. Ми не торкалися одне одного з тієї ночі, коли вперше займалися сексом. Навіть не розмовляли телефоном, жодною есемескою не обмінялися.

— Чорний? - Невпевнено відповідає Майлз. — Мені начебто подобається.

— Не можна ж повісити на вікна чорні штори. Потрібно щось кольорове. Або хоча б близьке до чорного.

- Темно-синій?..

Майлз більше не дивиться мені на обличчя. Його погляд ковзає по моєму тілу - від шиї до стоп. На чому б не затрималися очі, я це відчуваю.

— Темно-синій піде, — тихо погоджуюсь я.

Ми ведемо цю розмову, щоб не мовчати. Поведінка Майлза ясно говорить, що ми обидва найменше думаємо зараз про кольори, штори та килими.

- Тейт, ти сьогодні працюєш?

Киваю. Приємно, що Майлз думає про вечір. А ще мені подобається, що майже всі питання починаються з мого імені. Люблю

слухати голос Майлза, коли він вимовляє його. Треба зажадати, щоб усі питання він ставив лише так.

– Так, але мені лише до десятої.

Ліфт зупиняється і ми одночасно рухаємося до виходу. Я відчуваю руку Майлза на моїй спині - по тілу проходить хвиля електричного струму.

Я й раніше закохувалась, але раніше ніхто своїми дотиками не викликав у мене такої сильної реакції.

Коли виходимо з ліфта, Майлз одразу відсмикує руку.

Я відчуваю її відсутність ще гостріше, ніж до того, як він доторкнувся до мене. Чим менше я отримую, тим сильніший мій голод.

Кепа немає на місці. Нічого дивного: зараз лише опівдні, а він теж не любитель ранніх підйомів.

Може, тому ми з ним так легко порозумілися?

- Не хочеш прогулятися?

Я погоджуюсь, хоч на вулиці холодно. Люблю ходити пішки. До того ж поблизу будинку є кілька місць, де можна купити все необхідне. Пропоную заглянути в магазин, повз який випадково проходила кілька тижнів тому. Це лише у двох кварталах звідси.

- Після тебе, - каже Майлз, притримуючи двері.

Я виходжу надвір і щільніше застібаю пальто. Навряд Майлз із тих, хто любить ходити на людях за ручки, а тому я навіть не дбаю про те, щоб надати йому таку можливість. Охоплюю себе міцніше, щоб зігрітися, і йду поруч із ним.

Майже всю дорогу ми мовчимо. Це мене влаштовує. Я не з тих, хто відчуває потребу базікати. Майлз, зважаючи на все, теж.

– Нам туди, – кажу я, вказуючи праворуч.

На тротуарі сидить старий у рваному пальті. Очі заплющені, руки в дірявих рукавичках тремтять.

Завжди шкодувала тих, у кого нічого немає і кому нема куди йти. Корбіна дратує, що я не можу спокійно пройти повз жебрака, не подавши йому грошей чи їжі. Брат вважає, що більшість із них залежні від чогось і, жертвуючи їм гроші, я лише підготовую цю залежність.

Чесно кажучи, мені все одно, правий він чи ні. Якщо людина опинилася на вулиці, тому що потреба в алкоголі чи наркотиках у неї

сильніша, ніж потреба у житлі, мене це не зупинить. Може, річ у тому, що я медсестра, але не думаю, що залежність – лише питання вільного вибору. Залежність – це хвороба, і мені гірко бачити, що людям доводиться вести подібне життя, тому що вони не можуть собі допомогти.

Якби я мала з собою гаманець, я б дала старому грошей.

Я усвідомлюю, що зупинилася, тільки коли Майлз попереду коситься на мене. Я наганяю його. Нічого не говорю – не пробую виправдати занепокоєння на своєму обличчі. Все одно марно. Занадто часто я проходила через це з Корбіном. Не хочу навіть намагатися переконати тих, хто зі мною не згоден.

- Прийшли, - говорю я, зупиняючись перед магазином.

Майлз вивчає інтер'єр у вітрині.

– Подобається? - Запитує він.

Я підходжу ближче і теж розглядаю інтер'єр. Це спальня, а не вітальня, але є тут і щось слухне. На підлозі – сірий килим із геометричним малюнком у чорних та синіх тонах. На мою думку, цілком у його стилі.

Штори не темно-сині, а шиферно-сірі із широкою білою смугою по лівому краю.

– Подобається, – відповідаю.

Майлз тримає двері, щоб пропустити мене вперед. Двері ще не встигли зачинитися, а до нас уже поспішає продавщиця. Запитує, чи не може чимось допомогти. Майлз вказує на вітрину.

– Я хотів би купити ці штори. Два комплекти. І килим.

Продавщиця, посміхаючись, робить знак слідувати за нею.

– Які довжина та ширина вам необхідні?

Майлз дістає телефон та зачитує розміри. Продавщиця допомагає йому вибрати гардини, потім обіцяє незабаром повернутися і йде. Ми біля каси одні. Я озираюся на всі боки, охоплена раптовим бажанням підібрати щось для своєї майбутньої квартири. Я пробуду в Корбіна ще місяці два, так що не завадить прикинути, що мені може знадобитися, коли я матиму власне житло.

Сподіваюся, коли це станеться, мій похід до магазину виявиться таким самим коротким, як сьогодні.

– Вперше бачу, щоб людина так швидко визначилась із вибором.

– Розчарована?

Я поспішно хитаю головою. На відміну від більшості дівчат, я не люблю довго ходити магазинами. Слава богу, у Майлза пішла на це лише хвилина.

- Думаєш, варто було ще подивитися?

Майлз стоїть, спершись на прилавок, і не зводить з мене очей. Мені приємно, як він дивиться – ніби я найцікавіший предмет у всьому магазині.

– Коли подобається те, що вибрав, навіщо шукати щось інше? Якщо відчуваєш, що це твоє, то воно твоє.

Він дивиться на мене так уважно і серйозно, що мені стає незатишно, і в той же час я почуваюся особливою. Майлз відштовхується від прилавка і робить крок у мій бік.

- Йди сюди.

Хапає мене за руку і тягне кудись.

Мій пульс поводитьсь до смішного безглуздо. Жах якийсь.

Тейт, це просто пальці! Не дозволяй їм так на тебе діяти!

Ми підходимо до дерев'яної тристулкової ширми, прикрашеної східними візерунками. Такі зазвичай ставлять у кутку спальні. Ніколи не розуміла, навіщо вони. Мама має схожу, але навряд чи вона хоча б раз у житті заходила за неї, щоб переодягнутися.

- Що ти робиш? – питаю я.

Майлз затуляє мене за ширму. Я мимоволі сміюся: ми ніби старшокласники і ховаємось від вчителя.

Майлз притискає палець до моїх губ.

– Тс-тс... – шепоче він, з усмішкою дивлячись на мене.

Я миттєво перестаю сміятися, але не тому, що не смішно. Я просто забула, як це робити.

Забула про все.

Зараз я можу думати тільки про кінчик його пальця, який обережно проводить лінію від моїх губ до підборіддя. Погляд Майлза слідує за його пальцем, який повільно ковзає по моїй шиї, по грудях - вниз, вниз, вниз до живота ...

Таке відчуття, що Майлз гладить мене тисячею рук одночасно, доказ тому - мої легені, що розучилися дихати.

Погляд Майлза, як і раніше, зосереджений на пальці, який завмирає прямо над гудзиком моїх джинсів. Він навіть не торкається тіла, але дивлячись на мій пульс цього не скажеш. Майлз повільно веде долонею по моєму животу, потім переміщає її на талію і наступної миті бере мене обома руками за стегна і притягує до себе.

На мить він заплющує очі, а коли знову їх розплющує, то дивиться вже не вниз, а просто мені в обличчя.

- Я мріяв поцілувати тебе з того часу, як ти зайшла до мене.

- Ти неймовірно терплячий!

Майлз дбайливо торкається мого волосся.

- Якби я був неймовірно терплячий, ти не була б зараз зі мною.

Я чіпляюся за останню пропозицію і намагаюся розгадати його зміст, але тільки наші губи зустрічаються, як я втрачаю інтерес до слів, які вимовив його рот. Тепер мене цікавить лише сам цей рот.

Наш поцілунок – повільний та спокійний, не те що мій пульс. Правою рукою Майлз притримує мене за голову, лівою – за талію. Він досліджує мій рот так неквапливо, ніби має намір провести за ширмою весь день.

Залишки моєї волі йдуть на те, щоб не обвитися навколо Майлза руками та ногами. Пробую виявляти терпіння, як і він, але це нелегко, коли його пальці, руки та губи викликають у мене таку бурю.

Двері в підсобку відчиняються, чути стукіт підборів. Майлз перестає мене цілувати, і серце моє обурено кричить. На щастя, цей крик можна тільки відчути, але не почути.

Замість того, щоб відсторонитися і піти до прилавка, Майлз бере моє обличчя в долоні і кілька хвилин мовчки дивиться. Легенько гладить великими пальцями по щоках і тихо зітхає. Морщить лоб і стуляє повіки. Потім притискається чолом до мого чола, і я відчуваю його внутрішню боротьбу.

- Тейт ... - Майлз тихо шепоче моє ім'я, але я чітко чую жаль в тих словах, які він ще не сказав. – Мені подо... – він розплющує очі і дивиться на мене. – *Мені подобається тебе цілувати.*

Не знаю, чому Майлзу так важко було вимовити це вголос, але до кінця фрази голос у нього обірвався, наче він не хотів домовляти до кінця.

Як тільки слова злітають з його губ, Майлз усувається і швидко виходить з-за ширми, ніби хоче втекти від власного зізнання.

«Мені подобається тебе цілувати...»

Здається, він шкодує, що промовив ці слова, а я майже впевнена, - до самого вечора повторюватиму їх про себе.

Хвилини десять я безцільно блукаю магазином, знову і знову прокручуючи в голові цю фразу, і чекаю, поки він оформить покупку. Коли повертаюся до прилавка, Майлз уже простягає продавчині кредитну картку.

— Ми все доставимо протягом години, — повідомляє продавщиця і хоче прибрати покупки за прилавок.

Майлз бере в неї один із пакетів.

- Цей я візьму з собою, - пояснює він і повертається до мене. — Готова?

Відчуваю, що температура на вулиці впала на двадцять градусів. Хоча, можливо, після спекотних обіймів у магазині мені це тільки здається.

Доходимо до кута. Я продовжую шлях до будинку, а Майлз раптом зупиняється. Він дістає щось із пакета, рве смужку паперу, і в руках його розгортається ковдра.

Ні, не може бути...

Майлз простягає ковдру старому, який усе ще сидить, скрючившись від холоду, на тротуарі.

Ні той, ні другий не вимовляють жодного слова.

Порожній пакет вирушає в урну, і Майлз наздоганяє мене, дивлячись у землю. Поки крокуємо до квартири, він на мене не дивиться.

Хочу сказати йому дякую, але мовчу. Інакше вийде, ніби я думаю, що він зробив це для мене.

А я знаю, що не для мене, а заради злиденного жебрака.

* * *

Тільки-но ми повернулися, Майлз попросив мене піти - не хотів, щоб я бачила квартиру, поки він все не облаштує. Воно і на краще: у мене повно домашніх завдань. Розвішування штор у мій графік ніяк не вписується, і я вдячна Майлзу, що він не розраховував на мою допомогу.

Схоже, думка про нові штори Майлзу приємна: вигляд у нього задоволений, наскільки Майлз може бути задоволеним.

Минуло вже кілька годин. Менше ніж за три потрібно бути на роботі. Закрадається думка, що Майлз і не збирався запрошувати до себе. Аж раптом від нього приходить есемеска.

Майлз: «Ти вже поїла?»

Я: «Так».

Прикро, що я повечеряла, але мені набридло чекати. До того ж, щодо вечері він не говорив.

Я: «Корбін приготував м'ясний рулет учора. Принести тобі?»

Майлз: «Давай. Вмираю з голоду. Приходь».

Я обертаю фольгою тарілку з рулетом та виходжу з квартири. Не дочекавшись навіть стуку, Майлз відчиняє двері і бере з моїх рук тарілку.

- Почекай тут.

Він прослизає у дверний отвір і відразу повертається – вже без рулету.

– Готова?

Сама не зрозумію, як я здогадалася, що Майлз втішений: він навіть не посміхається. Почула нову інтонацію у його голосі. Як чудово, що Майлза радує така проста річ, як нові штори. На мою думку, мало що в житті приносить йому задоволення, і мені приємно бачити його таким.

Майлз відчиняє двері навстіж, і я входжу всередину. Штори вже на вікнах – зміна маленька, але здається величезною. Коли знаєш, що Майлз прожив тут чотири роки і тільки тепер обзавівся шторами, вся квартира сприймається інакше.

- Відмінний вибір, - хвалю я, дивуючись, як ці штори підходять до характеру Майлза, наскільки я його взагалі знаю.

Потім дивлюся на килим і дивуюся.

— Так, він буде під столом, — каже Майлз, теж дивлячись на килим. — Туди я його й постелю, але згодом.

Килим лежить незрозуміло – не в центрі кімнати і навіть не перед диваном. Дивно, що Майлз розклав його тут, знаючи, де він виглядатиме найкраще.

– Я залишив килим тут, бо спершу хотів би оновити його разом із тобою.

На обличчі Майлза – зворушливий вираз надії, це змушує мене мимоволі посміхнутися.

- Прекрасна ідея.

Довга пауза. Не впевнена, чи хоче Майлз оновити килим прямо зараз чи вважає за краще спочатку поїсти. Я згодна і на те, й на інше, аби вкластися в три години.

- Поїм потім, - нарешті вимовляє Майлз як би у відповідь на моє уявне питання.

Він стягує з себе футболку, я скидаю туфлі, і незабаром весь наш одяг валяється поруч із килимом.

Глава шістнадцята

Майлз

Шість років тому

Тепер, коли у мене є Рейчел, життя набагато прекрасніше.

Чудово засинати і думати, що в кімнаті навпроти засинає Рейчел.

Прекрасно прокидатися вранці, знаючи, що через коридор від мене прокидається Рейчел.

Прекрасно їхати до школи, коли їдеш разом із Рейчел.

– Може прогуляємо сьогодні? – Пропоную я, гальмуючи на парковці перед школою.

Впевнений: прогулювати разом із Рейчел подвійно чудово.

– А що, коли нас спіймають?

Не схоже, щоб її справді турбувало.

- Сподіваюсь так і буде. Бо тоді нам заборонять виходити із дому. Обом.

Рейчел усміхається і обіймає мене за шию. Люблю, коли вона так робить.

- Звучить заманливо. Прогуляймо!

Вона швидко цмокає мене в губи.

Навіть такі швидкоплинні поцілунки прекрасні, коли це поцілунки Рейчел.

- З тобою все стає прекрасніше, - говорю я. - Все моє життя прекрасне тому, що в ньому є ти.

Рейчел знову посміхається. Вона про це не підозрює, але кожне своє слово я вимовляю з однією єдиною метою – змусити її посміхнутися.

Я розвертаю машину і говорю, що ми вирушимо на пляж. Рейчел треба взяти купальник, і ми заїжджаємо за ним додому, прихопивши заодно ковдру і щось перекусити.

Ми їдемо на пляж.

Рейчел хочеться читати, засмагаючи на сонці.

Мені хочеться дивитись, як Рейчел читає, засмагаючи на сонці.

Вона лежить на животі, спершись на лікті. Я кладу голову на руки і дивлюсь на неї.

Мій погляд ковзає по плавних лініях її плечей... по вигину спини... по зігнутих у колінах ногах і піднятих вгору та схрещених стопах.

Рейчел щаслива.

Я роблю Рейчел щасливою.

Поряд зі мною її життя теж змінюється.

Її життя прекрасне, тому що в ньому є я.

– Рейчел... – шепочу я.

Вона кладе між сторінок закладку і закриває книгу, але не дивиться на мене.

- Я хочу щось сказати.

Рейчел киває і заплющує очі, ніби хоче повністю зосередитися на моєму голосі.

– Коли померла моя мама, я перестав вірити у Бога.

Вона кладе голову на руки, її очі, як і раніше, заплющені.

– Я не міг повірити, що Бог здатний послати людині такий біль. Змусити страждати так сильно, як страждала мати. Змусити пройти через щось таке жахливе.

З-під опущених повік Рейчел викочується сльоза.

– А потім я зустрів тебе, і щодня з того часу мене мучило питання, як можна бути настільки красивою, якщо Бога не існує. Як я можу бути таким щасливим, якщо Бога не існує. І ось я зрозумів... щойно зрозумів... *Бог посилає нам щось потворне, щоб ми не сприймали прекрасне як належне.*

Рейчел не посміхається.

Вона хмуриє брови.

Вона плаче.

- Майлз ...

Рейчел вимовляє моє ім'я так тихо, наче не хоче, щоб я почув.

Я розумію, що для неї цей момент зовсім не прекрасний. Не те, що для мене.

- Майлз ... у мене затримка ...

Глава сімнадцята

Тейт

Корбін: «Хочеш повечеряти разом? Коли звільнишся?»

Я: «За десять хвилин. Де?»

Корбін: «Ми недалеко. Зустрінемось біля виходу».

Ми?

Мене охоплює хвилювання. Напевно, «ми» означає Корбін з Майлзом. Хто ще може прийти з ним? До того ж, я знаю, що Майлз повернувся вчора ввечері.

Я закінчую з паперами, заскакую в туалет, щоб поправити зачіску, – хоч як не сумно, мені не все одно – і виходжу на вулицю.

Вони вже на виході. Ієн, Майлз і Корбін. Побачивши мене Ієн усміхається - він єдиний повернутий до мене обличчям.

– Готова? - Запитує брат, коли я до них підходжу. - Ходімо в «Джекс».

Вони класно виглядають разом. Всі троє гарні, кожен по-своєму. Особливо у формі. Серед них я одна у своїй медичній блузі здається замарашкою.

- Ходімо, - погоджуюсь. – Страшно хочу їсти.

Я дивлюсь на Майлза. Він ледь помітно киває, та не посміхається. Усю дорогу Майлз іде на крок попереду, засунувши руки в кишені і не дивлячись на мене.

– Що святкуємо? – цікавлюся. – Ваш спільний вихідний?

Між моїми супутниками відбувається безмовна розмова. Ієн дивиться на Майлза. Корбін дивиться на Ієна. Майлз ні на кого не дивиться. Його погляд спрямований уперед.

– Пам'ятаєш, у дитинстві батьки якось водили нас у «Ла Капрезе»? - Запитує Корбін.

Чудово пам'ятаю. Ніколи не бачила батьків такими щасливими, як того вечора.

Мені тоді було років п'ять-шість, не більше, і це один із небагатьох спогадів, які збереглися в мене з того часу. Того дня мій батько став

капітаном.

Я зупиняюся як громом вражена і дивлячись на Корбіна.

— Тебе що, підвищили? Але ж ти не можеш стати капітаном! Ти занадто молодий!

Я знаю, як важко дослужитися до капітана і скільки годин потрібно для цього налітати. Більшість льотчиків до тридцяти працюють другим пілотом.

— Ні, мене не підвищили: я надто часто змінював місце роботи. - Корбін переводить погляд на Майлза. - А ось містер Призначте-Мені-Більше-Рейсів і справді отримав сьогодні підвищення. Побив рекорд компанії.

Майлз кидає на брата докірливий погляд. Він явно збентежений тим, що його секрет розкрили, але така скромність мені до вподоби. От якби їхній приятель Діллон став капітаном, то напевно протрубив би про це всьому світу в мегафон на барній стійці.

- Не бозна-яке досягнення, - упускає Майлз. — Це ж лише місцева авіакомпанія. Вибирати особливо нема з кого.

— Мене ж чомусь не підвищили, — заперечує Ієн. — І Корбіна не підвищили. І Діллона. А ти працюєш у компанії на рік менше за нас. Не кажучи вже про те, що тобі лише двадцять чотири. - Він повертається і йде спиною вперед. — Досить скромничати, друже. Позловтішайся над нами небагато. Ми б на твоєму місці саме так і вчинили.

Ієн мені, напевно, подобається. Не знаю, чи давно вони знайомі, але в них явно близькі стосунки. Ієн щиро пишається Майлзом і зовсім не заздрить. Круто, що Корбін має таких друзів. Мені завжди уявлялося, що брат живе один, далеко від сім'ї, занадто багато працює і весь вільний час проводить на самоті. Сама не розумію, з чого я це взяла. Тато теж працював пілотом, але вдома бував досить часто, тож у мене не повинно бути подібних ілюзій.

Схоже, так хвилюватися за близьких властиво не тільки братові.

Ми прийшли, і Корбін відчиняє перед нами двері ресторану. Ієн входить першим. Майлз пропускає мене вперед.

- Я в туалет, - каже Ієн. — Потім вас знайду.

Корбін підходить до стійки адміністратора, а ми з Майлзом зупиняємося позаду. Я крадькома кидаю на нього погляд:

– Мої вітання, капітане.

Я шепочу - сама не зрозумію чому. Навряд чи Корбін щось запідозрив, навіть якби почув. Напевно, так мої слова звучать інтимніше.

Майлз з усмішкою дивиться на мене, коситься у бік брата, який все ще стоїть до нас спиною, і швидко цілує у скроню.

Мені має бути соромно за свою слабкість. Не можна дозволяти чоловікові робити зі мною таке. У мене почуття, що я пливу, тону чи лечу. У будь-якому разі ніг під собою не відчуваю.

- Дякую, - теж шепоче Майлз.

На обличчі у нього сліпуча і водночас збентежена посмішка. Він трохи пхає мене плечем:

- Класно виглядаєш, Тейт.

От би приклеїти ці три слова на рекламний щит і щодня проїжджати повз нього на роботу... Заради такого я згодна працювати без вихідних!

Хотілося б вірити, що Майлз сказав це щиро, ось тільки на мені бруки з блузою, в яких я провела останні дванадцять годин.

- На мені ж медична форма з Мінні Маус...

- Завжди був небайдужий до Мінні Маус.

Корбін повертається до нас, і я поспішно стираю з обличчя посмішку.

– Столик чи окрема кабінка?

Ми обоє знижуємо плечима.

- Все одно, - каже Майлз.

Ієн приєднується до нас, коли адміністратор веде нас до столика. Корбін з Ієном крокують попереду, Майлз слідує за мною - майже впритул. Він кладе руку мені на талію і нахиляється до вуха.

- До медсестр теж небайдужий.

Я тру плечем вухо, в яке він прошепотів це зізнання. Вся шия в мурашках. Підходимо до кабінки, Майлз відсмикує руку і відступає на досить велику відстань. Корбін з Ієном сідають по різні боки столика. Майлз влаштовується поруч із Ієном. Мені залишилося місце біля Корбіна – навпроти Майлза.

Корбін з Ієном замовляють пиво, ми з Майлзом - газировку. Ще одна загадка. Кілька тижнів тому він сказав, що майже не п'є. Однак у

той день, коли ми познайомилися, Майлз був мертвий - п'яний, і я б не здивувалася, якби сьогодні він замовив хоча б стаканчик спиртного - йому є що відзначити.

Коли приносять напої, Ієн проголошує тост:

— За те, що ти нас обскакав.

— І до того ж не вперше, — додає Корбін.

- За те, що я працюю вдвічі більше за вас, - з жартівливим викликом вимовляє Майлз.

- Ми з Корбіном ведемо статеве життя, так що нам ніколи працювати понаднормово, - парирує Ієн.

- Ні слова про моє сексуальне життя при сестрі, - втручається Корбін.

— Чому? — питаю я. - Наче я не в курсі, що ти майже не ночуєш удома!

- Я серйозно! Давайте змінимо тему.

Я із задоволенням виконую його бажання:

- Давно ви троє знайомі?

Моє питання звернене до всіх, проте мене цікавить лише те, що стосується Майлза.

— З твоїм братом ми зустрілися у льотній школі, — розповідає Ієн. - А з Майлзом дружимо років із дев'яти-десяти.

- З одинадцяти, - поправляє Майлз. — Ми познайомилися у п'ятому класі.

Не знаю, чи не суперечить ця розмова правилу номер один — не розпитувати про минуле, проте несхоже, що Майлз проти.

Офіціантка приносить кошик із хлібом, але ми ще навіть не відкрили меню, і вона каже, що підійде пізніше.

- Досі не можу повірити, що ти не гей, - вимовляє Корбін, знову змінюючи тему, і розгортає меню.

Майлз теж бере зі столу меню і дивиться на Корбіна поверх сторінки.

— Ми ж начебто вирішили не обговорювати сексуальне життя.

- Моє сексуальне життя. Хоча в тебе його все одно немає, тож і обговорювати нема чого. - Корбін кладе меню на стіл і дивиться на Майлза. - Ні, серйозно, чому ти ні з ким не зустрічаєшся?

Майлз знизує плечима. Його більше цікавить склянка, яку він тримає в руках, ніж дивоглядки з моїм братом.

– На мою думку, стосунки не варті того, щоб їх заводити.

Щось у мене в грудях розбивається, і я боюся, щоб інші не почули дзвін уламків.

Корбін відкидається назад.

- М-да, ну і стерво, напевно, вона була!

Я впиваюся очима в Майлза, сподіваючись, що він якось відреагує на цей здогад. Однак він лише трохи хитає головою, заперечуючи припущення Корбіна. Ієн відкашлюється, і його постійна посмішка тьмяніє. Що б не трапилося з Майлзом, його старий друг точно це знає.

- Майлз не має часу на дівчат, - каже Ієн, з змученою посмішкою піднімаючи склянку. - Він надто зайнятий тим, щоб побити всі рекорди та стати наймолодшим капітаном в історії компанії.

Ми розуміємо натяк і цокаємося.

Від мене не втекло, що Майлз кинув на Ієна вдячний погляд, а ось Корбін, схоже, нічого не помітив. Тепер мене мучить ще більша цікавість. А заразом і занепокоєння, що наша угода мені не під силу. Чим більше часу я проводжу з Майлзом, тим більше хочу все про нього знати.

– Треба відсвяткувати, – каже Корбін.

Майлз кладе меню на стіл.

– Я думав, що саме цим ми й займаємося.

- Маю на увазі, потім. Давайте сходимо кудись. Треба знайти дівчину, яка покладе край твоєму целібату.

Я ледве не захлинаюся газованою водою, але мені все-таки вдається стримати сміх. Майлз ногою торкається мене під столом.

– Мені й так добре, – заявляє він. – До того ж, капітанові потрібен відпочинок.

Літери в меню танцюють перед очима, тому що моя уява замінила їх на слова «покласти край», «целібат» та «відпочинок».

Ієн повертається до Корбіна.

- Я з тобою, а капітан нехай іде додому і проспиться після випитої Коли.

Майлз крадькома дивиться на мене і загібає мою ногу.

- Проспатися - справа хороша. - Він знову бере меню. - Давайте вже замовимо що-небудь, а потім я додому спати. Почуваюся так, ніби днів дев'ять очей не стуляв, усю дорогу тільки про це й думав.

До щік приливає кров, до деяких частин мого тіла теж.

- Із задоволенням заснув би прямо зараз. - Майлз ловить мій погляд.
- Прямо тут, за столом.

Тепер уже все моє тіло горить вогнем, не тільки щоки.

— Ну ти й слабак! — регоче Корбін. - Треба було покликати замість тебе Діллона.

- Ну ні! - стогне Ієн, картинно закриваючи очі.

- А що не так з Діллоном? — питаю я. - Чим він вам досадив?

- Та загалом нічим, - знизую плечима Корбін. — Просто ми його на дух не переносимо. А зрозуміли це лише після того, як запросили подивитися з нами футбол. Діллон бабник. - Корбін кидає на мене дуже добре знайомий погляд. - Ніколи не залишайся з ним наодинці, чуєш? Якщо Діллон одружений, це ще не означає, що він порядна людина.

Ось воно, деспотичне братське кохання, якого мені так не вистачало всі ці роки...

- Він що, небезпечний?

- Ні, просто я в курсі, як Діллон ставиться до свого шлюбу, і не хочу, щоб ти вплуталася в історію. Я вже дав йому зрозуміти, щоб він тримався подалі від тебе.

Я сміюся з його безглузвих слів.

- Корбіне, мені двадцять три! Перестань поводитися як тато.

Брат підтирає губи і на мить справді стає схожим на батька.

- Не перестану! — бурчить він. — Ти моя молодша сестра, і я маю певні стандарти, яким повинен відповідати твій хлопець. А Діллон їм навіть із натяжкою не відповідає.

Не змінився. У школі така поведінка мене дратувала, та й зараз дратує, та все ж приємно, що брат хоче для мене найкращого. Боюся, що такого просто не існує.

— Корбіне, жоден чоловік не тягне на твої стандарти.

- Ти маєш рацію!

Якщо Корбін попередив Діллона триматися від мене подалі, чи не мав він такої ж розмови з Ієном і Майлзом? З іншого боку, ще

нещодавно брат вважав Майлза геєм, а отже навряд чи в чомусь його підозрював.

Цікаво, чи Майлз відповідає стандартам Корбіна?

Страшно хочеться подивитись на Майлза, але я боюся видати себе, тому лише вимушено посміхаюся.

— І чому я не народилася першою?

— Це нічого не змінило б, — резюмує Корбін.

* * *

Ієн посміхається офіціантці і робить знак.

— Сьогодні за мій рахунок.

Він кладе на стіл плату та чайові. Ми всі встаємо та потягуємось.

— Ну що, хто куди? - Запитує Майлз.

- У бар, — випалює Корбін, ніби боїться, щоб його хтось не випередив.

- Я щойно відпрацювала дванадцятигодинну зміну і ледве тримаюся на ногах, - говорю я.

- Не заперечуєш, якщо я поїду з тобою? - Запитує Майлз, коли ми всі виходимо на вулицю. — Не хочу нікуди йти. Хочу лише спати.

Мені приємно, що Майлз так явно наголошує на слові «спати», навіть незважаючи на присутність Корбіна. Наче хоче переконатися, що я зрозуміла: якраз спати він і не збирається.

- Не питання. Моя машина поряд із лікарнею. - Я махаю рукою в потрібному напрямку.

- Ну гаразд, — вимовляє Корбін, зчепивши руки в замок. - Ви, слабаки, - спати, а ми з Ієном - веселитися.

І, не втрачаючи жодної хвилини, вони обидва прямують у протилежний бік.

На ходу Корбін розвертається і якийсь час іде обличчям до нас, не відстаючи від Ієна.

— Ми вип'ємо келих на вашу честь, ель, капітане!

Ми з Майлзом стоїмо у світлі вуличного ліхтаря і дивимось їм услід. Я виставляю ногу до краю кола, що світиться, і спостерігаю, як вона розчиняється в темряві. Ліхтар ллє на нас світло, наче прожектор.

— Ми начебто на сцені, — кажу я.

Майлз закидає голову і теж вивчає дивне освітлення:

- «Англійський пацієнт».

Я запитливо піднімаю на нього очі.

– Якби ми грали на сцені, то це була б постановка «Англійського пацієнта». Ми навіть одягнені відповідно: пілот та медсестра.

Я обмірковую його слова – можливо, надто серйозно. Звичайно, Майлз пілот, проте в «Англійському пацієнті» він, скоріше, грав би солдата. Адже у солдата сексуальний зв'язок з медсестрою.

З іншого боку, у пілота таємниче минуле...

– Через цей фільм я і стала медсестрою, – із серйозним виглядом видаю я.

– Правда?

Я хихикаю.

– Неправда.

Майлз посміхається.

Хм, схоже на початок вірша...

Ми повертаємось одночасно і крокуємо у бік лікарні.

Я користуюся затримкою в розмові, щоб вигадати досить бездарний вірш:

Майлз посміхається

Серед білого дня –

Майлз посміхається

Лише для мене!

- Чому ти посміхаєшся? - Запитує Майлз.

Тому що вигадую про тебе безглузді віршики на рівні дитячого садка.

Я стискаю губи. Чекаю, доки не зникне посмішка, і тільки потім кажу:

- Просто думаю про те, як сильно я втомилася. Хочу гарненько ... -
Ловлю його погляд і закінчую: - Виспатися.

Тепер посміхається Майлз.

- Як я тебе розумію! У житті так не втомлювався. Боюся, що засну просто в машині.

Було б непогано...

Я не в змозі продовжувати цю алегоричну розмову. День видався довгий, я й справді втомлена. Замовкаємо, продовжуємо шлях. Майлз

тримає руки в кишенях куртки, ніби хоче вберегти мене від них або їх від мене.

Приблизно за квартал від лікарні Майлз поступово сповільнює крок і зовсім зупиняється. Звичайно, я теж зупиняюся і дивлюся на нього. Він стоїть, дивлячись у небо, і мій погляд упирається у шрам на його підборідді. Я хочу спитати про шрам. Хочу спитати про все. Поставити мільйон запитань: коли він мав день народження і який був його перший поцілунок. А потім дізнатися про його батьків, дитинство і перше кохання.

Хочу запитати про Рейчел: що між ними сталося і чому після цього Майлз відмовився від будь-якого натяку на близькість.

А головне - хочу запитати, що ж таке в мені змусило Майлза покласти край цій стриманості.

- Майлз ... - Вимовляю я, а в голові крутяться всі питання відразу.

– На мене капнуло, – каже він.

Перш ніж Майлз встигає закінчити фразу, на мене теж капає. Ми обидва дивимось у небо. Свої питання я ковтаю разом із грудкою в горлі. Краплі падають все частіше, але ми стоїмо, закинувши голови. Окремі краплі перетворилися на струмки, а струмки – на справжній дощ, а ми все не рухаємося з місця – не біжимо, стрімголов, до машини. Вода тече по шкірі, по шиї, забирається у волосся і просочує одяг. Я не опускаю обличчя, тільки міцно стискаю повіки.

Ніщо на світі не зрівняється з відчуттям, із запахом дощу, що щойно почався.

Щойно ця думка спадає мені на думку, як теплі долоні торкаються моїх щік, потім ковзають до шиї. Коліна підгинаються, дихання перехоплює. Тілом Майлз загороджує мене від дощу, але я все одно тримаю очі закритими, а обличчя зверненим до неба. Його губи ніжно приникають до моїх, і я мимоволі порівнюю відчуття від дощу з його поцілунком.

Поцілунок у сто, у тисячу разів кращий.

Губи Майлза мокрі та прохолодні, а язик теплий. Дощ, темрява та цей поцілунок створюють відчуття, що ми справді на сцені і наша історія досягла кульмінації. Серце та душа рвуться з мене до Майлза. Якщо збудувати графік мого життя, цей момент стане його найвищою точкою.

По-хорошому при цій думці мені має стати сумно. У мене й раніше були романи, але жоден поцілунок не викликав таких сильних почуттів. Між мною та Майлзом немає серйозних стосунків, а він так на мене діє. Щось це говорить, але я надто зайнята поцілунком, щоб розмірковувати, про що саме.

Дощ перетворився на зливу, але ми не звертаємо на це уваги. Майлз кладе мені руки на талію. Я смикаю його за сорочку і ще ближче притягую до себе. Наші губи ідеально підходять одна до одної, немов дві деталі однієї головоломки.

Єдине, що може розділити нас, – удар блискавки.

Або небезпека втопитися під дощем. Навіть не думала, що одяг може прилипати до тих частин тіла, до яких зараз прилипло. Волосся повністю просочене вологою і не може увібрати більше ні краплі.

Я відштовхую Майлза і втикаюся маківкою йому в підборіддя, щоб перевести дух і при цьому не захлинутися. Він обіймає мене за плечі і веде до стоянки, тримаючи наді мною свою куртку. Все швидше, швидше, і ми вже біжимо.

Він чекає, поки я застрибну на місце водія, і лише потім оббігає машину і теж сідає. Ми захопуємо дверцята, в тиші салону особливо голосно чути наш важкий подих. Я піднімаю руки, щоб вичавити мокре волосся. Вода тече по шиї, спині та сидінню. Добре, що у машині шкіряні крісла.

Відкидаю голову назад, глибоко зітхаю і дивлюся бічним зором на Майлза.

- Ух, яка ж я мокра!

На обличчі Майлза широченна посмішка. Він явно подумав не про те.

- Збоченець! – грайливо шепочу я.

Він усміхається.

- Сама винна! - Він тягне мене за руку. - Йди сюди!

Я швидко оглядаюся на всі боки. Дощ ллє стіною, зовні нічого не видно. Значить, і всередину ніхто не зможе зазирнути.

Я сідаю на Майлза верхи. Він до краю відкидає спинку сидіння, але не цілує мене. Його руки ковзають униз по моїх руках, доки не доходять до стегон.

- Ніколи не займався сексом у машині.

У цьому зізнанні чути боязка надія.

- Ніколи не займалася сексом із капітаном.

Майлз запускає мені руки під блузу. Проводить ними по животу, бере мої груди в долоні, цілує в губи. Наш поцілунок триває недовго, бо Майлз знову заговорює:

– Ніколи не займався сексом як капітан.

– Ніколи не займалася сексом у медичній формі.

Руки Майлза ковзають по моїй спині, проринають під пояс штанів і лягають на стегна. Він притягує мене до себе і одночасно трохи піднімається. Я беззвучно охаю і міцніше стискаю його плечі.

Майлз знову притягує мене до себе, задаючи чуттєвий ритм, і шепоче у вухо:

- У формі ти страшенно зваблива, але я б вважав за краще, щоб зараз ти була без неї.

Мені ніяково тому, що Майлз одними словами може викликати в мене стогін. Незручно, що його голос так швидко здатний мене схвилювати. Не впевнена, кому сильніше хочеться, щоб я виявилася без одягу: мені чи йому.

– Скажи, що ти підготувався, – благаю я голосом, хрипким від бажання.

– Якщо я заздалегідь знав про нашу зустріч, то це ще не означає, що я на щось розраховував.

Яке розчарування...

Майлз піднімається на сидіння і сує руку в задню кишеню.

- Не розраховував, але сподівався.

Він з усмішкою дістає з гаманця презерватив, і ми обидва переходимо до рішучих дій. Я намагаю гудзик на його штанах, перш ніж зустрічаються наші губи. Майлз запускає руки мені під блузу і хоче розстебнути ліфчик.

- Залиш, - важко дихаючи, кажу я.

Чим менше одягу ми знімемо, тим швидше зможемо одягнутись, якщо нас застукають.

Незважаючи на мої заперечення, Майлз, як і раніше, порається із застібкою.

- Не хочу входити в тебе, якщо не відчуватиму тебе всім тілом.

Ого... Тоді гаразд.

Упоравшись із застібкою, він стягує з мене блузу, потім підтягує пальцями бретельки і знімає ліфчик. Закидає його на заднє сидіння та стягує сорочку. Вона летить за ліфчиком, і наші оголені тіла стикаються.

Ми обидва судомно вдихаємо. Його тепла шкіра будить у мені такі відчуття, що не хочеться відсуватися.

Він цілує мене в шию, обдаючи її гарячим диханням.

- Ти навіть не уявляєш, що зі мною робиш, - шепоче Майлз, припавши губами до мого горла.

Я мимоволі посміхаюся: у мене в голові та сама думка.

- Думаю, уявляю, - говорю я вголос.

Лівою рукою Майлз охоплює мої груди, праву зі стоном запускає мені в штани.

- Зніми, - просто каже він, смикаючи за резинку.

Мене не треба просити двічі. Я перебираюся на водійське сидіння і стягую одяг, спостерігаючи за тим, як Майлз розстібає ширинку. Він, не зводячи з мене очей, рве зубами упаковку з презервативом. Коли єдиною перепорою між нами залишаються його штани, я пересідаю до нього ближче.

Мене чомусь страшенно бентежить, що я гола сиджу в машині перед власною роботою. У житті нічого схожого не робила. Та й не хотіла. Мені подобається, як ми відчайдушно бажаємо один одного. До інших я не відчувала нічого подібного.

Я кладу руки на плечі Майлзу і сідаю на нього верхи, він тим часом натягує презерватив.

- Постарайся поводитися тихо, - глузливо велить Майлз. – Не хочу, щоб тебе вигнали з роботи з моєї вини.

Я дивлюся на вікно: за склом, як і раніше, нічого не видно.

– Дощ надто сильний – ніхто не почує. До того ж минулого разу від тебе шуму було набагато більше.

Майлз у відповідь тільки сміється і знову починає мене цілувати. Бере мене за стегна і готується увійти. Зазвичай я вже застогнала, але його слова викликали в мені впертий протест.

- Неправда, що від мене більше шуму, - вимовляє Майлз, торкаючись губами моїх губ. – Рахунок був як мінімум рівний.

– Рівний рахунок – це не для мене. Нічия – просто викрутка для тих, хто боїться програти.

Ми в такому положенні, що варто мені тільки захотіти, і він опиниться всередині. Однак я зволікаю – просто тому, що люблю змагання.

Майлз піднімається, явно готовий розпочати. Я напружую ноги і трохи відсуваюся.

Він сміється з моєї впертості.

- Що, Тейт, злякалася? Боїшся, якщо я опинюся всередині, ми з'ясуємо, від кого з нас більше шуму?

Очі у Майлза зухвало блищать. Вголос я на виклик не відповідаю – просто повільно опускаюсь на нього. У нас обох перехоплює дихання, але це єдиний звук, який ми робимо.

Ми обоє мовчимо – тільки важко дихаємо та ловимо ротом повітря. Дош, що б'є по вікнах, лише підкреслює тишу, що панує в машині.

Чим більше ми стримуємося, тим гостріша потреба ще міцніше притиснутися один до одного. Майлз охоплює мене за талію - з такою силою, що майже неможливо ворухнутися. Мої руки обвивають його шию, очі заплющені. Ми практично не рухаємось, але мені це подобається. Подобається, який повільний і рівний ритм ми задаємо, щосили придушуючи стогін.

Декілька хвилин ми продовжуємо в тому ж темпі - рухаємось достатньо і в той же час зовсім недостатньо. Здається, ми обоє боїмося здійснити зайвий рух, щоб не програти.

Одну руку Майлз кладе мені на поперек, другою притримує за потилицю. Він обережно тягне мене за волосся, щоб я підставила шию під поцілунки. Коли його губи торкаються мого горла, я здригаюся. Дотримуватися тиші набагато складніше, ніж я очікувала. Тим більше, що перевага на боці Майлза. У цій позі його руки вільні пересуватися по всьому моєму тілу, що вони зараз і роблять: гладять, пестять, ковзають вниз по животу, щоб змусити мене відмовитися від перемоги.

По-моєму, він шахраює.

Коли пальці Майлза знаходять ту точку, від дотику до якої я зазвичай вигукую його ім'я, я сильніше стискаю його плечі і сідаю

таким чином, щоб рухатися вільніше. Хочу піддати Майлза таким же тортурам.

Варто мені змінити позу і глибше опуститися на нього, як повільний і рівний ритм відразу зник. Наші губи злилися в шаленому поцілунку, в якому більше бажання та пристрасті, ніж у всіх попередніх. Ми ніби хочемо заглушити цим поцілунком потребу висловити насолоду стогонами та криками.

Моїм тіло струмить тремтіння. Я трохи підводжуся і завмираю, щоб не програти. Мені необхідно зменшити темп, але Майлз робить рівно навпаки і натискає сильніше. Я втикаюсь обличчям йому в шию і легенько покусую його за плече, щоб не застогнати. Коли мої зуби торкаються шкіри Майлза, він затримує подих і напружує ноги.

Він майже програв.

Майже.

Якщо зробить бодай хоч один рух, то виграє. Не хочу, щоб Майлз виграв. З іншого боку, у певному сенсі саме цього я й хочу. Майлз і сам налаштований перемогти, судячи з того, як він дихає мені в шию та обережно опускає мене на себе.

Майлз, Майлз, Майлз...

Він відчуває, що справа нічиєю не скінчиться, і натискає ще сильніше, водночас торкаючись язиком мого вуха.

О Боже...

Зараз програю...

Вже ось-ось...

О Боже мій...

Майлз подається вперед і водночас притягує мене до себе.

Я вигукую його ім'я, стогну і ловлю ротом повітря.

Хочу підвестися, але тільки-но Майлз усвідомлює, що переміг, як шумно видихає і з ще більшою силою притискає мене до себе.

— Нарешті... — бурмоче він, уткнувшись мені в шию. - Навряд чи я б протримався ще хочаб секунду.

Тепер, коли змагання закінчено, ми нарешті даємо собі волю так, що доводиться заглушувати стогін поцілунками. Наші тіла рухаються синхронно, швидше і швидше, зливаючись одне з одним все сильніше і сильніше.

Цей шалений ритм триває кілька хвилин, наростаючи, і ось я відчуваю, що не винесу більше жодної секунди.

- Тейт, - шепоче Майлз мені в губи, притримуючи за стегна, щоб уповільнити ритм моїх рухів. – Хочу, щоб ми кінчили разом.

О Боже...

Якщо потрібно, щоб я протрималася ще хоч трохи, не можна казати таких слів!

Я киваю, не в змозі відповісти нічого виразного.

– Ти вже близько? - Запитує Майлз.

Я знову киваю і намагаюся щось вимовити, але в мене виходить лише стогін.

– Це було так?

Майлз перестає мене цілувати і чекає на відповідь. Я кладу руки йому на потилицю і притискаюся щогою до його щок.

– Так... – шепочу я. - Так, Майлз ... Так ...

Моє тіло починає напружуватися, і тієї ж миті він судорожно втягує ротом повітря.

Я думала, ми й так міцно стискали один одного в обіймах, але це не йшло в жодне порівняння з тим, що відбувається зараз. Наші почуття злилися воєдино, ми відчуваємо одне й те саме, видаємо одні й ті ж звуки, відчуваємо однаково гостру насолоду.

Потроху ритм стає повільнішим, а тремтіння минає. Ми ослаблюємо хватку. Майлз заривається обличчям мені у волосся.

- Продула! – шепоче він.

Я сміюся і грайливо покусую його шию.

- Ти шахрай! Користувався забороненими прийомами – пускав у хід руки!

- Руки – цілком законний засіб. Але якщо вважаєш, що я шахраював, можна влаштувати матч-реванш.

– Дві перемоги із трьох?

Майлз піднімає мене за талію і садить на сидіння, а сам перебирається за кермо. Подає мені одяг, натягує сорочку, застібає штани. Коли він закінчує одягатися, я вже привела себе до ладу. Майлз дає задній хід та виїжджає зі стоянки.

- Пристебнися, - каже він і підморгує.

* * *

Ми ледве встигли вийти з ліфта, не кажучи вже про те, щоб дістатися ліжка. Майлз мало не взяв мене прямо в коридорі. Найсумніше, що я була б не проти.

Він знову виграв. Не дуже розумно влаштовувати подібні змагання з найтихішим зі всіх моїх знайомих. Відіграюся у третьому раунді. Тільки не сьогодні, бо Корбін може невдовзі повернутися.

Майлз пронизливо дивиться на мене. Він лежить на животі, обійнявши подушку і поклавши голову на руки. Я одягаюся. Хочу повернутися до квартири раніше за брата, щоб не довелося пояснювати, де я була.

- На мою думку, твій ліфчик залишився в коридорі, - зі сміхом каже Майлз. - Краще підбери, поки Корбін його не виявив.

При одній тільки думці про це я морщу ніс.

- Так і зроблю!

Я колінами упираюся в ліжко і цмокаю Майлза в щоку. Він перевертається на спину, притягує мене до себе та цілує.

- Можна спитати тебе дещо?

Майлз киває, але неохоче. Мій інтерес його насторожує.

— Чому ти ніколи не дивишся мені у вічі, коли ми займаємося сексом?

Моє запитання застало його зненацька, і кілька секунд він мовчки дивиться на мене. Я усуваюсь і сідаю поруч.

Майлз теж сідає і тулиться до спинки ліжка.

— Під час сексу люди вразливі, — каже він, дивлячись на свої руки. — У такі хвилини легко прийняти почуття та емоції за те, чим вони насправді не є, особливо якщо дивитися людині у вічі. Тобі це неприємно?

Я заперечливо хитаю головою, хоча моє серце кричить: «Так!»

- Просто запитала. Згодом звикну.

Мені подобається бути з Майлзом, але з кожною новою брехнею, яку я вимовляю, я все більше ненавиджу себе.

Майлз усміхається і притягує мене до себе для прощального поцілунку.

- На добраніч, Тейт.

Я виходжу з кімнати, відчуючи його погляд. Дивно, що Майлз не дивиться на мене, коли ми займаємося сексом, а решту часу не може відірвати від мене очей.

Додому йти не хочеться, а тому коли знаходжу в коридорі ліфчик, спускаюся на перший поверх, щоб перевірити, чи на місці Кеп. Я тільки-но встигла помахати йому, перш ніж Майлз вштовхнув мене в ліфт і почав роздягати.

Зрозуміло, Кеп, як і раніше, сидить на місці, хоча вже одинадцята година.

- Ти взагалі колись спиш? - Запитую я, наближаючись до сусіднього крісла.

- Вечорами люди набагато цікавіші. До того ж я люблю поспати довше, щоб не зустрічатися з тими дурнями, які кудись поспішають зранку.

Я відкидаю голову на спинку крісла і зітхаю - набагато голосніше, ніж збиралася. Кеп з цікавістю поглядає на мене.

— О, ні... Ти що, посварилася з малюком? Кілька годин тому у вас начебто все йшло чудово. Мені навіть здалося, що я помітив на його обличчі натяк на посмішку.

- У нас все добре.

Декілька миттєвостей я мовчу, щоб зібратися з думками.

- Кеп, ти колись був закоханий?

Обличчя старого розпливається в посмішці.

- О так. Її звали Ванда.

— Скільки ви прожили у шлюбі?

- Сам я ніколи не був одружений. А шлюб Ванди продовжився, мабуть, років сорок – аж до її смерті.

Я здивовано схиляю голову набік:

- Доведеться тобі розповісти докладніше.

Кеп випрямляється. Посмішка не сходить із його обличчя.

— Ванда жила в одній із тих багатоквартирних будівель, обслуговуванням яких я займався. Її чоловік, той ще мерзотник, бував удома не більше двох тижнів на місяць. Я закохався у Ванду, коли мені було років тридцять, а їй двадцять п'ять. У ті часи люди не розлучалися, якщо вже одного разу одружилися. Особливо жінки, які

виросли у сім'ї, як у неї. Тому наступні двадцять п'ять років я любив її так сильно, як міг – по два тижні на місяць.

Я мовчки дивлюся на Кепа, не знаючи, що відповісти. Такі любовні історії не заведено розповідати стороннім. Не впевнена, чи взагалі можна вважати це любовною історією.

– Здогадуюсь, про що ти думаєш. Звучить гнітюче. Більше схоже на трагедію.

Я схвально киваю.

– Кохання не завжди виглядає привабливо, – каже Кеп. - Іноді сподіваєшся, що в результаті воно перетвориться на щось більше. Щось краще. Але не встигаєш озирнутися, як знову стоїш на вихідній позиції, втративши десь по дорозі серце.

Я відводжу погляд і дивлюсь прямо перед собою. Не хочу, щоб Кеп помітив, як я хмурюся.

Може, саме цим я й займаюся? Чекаю, що наші стосунки з Майлзом перетворяться на щось інше? Щось краще? Я обмірковую слова Кепа надто довго. Так довго, що в результаті чую хропіння. Повертаюся і бачу, що старий міцно спить, впустивши голову на груди і широко відкривши рота.

Глава вісімнадцята

Майлз

Шість років тому

Я гладжу її по спині.

— Ще дві хвилини.

Вона не забирає рук від обличчя. Не хоче дивитися.

Я не кажу, що чекати дві хвилини не обов'язково — результат і так ясніше ясного.

Не говорю, що вона вагітна, бо в неї залишилося ще дві хвилини надії.

Я продовжую гладити Рейчел по спині. Коли таймер спрацьовує, вона не рухається з місця. Не дивиться. Я притискаюся щокою до її щоки і шепочу їй на вухо:

- Пробач мені, Рейчел. Пробач.

Рейчел плаче.

При звуках її ридання моє серце розбивається.

Це я винен. Це я у всьому винен.

Єдине, що можна тепер зробити, якимось загладити свою провину.

Я повертаю її обличчям до себе та обіймаю.

— Я скажу їм, що ти погано почуваєшся і не підеш сьогодні до школи. Залишайся вдома, доки я не повернуся.

Рейчел навіть не киває у відповідь. Вона все ще плаче, тому я відношу її до ліжка. Повернувшись у туалет, пакую тест на вагітність і ховаю під раковину, до самої стіни. Потім біжу до себе в кімнату, поспішно переодягаюся і йду.

Я відсутній майже цілий день — загладжую свою провину.

Коли зупиняю машину перед будинком, до повернення батька з Лісою залишається ще майже година. Я беру в оберемок речі з переднього сидіння і поспішаю до Рейчел. Похапцем я забув дома телефон, так що не міг навіть зателефонувати. Я б збрехав, якби сказав, що думка про це не зводила мене з розуму.

Заходжу в будинок.

Наближаюсь до її кімнати.

Хочу повернути ручку, але двері замкнені зсередини.

Стукаю.

– Рейчел?

Якийсь рух. Щось ударяється об двері, і я відскакую назад.

- Рейчел! – відчайдушно кричу я. – Відкрий!

У відповідь чую її ридання.

- Забирайся!

Я відступаю на два кроки, кидаюся вперед і плечем врізаюся у двері, вони відчиняються. Рейчел лежить на ліжку, скорчившись і закривши обличчя руками.

Підбігаю до неї.

Вона мене відштовхує.

Знову наближаюся.

Вона б'є мене по щоці, потім схоплюється з ліжка і штовхає в груди.

- Ненавиджу тебе! – кричить Рейчел крізь сльози.

Я хапаю її за руки і намагаюся заспокоїти, але вона ще більше розлютується.

- Йди! Якщо не хочеш мати зі мною нічого спільного, просто піди!

Її слова мене ранять.

- Рейчел, перестань! – благаю я. - Я тут і нікуди не піду.

Рейчел заходиться від ридання. Кричить на мене. Каже, що я її покинув. Уклав у ліжку і пішов, бо не витримав. Розчарувався у ній.

Я люблю тебе, Рейчел... Більше, ніж самого себе...

- Ні, люба, - кажу я, притягуючи її до себе. – Я тебе не покинув. Я ж сказав, що повернусь.

Як вона не зрозуміла, навіщо я поїхав?

Як я їй не пояснив?

Я сідаю на її ліжку.

- Рейчел, - продовжую я, торкаючись її мокрої від сліз щоки. - Я в тобі не розчарований. Анітрохи. Я розчарований у собі, тому хочу зробити все, що можу. Для тебе. Для нас. Цим я сьогодні й займався – шукав спосіб змінити все на краще.

Я беру папки та розкладаю їх на ліжку. Демонструю взяті в університеті проспекти про житло для молодих сімей, бланки, які необхідно заповнити, щоб отримати безкоштовне місце в дитячому садку кампуса, розповідаю про грошову допомогу, вечірні лекції,

онлайн-курси, консультантів з планування навчальної програми, а також про те, як це все поєднуватиметься з розкладом моїх занять у льотній школі. Всі можливі варіанти лежать у Рейчел перед очима, і я хочу, щоб вона зрозуміла: нехай ми цього не хотіли, не планували... але ми впораємося.

— Знаю, з дитиною буде важко. Але нічого неможливого тут нема.

Рейчел дивиться на папери. Раптом плечі у неї починають здригатися, з очей котяться великі сльози. Вона підсувається ближче і обвиває мою шию руками.

Каже, що кохає мене.

Як же ти любиш мене, Рейчел...

Цілує знову і знову.

- Ми впораємося, - шепоче вона.

Я обіймаю її у відповідь.

- Ми впораємося, Рейчел.

Глава дев'ятнадцята

Тейт

Четвер.

Корбін з друзями дивляться футбол.

Зазвичай шум телевізора діє мені на нерви. Сьогодні він - музика для моїх вух, бо це означає, що Майлз у нас вдома. Поняття не маю, чого чекати від нього та від нашої угоди. Усі ті п'ять днів, що Майлз був відсутній, ми не передзвонювалися і навіть не переписувалися.

Я надто багато думаю про Майлза. Саме тому варто було б зупинитися. Для швидкоплинного зв'язку все серйозно, навіть занадто. З тієї ночі під дощем усі мої думки тільки про нього. Коли збираюся відчинити двері й увійти до квартири, рука в мене тремтить, бо Майлз, можливо, вже там.

Заходжу. Першим піднімає голову Корбін. Киває, але навіть не вітається. Ієн махає рукою і відразу знову повертається до екрану. Діллон ніби сканує мене, і я збираю всю свою волю до кулака, щоб не закотити очі.

Майлз не робить нічого, тому що Майлза просто немає.

Відразу поникаю від розчарування. Кидаю сумочку на вільне крісло і подумки стверджую собі, що це навіть на краще, бо все одно мені треба займатися.

— У холодильнику є піца, — повідомляє Корбін.

— Ага.

Іду на кухню і відчиняю шафу. Чую кроки, серце починає битися швидше.

Хтось торкається моєї спини. Я мимоволі посміхаюся і повертаюся до Майлза.

Це не Майлз. Це Діллон.

- Привіт, Тейт, - каже він і тягнеться в шафу поверх мого плеча.

Руку не прибирає. Але, коли я повертаюся, вона зісковзує мені на талію.

- Просто хочу взяти склянку для пива, - вимовляє Діллон як виправдання.

Він стоїть впритул. Торкається мене. Його обличчя всього за кілька дюймів від мого.

І навіть я посміхнулася, перш ніж повернутись? Тепер він точно подумає щось не те.

- У мене в кишені склянок немає, - відповіла я, відштовхуючи його руку.

І в цю саму мить на кухню входить Майлз. Його очі свердлять дірку там, куди торкнувся Діллон.

Майлз все бачив, і тепер він дивиться на Діллона так, ніби той скоїв вбивство.

- З якого часу ти п'єш пиво зі склянки? - Запитує Майлз.

Діллон обертається до нього, потім, з відверто грайливою усмішкою, до мене.

- Відколи Тейт стоїть поряд з шафою.

Він навіть не намагається приховати своїх намірів. Думає, я на нього запала.

Майлз підходить до холодильника і відчиняє дверцята.

- Послухай, Діллоне, а як справи у твоєї дружини?

Майлз навіть не вдає, ніби хоче щось дістати. Просто стоїть і дивиться в холодильник, стискаючи ручку з такою силою, якою її ще ніколи не стискали.

Діллон як і раніше вирячився на мене.

- Дружина на роботі, - з наголосом вимовляє він. - Повернеться тільки години за чотири.

Майлз захопує холодильник і робить два кроки до Діллона. Діллон випрямляється, а я відскакую убік.

- Корбін прямим текстом просив тебе не підходити до його сестри. Вияви ж до нього хоч трохи поваги, чорт забирай!

Діллон стискає зуби. Він не відступає і не відводить погляду. Навпаки, робить крок назустріч Майлзу, скорочуючи відстань між ними.

- По-моєму, Корбін взагалі тут ні до чого, - злісно цідить він.

Серце так і б'ється. Я відчуваю себе винною в тому, що мимоволі обнадіяла Діллона, і ще більш винною в їхній із Майлзом сварці. Але, чорт забирай, мені подобається, що Майлз так на нього в'ївся. Знати б

ще за що. За те, що Діллон фліртує з дівчиною, незважаючи на дружину? Чи за те, що він заграє саме зі мною?

На порозі з'являється Корбін.

Чорт...

- Як це Корбін ні до чого? - Запитує він, спостерігаючи за тим, як Майлз і Діллон очима метають один в одного блискавки.

Майлз відступає і повертається так, щоб бачити і Діллона, і Корбіна.

- Він хоче трахнути твою сестру.

Господи, Майлзе, вибирай вирази!

Корбін навіть не здригається.

- Повертайся до дружини, Діллоне, - твердо вимовляє він.

Мені страшенно ніяково, але я навіть не намагаюся втрутитися і виступити на захист Діллона: по-моєму, Корбін з Майлзом давно вже шукали привід його виставити. До того ж я не збираюся захищати людину, яка не має жодної поваги до власної дружини. Декілька болісно довгих миттєвостей Діллон мовчки дивиться на Корбіна, потім звертається до мене.

Цьому хлопцеві що, жити набридло?

- Номер моєї квартири 1012, - шепоче Діллон і підморгує. - Заходь у гості. Вечорами дружина на роботі. - Він проходить між Корбіном та Майлзом. – Що ж до вас двох... та пішли ви!

Корбін кидається на Діллона, але Майлз хапає його за руку і утримує, доки не грюкають входні двері.

Корбін повертається до мене, стиснувши кулаки до хрускоту. Вигляд у нього розлютований, обличчя червоне. Хіба що пара з вух не йде. А я й забула, як шалено він мене оберігає.

Таке відчуття, що мені знову п'ятнадцять. Тільки тепер у мене не один, а цілих два не в міру дбайливих братика.

- Тейт, негайно забудь номер його квартири!

Трохи прикро, що брат вирішив, ніби мене цікавить адреса Діллона.

– Корбіне, у мене теж є певні принципи.

Він киває і намагається заспокоїтися: робить глибокий вдих, стискає щелепи і йде у вітальню.

Майлз стоїть, притулившись до столу і дивлячись у підлогу.

Я мовчки дивлюся на нього, доки він не піднімає голову. Він кидає у бік вітальні швидкий погляд, потім підходить до мене. З кожним його кроком я все дужче втискаюся у стіл, щоб сховатися від його очей, хоча тікати, власне, нікуди.

Від Майлза добре пахне. На мою думку, яблуками. Заборонений плід...

– Запитай, чи можна тобі позайматися у мене, – шепоче він.

Дивне прохання після того, що трапилося. Однак я корюся.

- Чи можна мені позайматися в тебе?

Він з усмішкою притискається головою до моєї голови і з тихим смішком каже:

- Я мав на увазі, спитай при братові. Щоб у тебе був привід піти до мене.

Треба ж, як незручно.

Тепер Майлз знає, що поряд з ним я – не Тейт, а просто вода. Податлива. Виконує все, про що він попросить. Все що скаже. Все, що забажає.

– А-а... – тягну я. - Тепер зрозуміло.

Майлз, як і раніше, посміхається. Я тільки зараз зрозуміла, як скучила за його усмішкою. От би він завжди посміхався. Не зупиняючись. Дивлячись на мене.

Майлз іде у вітальню, а я поспішаю до себе в кімнату і приймаю душ у рекордно короткий термін.

* * *

Навіть не підозрювала, що я така гарна актриса.

Втім, я репетирувала. П'ять хвилин. Стояла у себе в кімнаті і намагалася вигадати найбільш природну фразу, щоб попросити у Майлза ключ. У результаті дочекалася особливо галасливого моменту у грі, влетіла у вітальню та закричала:

- Або зробіть тихіше, або йдіть у сусідню квартиру! Я намагаюся займатися, чорт забирай!

Майлз спробував приховати посмішку. Ієн кинув на мене косий погляд, а Корбін тільки закотив очі.

- Ось сама і йди в сусідню квартиру. Не заважай дивитись матч. Їй можна позайматися в тебе? - Додав він, повернувшись до Майлза.

- Звісно. Я відкрию їй.

Я хапаю книги, виходжу слідом за Майлзом, і ось ми майже в нього.

Майлз відчиняє двері, хоча вони й не замкнені. Корбін, проте, про це не здогадується. Майлз заходить, я прослизаю слідом, і ми розвертається обличчям один до одного.

– Мені справді треба займатися.

Не знаю, які у Майлза очікування, але хочу дати йому зрозуміти: якщо його не було кілька днів, це ще не означає, що він на першому місці у моєму списку пріоритетів.

Хоча саме так і є.

– А мені справді хочеться подивитися футбол.

Він бере в мене книги, відносить їх на стіл і йде на мене, поки наші губи не зустрічаються. Далі йти нікуди – я вперлася спиною у двері.

Майлз охоплює мене за талію, я його за плечі. Його язик прослизає мені в рот, і я охоче приймаю його.

Раптом Майлз усувається і дивиться на мене так, ніби це я винна, що йому треба йти. Він проводить руками по обличчю і важко зітхає.

- Ти не встигла поїсти. Зараз принесу тобі піци.

Майлз знову йде прямо на мене, але я мовчки поступаюся дорогою. Він зникає за дверима.

Який він дивний...

Я розкладаю на столі книжки. Збираюся сісти і позайматися, як відчиняються двері, і Майлз проходить на кухню з тарілкою в руках. Ставить її в мікрохвильову піч, натискає кілька кнопок і йде прямо до мене. Вигляд у нього такий рішучий, що хочеться позадкувати назад, але там стіл, відступати нікуди.

Майлз квапливо цілує мене в губи.

– Я мушу повернутися. Все в порядку?

Я киваю.

- Тобі щось потрібно?

Я хитаю головою.

– У холодильнику є сік та вода.

- Дякую.

Він ще раз швидко цілує мене, перш ніж піти.

Я падаю на стілець.

Який він милий...

До такого звернення легко звикнути.
Дістаю блокнот та беруся за підручники. За півгодини приходить есемеска.

Майлз: "Як навчання?"

Я посміхаюся, як ідіотка. Він був відсутній дев'ять днів і не надіслав жодного повідомлення, а тепер переписується зі мною із сусідньої квартири!

Я: «Добре. А як гра?»

Майлз: «Оголосили перерву. Наші програють».

Я: «Облом».

Майлз: «Ти знала, що у мене немає кабельного.»

Я: «???»

Майлз: «Ти наказала нам вирушати в сусідню квартиру і дивитися гру там, хоча знала, що я не маю кабельного. На мою думку, Ієн щось запідозрив».

Я: «Ой... яюсь не подумала».

Майлз: «Все гаразд. Він тільки багатозначно на мене дивиться, наче про щось здогадується. Якщо чесно, мені не важливо, чи в курсі Ієн чи ні. Решта йому про мене вже відомо».

Я: «Дивно, що ти досі йому не розповів. Хіба не всі чоловіки вихваляються своїми перемогами?»

Майлз: «Я – ні».

Я: «Мабуть, ти виняток. А тепер не заважай – мені треба займатись».

Майлз: «Не повертайся, поки не прийду і не скажу, що гра закінчена».

Я кладу телефон на стіл, не в змозі стерти з обличчя посмішку.

* * *

Через годину Майлз входить у квартиру, захлопує за собою двері і недбало до них тулиться.

- Гру закінчено.

Я кладу ручку на стіл.

- Чудово. Саме покінчила з домашкою.

Майлз дивиться на розкладені на столі книги.

- Корбін, напевно, на тебе чекає.

Натяк, що мені час на вихід? Чи просто констатація факту? Про всяк випадок встаю і починаю збирати речі, намагаючись приховати розчарування.

Майлз наближається, забирає в мене книжки і кладе їх у колишнє місце. Потім охоплює мене за талію і садить на стіл.

- Це не означає, що я тебе випроваджую, - твердо вимовляє він, дивлячись мені прямо в очі.

Я не посміхаюся, бо знову нервуюсь. Щоразу, як він дивиться на мене так пильно, мені не по собі.

Майлз підсуває мене до краю і влаштовується між моїх колін. Його руки на моїй талії, а губи торкаються щоки.

- Я думав про сьогоднішній вечір, - тихо вимовляє він. Його подих лоскоче мені шию, від чого шкіра покривається мурашками. – Про те, що ти цілий день на заняттях. - Він підсовує під мене руки. – Про те, що щотижня працюєш у вихідні.

Я обвила його ногами, і він відносить мене в спальню.

Кладе на ліжко.

Лягає зверху, прибирає волосся з мого обличчя, ловить мій погляд.

– І раптом я зрозумів, що ти зовсім не відпочиваєш.

Між фразами Майлз ніжно цілує мене в щоку.

- У тебе не було вихідних із самого Дня Подяки, так?

Незрозуміло, навіщо він стільки каже, але це мені подобається.

Рука Майлза прослизає під мою футболку - вгору по животу, поки не знаходить груди.

- Напевно, жахливо втомилася.

- Зовсім ні.

Я брешу.

Я зовсім вимотана.

Майлз заглядає мені у вічі.

- Неправда, - каже він, проводячи великим пальцем по соску, прикритому тільки тонкою тканиною ліфчика. – Я бачу, що втомилася.

Він торкається губами до моїх губ – так ніжно, що я ледве відчуваю їх.

– Я просто тебе поцілую, гаразд? А потім ти повернешся до себе і добре відпочинеш. Не хочу, щоб ти думала, що я чогось від тебе чекаю тільки тому, що ми обидва вдома.

Він знову цілує мене, але дотик його губ не йде в жодне порівняння з тим, що роблять зі мною його слова.

Ніколи не думала, що турбота так збуджує.

Ще й як.

Він запускає руку мені під ліфчик і цілує мене по-справжньому.

Щоразу, як наші язики стикаються, голова йде кругом. Невже це може колись набриднути? Майлз обіцяв, що просто мене поцілує, але у нас явно різні уявлення про поцілунки.

Його губи всюди.

Руки також.

Він задирає на мені футболку і стягує з грудей ліфчик. Дратівливо торкається її мовою. Губи у нього теплі, язик – ще тепліший, і я стогну від насолоди.

Піднявшись на лікті, Майлз ковзає долонею по моєму животі, потім по джинсах, поки не доходить до стегон. Коли починає водити рукою по тканині між ніг, я відкидаю голову назад і заплющую очі.

Боже мій, мені, напевно, подобаються його уявлення про поцілунки...

Майлз пестить мене між ніг, з силою натискає на тканину, і ось уже все моє тіло благає про більше. Його губи перейшли від грудей до шиї, і він цілує, покусує і посмоктує мене в тому самому місці, ніби хоче залишити мітку.

Пробую поводитися тихо, але коли Майлз створює між нашими тілами таке чудове тертя, це неможливо. Сам він також не мовчить. Щоразу, як я стогну, Майлз теж зітхає або шепоче моє ім'я. Тому я і не стримуюсь - обожнюю його стогін.

Не змінюючи положення і не відриваючи губ від моєї шиї, Майлз швидко розстібає гудзик моїх джинсів. Він смикає за блискавку, просовує руку між джинсами і трусиками і відновлює ті ж рухи, тільки тепер відчуття в тисячу разів яскравіше, і я вже відчуваю, що це довго не триватиме.

Необхідна вся моя витримка, щоб не відсторонитися, адже Майлз точно знає, де саме торкатися, щоб звести мене з розуму.

– Господи, Тейт, ти така мокра... – він двома пальцями відтягує трусики убік. – Хочу тебе відчувати...

Все.

Я приречена.

Його вказівний палець прослизає в мене, великий залишається зовні, і я знову і знову повторюю «боже мій» і «не зупиняйся», ніби пластинка, що заїла. Він цілує мене, щоб заглушити мої стогони, а моє тіло здригається під його рукою.

Кульмінація така потужна і довга, що коли все минає, я боюся відсторонитися. Не хочу, щоб Майлз прибирав руку. Хочу так і заснути.

Лежу зовсім нерухомо. Ми обидва важко дихаємо, нам важко поворухнутися. Наші губи все ще стикаються, очі заплющені. За кілька хвилин Майлз прибирає руку і застібає на мені джинси. Я розплющую очі і бачу, як він з усмішкою дістає з рота пальці.

Прокляття...

Добре, що я не на ногах, а то впала б на підлогу.

- Так, ти страшенно в цьому гарний!

Майлз усміхається ще ширше.

– Дякую.

Потім цілує мене в лоба.

- А тепер повертайся додому і гарненько виспись.

Він хоче підвестися, але я беру його за руки і знову укладаю.

- Стривай, - перевертаю його і лягаю зверху. - А то вийде нечесно.

- Я не веду рахунок, - відповідає Майлз і перекочує мене назад на спину. - Корбін напевно здивований, чому ти досі не повернулася.

Він підводиться і тягне мене за руки, пригортає до себе – так близько, що я відчуваю: він не готовий мене відпустити.

– Якщо Корбін запитає, просто скажу, що не хотіла йти, доки не дороблю завдання.

- Тейт, тобі правда краще піти. Корбін подякував мені за те, що я захистив тебе від Діллона. Як йому буде, якщо він дізнається, що я просто не хотів ні з ким тебе ділити?

- Мені все одно. Його це не стосується.

- Зате мені не все одно. Корбін мій друг. Не хочу, щоб він дізнався, який я лицемір.

Він цілує мене в лоб і виводить із спальні. Бере зі столу та подає мені книги. Я вже готова вийти за двері, але він хапає мене за лікоть. У його погляді видно щось нове. Не бажання, голод, розчарування чи виклик, а щось невисловлене. Щось таке, що хоче, але боїться висловити вголос.

Майлз обхоплює долонями моє обличчя і притискається губами до моїх губ - так рвучко, що я ударяюся об одвірок.

Він цілує мене так владно і відчайдушно, що мені стало б сумно, якби це не було настільки чудово. Майлз робить глибокий вдих, усувається і повільно видихає, дивлячись мені в очі. Потім відходить і чекає, поки я вийду, щоб зачинити двері.

Не маю уявлення, що це було, але хочу ще.

Змушую ноги зрушити з місця, заходжу в свою квартиру і кладу книги на стіл.

У вітальні Корбіна немає, у ванній шумить вода.

Корбін у душі...

Я одразу опиняюся на протилежному боці коридору і стукаю до Майлза. Двері відчиняються так швидко, ніби весь цей час він стояв на тому ж місці.

— Корбін у душі, — повідомляю я.

Я думала, Майлз ще не встиг осмислити, що я сказала, але він уже затаскує мене усередину. Зачиняє двері, притискає мене до них, і знову його губи всюди...

Не втрачаючи жодної хвилини, я розстібаю на ньому джинси і тягну вниз. Майлз не відстає: стягує з мене штани разом з трусиками, вивільняє з них мої ноги і відразу підштовхує мене до кухонного столу. Повертає так, щоб я лягла животом на стіл. Одночасно розсовує мені ноги та стягує з себе джинси. Потім міцно бере мене за талію і обережно заходить.

— О боже... — стогне він.

Я втискаю долоні в стіл. Вхопитися нема за що, а мені відчайдушно необхідно за що-небудь триматися.

Майлз лягає на мене грудьми. Його важке уривчасте дихання обпалює мені спину.

- Мені треба сходити за презервативом.

- Добре, – шепочу я.

Але він стоїть, не рухаючись, а моє тіло хоче увібрати його до себе до кінця. Я лину до нього стегнами. Він входить глибше і з такою силою впирається в мене пальцями, що я здригаюся.

- Не треба, Тейт.

Звучить як застереження...

Або виклик.

Я проробляю те саме ще раз. Він стогне і поспішно виходить.

Досі тримає мене за стегна та притискається до моєї спини – але вже не всередині мене.

– Я приймаю протизаплідні, – шепочу я.

Майлз не рухається.

Я міцно стискаю повіки. Він повинен щось зробити. Що завгодно. Інакше я помру.

– Тейт... – шепоче Майлз, але, як і раніше, нічого не робить.

Ми стоїмо мовчки і нерухомо – все в тому ж становищі.

– А, чорт із ним...

Він намагає мої руки, що лежать на столі долонями вниз. Стискає їх і втикається обличчям мені в шию.

- Приготуйся.

Майлз входить так різко і несподівано, що я скрикую.

- Тс-тс, - шепоче він, затискаючи мені рот рукою.

Хвилину він стоїть нерухомо, щоб я встигла звикнути.

Потім зі стоном усувається і з силою входить так, що я знову скрикую, але цього разу йому в руку.

Майлз робить це знову і знову.

Сильніше.

Швидше.

З кожним поштовхом він коротко стогне, а я видаю такі звуки, на які ніколи не вважала себе здатною. У житті не відчувала нічого подібного.

Навіть не уявляла, що секс може бути настільки шаленим. Таким грубим. Таким тваринним.

Я лягаю щокую на стіл.

Зажмурююсь.

І дозволяю йому себе трахати.

* * *

Тихо.

Дуже тихо. Не знаю чому: чи тому, що всього кілька миттєвостей тому ми обидва так голосно кричали, чи просто тому, що Майлз ще не прийшов до тями.

Майлз у мене всередині, але він уже кінчив - просто не рухається.

Однією рукою він ще затискає мені рота, іншою стискає мої пальці, а обличчям втикається в шию.

Майлз нерухомий, і я боюся поворухнутися. Не чути навіть його дихання.

Перше, що він робить - відводить руку, що закриває мені рота.

Потім повільно розчеплює наші пальці. Стирається на стіл і виходить з мене без жодного звуку.

Як і раніше, занадто тихо, я не ворухуся.

Чую, як Майлз натягує штани та застібає блискавку.

Чую його кроки, що віддаляються.

Він йде...

Двері спальні з гуркотом зачиняються, і я здригаюся. Мої живіт, щока та долоні, як і раніше, притиснуті до столу, але тепер по його поверхні течуть мої сльози.

Вони ллються.

Ллються, ллються, ллються, і я не можу їх зупинити.

Як же ніяково... Як соромно... Не розумію, що, чорт забирай, з ним таке, але в мені багато гордості й мало сміливості, щоби піти й з'ясувати.

Схоже, це кінець, а я не була готова, що він настане так скоро, – що він взагалі колись настане. Ненавиджу себе за те, що дозволила почуттям завести себе надто далеко.

А ще я злюсь, бо стою посеред квартири, видивляюсь свої джинси і намагаюся зупинити безглузді сльози, відчуваючи, як по нозі стікають його соки, і не можу зрозуміти, навіщо він узяв і все знищив.

Знищив мене.

Одягаюсь і йду.

Глава двадцята

Майлз

Шість років тому

- У тебе вже з'явився животик. - Я провожу рукою по голому животі Рейчел і цілую його. - Виглядає дуже мило, - притискаю до нього вухо і заплюшую очі. - Напевно, йому там самотньо. Тобі ж самотньо, друже?

- Ти таки вважаєш, що це хлопчик? – сміється Рейчел. – А якщо дівчинка?

Я кажу, що любитиму нашу дитину, ким би вона не була. Вже його кохаю.

Або її.

Наші батьки знову поїхали. Ми знову граємо в сім'ю, тільки цього разу це насправді.

- І як же нам бути, якщо він таки зробить їй пропозицію? - Запитує Рейчел.

Хвилюватися нема про що: тато не покличе Лісу заміж. Він би сказав мені заздалегідь – я дуже добре його знаю.

- Треба їм сказати, - говорю я.

Минуло три місяці. Ще за два ми закінчимо школу. Вагітність Рейчел починає впадати у вічі.

У неї з'явився животик, і це дуже мило.

- Треба завтра їм сказати.

Рейчел згодна.

Я лягаю поряд і притягаю її до себе. Торкаюся її обличчя.

- Я люблю тебе, Рейчел.

Рейчел вже не так налякана. Вона каже, що теж мене кохає.

- У тебе чудово виходить.

Вона не може зрозуміти, про що я, і я з посмішкою торкаюся її живота.

– Добре виходить його виношувати. Впевнений: ти народиш таку дитину, яку не народжувала ще жодна жінка.

Вона сміється з того, який я дурний.

Як же ти любиш мене, Рейчел...

Я дивлюся на неї – на дівчину, якій віддав своє серце, – і дивуюсь, чому мені так пощастило.

Дивуюсь, чому вона любить мене так само сильно, як я її.

А ще намагаюся уявити, що скаже тато.

Чи не зненавидить мене Ліса? Чи не захоче відвезти Рейчел назад до Фенікса?

Як переконати їх, що ми впораємося?

– Як ми його назвемо? – питаю я.

Рейчел пожвавлюється. Вона любить обговорювати імена.

Якщо народиться дівчинка, Рейчел назве її Клер на честь своєї бабусі.

Жаль, що я не знав її бабусю – жінку, на честь якої назвуть мою дочку.

Рейчел каже, що бабуся мене полюбила б. А я говорю, що мені подобається ім'я Клер.

– А якщо народиться хлопчик? – питаю я.

- Для хлопчика можеш сам вибрати ім'я.

Занадто велика відповідальність – адже йому жити з цим ім'ям до кінця своїх днів.

- Тож постарайся підібрати гарне.

Гарне...

– Яке тобі щось означає.

Щось означає...

У мене є на прикметі ідеальне ім'я.

Рейчел хоче почути його, але я не скажу. Повідомлю їй, коли це ім'я вже стане його ім'ям.

Коли він з'явиться світ.

Рейчел каже, що я ненормальний і вона відмовляється народжувати нашу дитину, доки я не назву ім'я.

Я відповідаю, що вона не має вибору.

Вона заявляє, що я божевільний.

За це ти й любиш мене, Рейчел...

Глава двадцять перша

Тейт

Усі вихідні я пропрацювала у лікарні, тому не бачила Майлза з четверга. Уперто стверджую собі, що все на краще, хоча якщо поглянути на мене, то цього не скажеш. Сьогодні понеділок – перший із трьох днів, коли Корбін на роботі, а Майлз удома. Майлз знає, що Корбіна немає, але, судячи з того, як ми розлучилися в четвер, навряд чи йому є до цього справа. У глибині душі я чекала, що Майлз пояснить, чим я завинила, скаже, що його так розчарувало. Однак останнє, що я від нього чула, - стукіт дверей, що зачинилися.

Тепер зрозуміло, чому він шість років ні з ким не зустрічався.

Майлз явно не має поняття, як поводитися з жінкою. Дивно, адже він справляє враження людини порядної. Поведінка Майлза під час і після сексу йде врозріз із його характером. Таке почуття, що уламки того, ким він був колись, проглядають крізь того, ким він намагається стати.

Якби будь-який інший чоловік так зі мною обійшовся, це було б вперше і востаннє. Я не згодна терпіти те, що терплять багато моїх подруг. Однак, як і раніше, шукаю Майлзу виправдання, начебто подібне можна чимось виправдати.

Боюся, я не така безкомпромісна, як про себе думала.

Підозра ця відразу підтверджується. Щойно я виходжу з ліфта, як серце підстрибує, бо до дверей скотчем приклеєна записка. Я підбігаю та розглядаю її. Просто згорнутий аркуш паперу. Зовні – нічого. Розгортаю.

«Мені треба кудись з'їздити. Якщо хочеш приєднатися, зайду за тобою о сьомій».

Я кілька разів перечитую записку. Вона явно від Майлза і явно адресована мені, але звучить настільки буденно, що на мить я починаю сумніватися, чи справді в четвер сталося те, що сталося.

Однак Майлз теж був там і знає, чим усе скінчилося. Знає, що я або скривджена, або розсерджена.

Швидше заходжу в квартиру, поки не почала битися до Майлза і кричати на нього.

Складаю речі та ще раз перечитую записку, аналізуючи все – від почерку до вибору слів. Потім, божеволівши від злості, грудкаю папір і жбурляю в бік кухні.

Я злюсь, бо знаю, що поїду з ним.

Я просто не в змозі відмовитись.

* * *

Рівно о сьомій лунає тихий стукіт у двері. Його пунктуальність мене злить, хоча я взагалі не проти пунктуальності. Схоже, сьогодні мене злить усе, що б він не зробив.

Майлз стоїть у коридорі за кілька кроків від порогу – ближче до своїх дверей, ніж до моїх. Руки – у кишенях куртки, голова опущена. Схоже на вияв покірності, хоча, найімовірніше, це не так.

- Поїдеш зі мною?

Голос Майлза оточує мене. Робить мене слабкою. Перетворює на воду. Я киваю, виходжу в коридор і повертаю ключ у замку. Майлз показує підборіддям у бік ліфта, як би кажучи, що піде за мною. Я намагаюся прочитати щось по його очах, хоча давно настав час зрозуміти, що це марно.

Натискаю кнопку виклику. Майлз мовчить поряд.

Проходить ціла вічність. Ліфт нарешті приїжджає, і ми полегшено переводимо подих. Однак, опинившись у кабіні, знову не можемо дихати.

Впевнена, що Майлз на мене дивиться, але очей не підводжу.

Не можу підняти.

Почуваюся нерозумно. Ось-ось розплачуся. Тепер, коли я стою поруч із Майлзом і навіть не здогадуюсь, куди ми прямуємо, я подумки докоряю собі за те, що погодилася поїхати з ним.

- Прости мене.

Голос Майлза звучить ледве чутно і напрочуд щиро.

Я не дивлюсь на нього. Не говорю ні слова.

Майлз за три кроки виявляється поруч зі мною і тисне на «стоп». Моє обличчя на рівні його грудей, зуби стиснуті. Я відмовляюся дивитися на нього.

Відмовляюсь і все.

- Тейт, пробач мені.

Майлз навіть не торкнувся мене, але все одно вторгається. Він так близько, що я відчуваю його самого, відчуваю його подих. Розумію, що він справді шкодує. Хоча не впевнена, що взагалі має його прощати. За що? Майлз ніколи не обіцяв мені нічого, крім сексу, саме це він мені і давав.

Секс.

Ні більше, ні менше.

- Вибач мені, - втретє просить Майлз. - Ти цього не заслужила.

Цього разу він торкається пальцями мого підборіддя і змушує мене звести голову.

Я ще міцніше стискаю зуби і щосили намагаюся зміцнити свою броню, щоб не розплакатися.

Я знову помічаю в очах Майлза те, що бачила у четвер, коли він цілував мене на прощання. Щось невисловлене. Але єдине, що злітає з його губ, це «вибач мені».

Майлза пересмикує, ніби від болю, і він припадає чолом до мого чола.

- Прости мене...

Він кладе долоні на стінку ліфта з обох боків від мене і притискається до мене грудьми. Мої руки безвольно висять, очі заплющені. Хочеться плакати, але я відмовляюся плакати при Майлзі. Досі не розумію, за що саме він перепрошує, та це й не важливо. Мабуть, за все. За те, що залучив мене до відносин, які, як нам обом відомо, нічим добрим не закінчатся. За те, що не може відкритися та розповісти про минуле. За те, що не може розповісти про майбутнє.

За те, що знищив мене, коли пішов, грюкнувши дверима.

Однією рукою Майлз притягує мою голову до своїх грудей, іншою міцно обіймає за плечі, притулившись щокою до моєї маківки.

— Не розумію, що зі мною було. Клянуся, що не хотів зробити тобі боляче.

Одного каяття в голосі достатньо, щоб мені захотілося його обійняти. Я хапаю його за рукави сорочки, ховаю обличчя на грудях. Так ми й стоїмо кілька хвилин, обидва зовсім загублені. Цілком не звикли ні до чого подібного. Цілком спантеличені.

Нарешті Майлз усувається та тисне на кнопку першого поверху. Я все ще не промовила жодного слова, бо не розумію, що треба говорити в такій ситуації. На виході з ліфта Майлз бере мене за руку і не випускає її до машини.

Я вперше у його автомобілі, і його простота мене дивує. Корбін, наприклад, непогано заробляє і любить витрачати гроші на дорогі речі, але ця машина така ж невибаглива, як і її власник.

Якийсь час їдемо мовчки. Я втомилася від тиші, втомилася від невідомості, тому перше, що я говорю з тих пір, як він мене знищив, це:

— Куди ми прямуємо?

Звук мого голосу миттєво розсіює незручність, і Майлз полегшено переводить подих.

- В аеропорт, але не по роботі. Я іноді їжджу туди, щоб подивитися на літаки.

Він бере мене за руку. Це водночас і заспокоює, і лякає. Його руки теплі, хочеться, щоб вони обіймали все моє тіло, хоч мені і страшно від того, наскільки сильне в мені це бажання.

До самого аеропорту ми мовчимо. На узбіччі стоять знаки з написом "Зона обмеженого доступу", Майлз впевнено їх минає, він знає, куди їхати. Нарешті ми зупиняємось на парковці з видом на злітно-посадкову смугу.

Кілька літаків вишикувалися в ряд в очікуванні зльоту. Майлз вказує ліворуч, де один із них почав розганятися. Він проноситься повз нас, і машину заповнює рев двигунів. Ми дивимося, як судно набирає висоту, поки його шасі не зникають і ніч не ковтає його.

— Часто сюди приїжджаєш? - Запитую я, продовжуючи дивитися у вікно.

Майлз сміється — так невимушено, що я обертаюсь.

— Схоже на спробу познайомитись, — каже він із усмішкою.

Від його сміху я теж усміхаюся. Від моєї посмішки Майлз припиняє сміятися.

- Так, часто, - каже він, відвертаючись до вікна і спостерігаючи, як наступний літак готується до зльоту.

Я відчуваю, що щось змінилося. Відбулася якась величезна зміна, і я не можу зрозуміти, на краще чи на гірше.

Майлз привіз мене сюди, щоб поговорити.

Погано те, що я не знаю про що.

– Майлзе... – покликаю я, бо хочу, щоб він на мене подивився.

Майлз не обертається.

– Це не жарти, – тихо вимовляє він. – Те, що відбувається між нами.

Ці слова мені не подобаються. Краще б він узяв їх назад, вони мене ранять. Однак Майлз правий.

- Знаю, - говорю я.

- Якщо не зупинитись зараз, буде лише гірше.

Цього разу я не погоджуюсь. Майлз знову має рацію, але я не хочу зупинятися. Одна лише думка про те, що нашим зустрічам настане кінець, викликає відчуття порожнечі десь у районі живота.

- Чим я тебе так образила?

Майлз швидко переводить погляд на мене, і я ледве впізнаю його очі - така за ними крижана стіна.

- Ти тут ні до чого, - рішуче вимовляє він. - Навіть не думай, що моя поведінка якось пов'язана з тим, що ти робиш чи не робиш.

Мені вже трохи легше, проте я, як і раніше, не розумію, що сталося у четвер. Ми обидва не відводимо очей і чекаємо, щоб інший порушив мовчання.

Не знаю, що там пережив Майлз, але, зважаючи на все, щось жахливе, раз не може забути про це через шість років.

- Можна подумати, одне одному подобатися - це погано.

- Може і так.

А зараз я хочу, щоб він замовк, бо його слова приносять мені ще більше страждання.

- То ти привіз мене сюди, щоб розлучитися?

Майлз важко зітхає.

- Я лише хотів, щоб ми обоє отримали задоволення... але, на мою думку, у тебе інші очікування. Я не хочу тобі робити боляче, а якщо ми не розлучимося... неодмінно зроблю.

Майлз знову відвертається до вікна.

Хочеться стукнути кулаком по чомусь, натомість я проводжу руками по обличчю і важко відкидаюся назад. У житті не зустрічала людину, чий б слова говорили так мало. Майлз чудово освоїв науку ухилятися від відповідей.

- Майлзе, цього недостатньо. Як щодо того, щоб просто все пояснити? Що, чорт забирай, з тобою сталося?

Він стискає щелепи так само міцно, як руку, якою досі тримає кермо.

- Я поставив дві умови: не питай про минуле та не розраховуй на майбутнє. А ти робиш і те, й інше.

- Так, ти маєш рацію. Роблю. Тому що ти мені подобаєшся і я знаю, що я теж тобі подобаюся. Коли ми разом, це приголомшливо, чому тут дивуватися? Якщо нормальна людина зустрічає того, з ким йому добре, вона їй довіряє, відкривається, хоче бути з нею. Нормальна людина не стане трахати жінку на кухонному столі, а потім йти, ніби вона повна нікчема.

Нічого.

Зовсім нічого.

Жодної реакції.

Майлз просто заводить двигун.

- Ти мала рацію. – Він включає зворотну передачу та готується виїхати зі стоянки. – Добре, що ми з тобою не друзі. Інакше все було б набагато складніше.

Соромно від того, в яку лють наводять мене його слова. Від того, що мені так боляче. Хоча з Майлзом завжди так. Боляче при думці, що нам чудово разом, коли все йде добре, і як легко можна було б уникнути поганого, якби тільки Майлз перестав боротися із собою.

- Тейт... – з каяттям вимовляє Майлз.

Мені хочеться вирвати голос у нього з горлянки.

Він кладе мені руку на плече, і машина зупиняється.

- Тейт, я зовсім не те хотів сказати.

Скидаю його руку.

- Припини. Або зізнайся, що я не тільки для сексу тобі потрібна, або відвези мене додому.

Майлз мовчить. Можливо, обмірковує мій ультиматум.

Зізнайся, Майлз... зізнайся... будь ласка...

Але машина рушає з місця.

* * *

— А чого ти чекала? - Запитує Кеп, подаючи мені чергову паперову серветку.

Коли ми з Майлзом повернулися додому, я не змогла змусити себе зайти з ним у ліфт і сіла поруч із Кепом — чекала, поки Майлз поїде. При ньому я намагалася тримати себе твердо і незворушно, а перед Кепом даю волю почуттям і вивалюю на нього все в найдрібніших деталях. Не має значення, хоче він слухати чи ні.

Я шморгаю і кидаю серветку на підлогу, де вже зібралася їхня ціла купа.

- Я обманювала себе. Думала, упокорюся, навіть якщо Майлз так і не захоче більшого. Сподівалася, якщо не квапити події, він відтає, рано чи пізно.

Кеп ставить між нами сміттєвий кошик для моїх серветок.

- Якщо малюк не бачить, як йому з тобою пощастило, не варто гаяти на нього час.

Згодна. У мене є справи важливіші — я знайду, як використати вільний час. І все-таки мені здається, що Майлз розуміє, як пощастило йому зі мною, що він теж хоче серйозних стосунків. Але щось його утримує — щось більше, ніж він, я чи ми обидва разом узяті. Знати б, що саме...

- Я ще не розповідав тобі свій улюблений анекдот? — цікавиться Кеп.

Я хитаю головою і беру в нього ще одну серветку, радіючи, що він змінив тему.

— Тук-тук...

Не очікувала, що це буде дитячий анекдот, але підіграю.

- Хто там?

- Корова, що перебиває.

- Корова, що переб...

— Му-у! — реве Кеп, обірвавши мене на півслові.

Я здивовано дивлюся на нього, а потім починаю реготати.

Так нестримно, як давно вже не сміялася.

Глава двадцять друга

Майлз

Шість років тому

Тато оголошує, що їм із Лісою треба з нами поговорити.

Просить покликати Рейчел і прийти до їдальні.

Я зізнаюся, що нам також треба з ними поговорити.

На мить у його погляді спалахує і гасне цікавість. Він знову думає про Лісу – йому не до нас.

Ліса – його єдина.

А я йду до своєї єдиної та повідомляю, що батьки звуть нас на важливу розмову.

Ми розсідаємося за обіднім столом.

Зрозуміло, що хоче сказати тато. Він зробив пропозицію Лісі. Я хотів би залишатися байдужим, але не можу. Чому він не повідомив наперед? Мені сумно, але лише трохи. Коли ми їм скажемо, все це буде вже байдуже.

- Я зробив Лісі пропозицію.

Ліса посміхається батькові.

Тато посміхається Лісі.

Ми з Рейчел не посміхаємось.

- І ми одружилися, - додає Ліса, демонструючи обручку.

І.

Ми.

Одружилися...

Рейчел беззвучно охає.

Вони вже одружені.

Обидва сяють щастям і дивляться на нас, чекаючи на нашу реакцію.

Ліса турбується. Їй не подобається, що Рейчел має такий нещасний вигляд.

- Дорога, все сталося спонтанно. Ми були у Вегасі. Пишного весілля ми обидва в жодному разі не хотіли... Будь ласка, не гнівайся...

Рейчел плаче, закривши обличчя руками. Я обіймаю її. Мені хочеться її втішити - хочеться поцілувати, але тато з Лісою не

зрозуміють.

Я мушу їм повідомити...

Тато розгублено дивиться на Рейчел.

- Не очікував, що ви будете проти. Вам так і так їхати в коледж.

Він думає, ми злимося.

- Тату, - кажу я, як і раніше, обіймаючи Рейчел. – Лісо...

І тут я псую їм все свято.

– Рейчел вагітна.

Тиша.

Тиша.

Тиша.

Оглушлива тиша.

Ліса в шоці.

Тато намагається її втішити, обіймає, гладить по спині.

– Ти навіть ні з ким не зустрічаєшся... – бурмоче Ліса.

Рейчел дивиться на мене.

- Хто він?! – люто кричить тато. - Хто він, Майлзе? Ким треба бути, щоб зробити дівчині дитину і навіть не мати сміливості повідомити її матір? Ким треба бути, щоб звалити відповідальність на брата?

– Я їй не брат, – втручаюсь я, але тато не чує.

Він міряє кроками кухню. Він ненавидить того, хто це зробив.

- Тато...

Я також встаю на ноги.

Він повертається до мене.

- Тато...

Несподівано вся моя рішучість кудись зникає.

Я впораюся...

- Тату, це я зробив. Вона від мене вагітна.

Він не вірить своїм вухам.

Ліса дивиться то на мене, то на Рейчел і теж не може повірити.

- Це неможливо! – кричить тато, намагаючись позбутися думки, що це реальність.

Я чекаю, щоб він повністю осмислив те, що сталося.

Розгубленість у нього на обличчі змінюється гнівом. Він дивиться на мене так, наче я йому не син. Неначе я – просто хлопець, який зробив дитину його падчериці.

Тато мене ненавидить.
Тато мене ненавидить!
По-справжньому ненавидить.
- Забирайся з цього будинку!
Я дивлюсь на Рейчел. Вона стискає мою руку - беззвучно просить не йти.
- Забирайся!
Він мене ненавидить.
Я переконую Рейчел, що мені краще піти – на якийсь час.
Рейчел благає мене залишитися. Батько підштовхує мене до дверей, і я відпускаю її руку.
– Побуду поки що у Ієна. Я люблю тебе.
Мої слова остаточно виводять тата з себе, і він б'є мене кулаком в обличчя. Відсмикує руку і дивиться на неї, ніби не менше мого вражений тим, що зробив.
Я виходжу за поріг, і тато зачиняє за мною двері.
Батько мене ненавидить.
Я сідаю в машину. Дивлюсь у дзеркало. З губи сочиться кров.
Ненавиджу батька!
Вилажу з машини та йду до хати.
Тато кидається до дверей. Я піднімаю перед собою руки. Не хочу його бити, але неодмінно вдарю, якщо він ще раз до мене торкнеться.
Рейчел за столом більше нема. Вона у себе в кімнаті.
- Мені дуже шкода, - говорю я татові з Лісою. – Ми не хотіли, щоб так вийшло, але нічого не змінити, і треба якось із цим жити.
Ліса плаче. Батько обіймає її.
- Я кохаю її. Люблю вашу дочку. Я подбаю про неї і про дитину.
Ми впораємося...
Ліса не в змозі підняти на мене очі.
Вони обоє мене ненавидять.
- Лісо, все почалося ще до того, як ми з вами познайомилися. Я зустрів Рейчел, перш ніж тато розповів мені про вас. Ми намагалися зупинитись.
Це, звісно, брехня.
Тато робить крок уперед.
- Тобто це тривало весь той час, що Рейчел жила в моєму будинку?

- Все почалося ще до того, як вона переїхала сюди.

Тепер тато ненавидить мене ще більше. Він хоче мене вдарити, але Ліса його утримує. Каже, вони щось придумують. Вона про все подбає. Все буде добре.

– Пізно, – подаю голос я. - Термін занадто великий.

Я не чекаю, поки тато вдарить мене знову. Біжу геть – у кімнату до Рейчел – і зачиняю за собою двері.

Вона кидається мені назустріч. Обвиває мою шию руками і плаче у мене на грудях.

- Ну що ж, - говорю я. - Найважче позаду.

Рейчел сміється крізь сльози.

- Найважче не позаду. Найважче – народити дитину.

Я теж сміюся.

– Я так люблю тебе, Рейчел...

– Я так люблю тебе, Майлзе... – шепоче вона у відповідь.

Глава двадцять третя

Тейт

Я так скучила за тобою, Майлзе ...

Я заїдаю ці гіркі думки шоколадом. Минуло три тижні з того часу, як Майлз відвіз мене додому. Три тижні з того часу, як я бачила його востаннє. Різдво прийшло та пішло, а я ледве його помітила, бо весь день була на роботі. Позаду залишилося два четвергових матчі, Майлз їх пропустив. Настав Новий рік. Розпочався черговий семестр.

А Тейт, як і раніше, сумує за Майлзом.

Я беру зі столу чіпси зі смаком шоколаду та шоколадно-молочний коктейль і відношу на кухню, щоб сховати від того, хто стукає у мої двері.

Це не Майлз. Це Чад та Таррін. Єдині, з ким я за свого божевільного графіка встигла потоваришувати. Втім, спілкуємося ми більше через спільні заняття.

Я відкриваю, але в коридорі лише Чад.

- А де Таррін?

- Її попросили підмінити когось у лікарні. Вона сьогодні не прийде.

Як тільки Чад входить у квартиру, двері навпроти відчиняються. На порозі з'являється Майлз. Він бачить мене і застигає як укопаний.

На кілька хвилин його погляд приковує мене до місця, потім впирається в Чада у мене за спиною.

Чад багатозначно дивиться на мене і чемно йде вглиб квартири зі словами:

— Я почекаю у спальні.

Дуже мило з його боку залишити мене наодинці з хлопцем з квартири навпроти ... Однак звістка про те, що Чад чекатиме мене в спальні, - явно не той прояв ввічливості, на яке розраховував Майлз. Він робить крок назад, опускає очі і зачиняє двері.

Обличчя при цьому в нього таке, що у шлунку у мене все перевертається. Приходиться нагадати собі, що це його вибір. Мені нема в чому себе дорікнути, навіть якщо він неправильно зрозумів те,

що відбувається. Однак моя беззвучна проповідь не позбавляє провини.

Я йду до спальні, опускаюся на ліжко. Чад сідає за стіл.

- Якийсь дивний, — зауважує він, глянувши на мене впритул. — Прямо страшно виходити із квартири.

- Не турбуйся. Майлз має свої таргани в голові, але мене це вже не стосується.

Чад киває і більше запитань не ставить. Кладе собі на коліна методичку і закидає ноги на ліжко.

- Тарін вже зробила виписки з другого розділу, так що, якщо візьмеш третій, я займуся четвертим.

- Домовилися.

Я відкидаюся на подушку і роблю конспект потрібного розділу. Сама не розумію, як мені вдається зосередитися, адже в голові у мене лише Майлз і той вираз, який завмер на його обличчі, коли він зачинив двері.

Я завдала йому болю.

Отже, тепер ми квити.

* * *

Ми з Чадом обмінялися конспектами та відповіли на запитання до кожного параграфа, потім зробили копії. Звичайно, коли три студенти розподіляють між собою завдання та діляться відповідями, це шахрайство, але яка, на фіг, різниця? Я ніколи не стверджувала, що ідеальна.

Чад трохи нервує через Майлза, я стою на порозі і проводжу його до прибуття ліфта. Якщо чесно, я також трохи переживаю.

Потім іду на кухню та вивантажую з холодильника все, що там лишилося.

Готувати не хочу, бо Корбін повернеться лише вночі. Не встигаю викласти на тарілку їжу, як лунає стукіт і вхідні двері відчиняються.

Тільки Майлз стукає і входить одночасно.

Спокійно...

Спокійно, спокійно, спокійно.

Спокійно, чорт забирай!

- Хто це був? - Запитує Майлз у мене за спиною.

Я не обертаюсь і продовжую накладати їжу, немов поява Майлза після трьох тижнів мовчання не викликала в мені бурю почуттів, головним чином гнівних.

- Однокурсник. Готувались до занять.

Від Майлза йде напруга, відчуваю це, хоча, як і раніше, стою спиною.

- Три години?

Я різко повертаюсь, але лайки, готові зірватися з губ, застряють у горлі. Майлз завмер на порозі кухні, тримаючись за дверну раму над головою. Підборіддя заросло короткою щетиною – отже, кілька днів не був на роботі. Босий, сорочка задерлася, оголивши живіт.

Я дивлюсь на нього мовчки.

А потім починаю репетувати:

- Якщо я три години поспіль розважаюсь з хлопцем у себе в спальні - тим краще для мене! Ти не маєш права осуджувати мене за те, чим я займаюся. Ти – мерзотник. Ти маєш проблеми з головою, і я більше не бажаю мати з ними справи!

Брехня. Я хочу мати справу з проблемами Майлза. Хочу повністю в них поринути, хочу сама стати його проблемою. Але я маю бути незалежною і сильною, і не дозволяти чоловікові витирати об себе ноги тільки тому, що він мені подобається.

Очі Майлза примружені, дихання важке і прискорене. Він швидко підходить, охоплює моє обличчя руками, щоб змусити мене звести очі.

Погляд Майлза сповнений розпачу, і я впираюсь думкою, що він боїться мене втратити. Він чекає кілька хвилин, перш ніж заговорити. Вдивляється мені в обличчя, погладжує по щоках. Руки Майлза сильні й надійні, і, як це не жахливо, я хочу відчувати їх усім тілом. Ненавиджу ту дівчину, на яку він мене перетворює.

– Ти з ним спиш? - Нарешті запитує він, шукаючи правди в моїх очах.

Не твоя справа, Майлзе.

- Ні, - відповів я вголос.

- Ти з ним цілувалася?

Теж не твоя справа.

– Ні.

Майлз полегшено переводить подих. Його руки падають на стіл по обидва боки від мене, і він схиляє мені голову на плече.

Більше не ставить запитань.

Йому боляче, а я гадки не маю, чим допомогти.

Тільки Майлз може змінити наші стосунки, але, як мені відомо, він до цього не готовий.

- Тейт ... - З болем шепоче Майлз, тикаючи обличчям мені в плече і обіймаючи однією рукою за талію. - Прокляття, Тейт ... - Іншу руку кладе мені на потилицю і цілує в шию. - Що ж мені робити? Що робити?..

Я стискаю повіки. Замішання і біль у його голосі нестерпні. Качаю головою, бо не можу відповісти на запитання, сенс якого мені невідомий. І тому, що я не можу відсторонитися.

Губи Майлза торкаються моєї шиї під вухом, і мені одночасно хочеться притиснути його до себе і відштовхнути якнайдалі. Його рот ковзає по шкірі, і я схиляю голову для поцілунку. Пальці Майлза притримують мене за потилицю, щоб моє обличчя було навпроти нього.

- Прожени мене, - молить Майлз, обдаючи мене теплим подихом. - Навіщо тобі це? - Він цілує мене в шию і зупиняється, щоб сказати: - Я не знаю, як перестати тебе хотіти. Вели мені піти, і я піду.

Але я не велю.

— Не можу... — шепочу я.

Коли Майлз доходить до моїх губ, я повертаю до нього обличчя, хапаю його за сорочку і притягую до себе, чудово усвідомлюючи, що з собою роблю. Все скінчиться так само огидно, як минулого разу, але я хочу цього не менше, ніж раніше.

Або навіть більше...

Майлз зупиняється і пильно дивиться мені у вічі.

— Я не можу дати тобі більшого, — шепоче він. - Просто не можу.

Ненавиджу його за ці слова — і водночас поважаю.

У відповідь притягаю його ближче і наші губи зустрічаються. Ми одночасно розкриваємо їх і відчайдушно накидаємось один на одного: стогнемо, тягнемо за одяг, впираємось пальцями в шкіру.

Секс, нагадую я собі. Це просто секс. Нічого більше. Єдина частина Майлза, яку він готовий мені подарувати.

Можна скільки завгодно повторювати, що нічого іншого мені не потрібно, але я беру, беру, беру все, до чого можу тільки дотягнутися. Намагаюся розгадати кожен звук, який він видає, кожен дотик. Хочу переконати себе, що Майлз дає мені набагато більше, ніж здається.

Дурепа.

Принаймні це розумію.

Я розстібаю його штани, а він – мій ліфчик. Ще раніше, ніж ми досягаємо спальні, я опиняюся без футболки. Не забираючи своїх губ від моїх, Майлз зачиняє двері і зриває з мене ліфчик. Пхає на ліжку, стягує з мене джинси, потім підводиться і знімає штани.

Це — боротьба.

Я і Майлз проти решти.

Ми мчимо наввипередки зі своєю совістю, гордістю, самоповагою та правдою. Майлз хоче проникнути в мене ще до того, як все це нас наздожене.

Він лягає на ліжку і відразу виявляється наді мною, на мені, всередині мене.

Ми перемогли.

Його рот знову знаходить мій - і тільки. Він мене не цілує. Наші губи стикаються, дихання змішується, його очі дивляться в мої, і це не поцілунок.

Це щось набагато більше.

З кожним поштовхом губи Майлза ковзають по моїх, погляд стає жадібнішим, але він жодного разу мене не цілує.

Цілуватися набагато легше, ніж робити те, що ми робимо. Під час поцілунку можна заплющити очі. Заглушити думки, а разом із ними – біль, сумніви та сором. Коли цілуєшся із заплющеними очима, захищаєш себе від уразливості.

Але це захист.

Це зіткнення. Поєдинок поглядів. Битва з відкритими очима. Виклик – від мене Майлзу, від Майлза – мені.

"Ну ж, спробуй, поклади цьому кінець!" - Беззвучно кричимо ми один одному.

Весь той час, що Майлз у мені, він не відводить очей. З кожним поштовхом я знову чую у себе в голові слова, які він промовив лише кілька тижнів тому:

«У такі хвилини легко прийняти почуття та емоції за те, чим вони насправді не є, особливо якщо дивитися людині у вічі».

Тепер я зрозуміла. Зрозуміла дуже чітко, тому майже хочу, щоб Майлз заплющив очі, адже, швидше за все, він не має тих почуттів, які я бачу на його обличчі.

- Мені так добре з тобою, - шепоче Майлз мені в губи.

Мій стогін служить йому відповіддю. Майлз просовує праву руку між нами і натискає на те місце, дотик якого зазвичай змушує мене відкинути голову і заплющити очі.

Тільки не цього разу. Я не відступлюсь.

Особливо коли він дивиться в очі, всупереч тому, що сам казав.

Так, я відмовляюся відступати, але все ж таки даю йому зрозуміти, як мені подобається те, що він робить. Я не маю вибору: я не владна над власним голосом. Мій голос належить зараз дівчині, яка думає, ніби саме цього вона хоче від Майлза.

— Не зупиняйся... — молить мій голос, дедалі більше підкоряючись Майлзу.

— Я й не збирався.

Майлз натискає сильніше - і всередині, і зовні. Бере мою ногу під коліно і підтягує її до своїх грудей, через що кут між нашими тілами трохи змінюється. Він щільно притискає мою ногу до свого плеча і входить ще глибше.

- Майлз ... О Боже ...

Я вигукую його ім'я, закликаю бога та чорта. Моє тіло тремтить. Не впевнена, хто здався першим, але ми цілуємось, і наші поцілунки так само шалені та глибокі, як його поштовхи у мене всередині.

Він стогне. Я стогну голосніше.

Я здригаюся. Він здригається ще сильніше.

У нього перехоплює подих. Я дихаю так глибоко, що вистачить на нас обох.

Майлз робить останній випад і придавлює мене до ліжка своєю вагою.

- Тейт ... - Стогне він мені в губи. - Чорт забирай, Тейт ... - Повільно виходить і лягає щокую мені на груди. - Це прекрасно. Це. Страшенно. Прекрасно.

— Знаю.

Майлз перекочується на бік і обіймає мене однією рукою.

Ми тихо лежимо поряд.

Я не хочу визнавати, що знову дозволила собою скористатися.

Він не хоче визнавати, що це був не просто секс.

Обидва ми брешемо самим собі.

—А де Корбін? - Запитує Майлз.

- Повернеться вночі.

Майлз стурбовано хмурить брови.

- Мені краще піти. - Він встає з ліжка і одягає джинси. – Потім зазирнеш?

Я киваю, встаю і також натягую джинси.

- Будеш проходити повз кухню, прихопи мою футболку, - прошу я, застібаючи ліфчик.

Майлз відчиняє двері спальні, але не виходить, зупиняється, дивлячись на когось.

Чорт...

Корбін...

Я кидаюся вперед, щоб перешкодити тому, що зараз станеться.

Корбін свердлить Майлза очима на порозі своєї кімнати.

Я заговорюю першою.

– Корбіне, перш ніж ти щось скажеш...

Брат робить мені знак замовкнути. Опускає погляд на мій ліфчик, і його перекручує, ніби він до останнього сподівався, що між нами нічого не було. Корбін відводить очі, а я поспішно прикриваюся руками. Який сором, що він все чув. Брат дивиться на Майлза із сумішшю люті та розчарування.

– Як давно це продовжується?

– Не відповідай йому, – втручаюсь я.

Хочу, щоб Майлз просто пішов.

Корбін немає права його допитувати. Це ж смішно!

- Досить давно, - засоромлено бурмоче Майлз.

- Ти її любиш?

Ми дивимося одне на одного. Потім Майлз переводить погляд на Корбіна, ніби намагається вирішити, кому з нас догодити своєю відповіддю.

Нарешті він повільно хитає головою, і така реакція не влаштовує ні мене, ні брата.

- Ну, хоча б плануєш покохати?

Я дивлюся на Майлза так пронизливо, наче його запитали, у чому сенс життя. Я чекаю на його слова ще нетерплячіше, ніж Корбін.

Майлз переводить подих і знову хитає головою.

- Ні, - пошепки вимовляє він.

Ні...

Він навіть не планує мене покохати...

Я знала, якою буде його відповідь, і не чекала нічого іншого. І все-таки мені дуже боляче. Навіть збрехати не зміг, щоб не розчаровувати Корбіна. Отже, Майлз не просто веде зі мною гру. Він такий і є.

Майлз не здатний на кохання. Принаймні більше не здатний.

Корбін стискає одвірок, закриває обличчя рукою і робить повільний вдих. Потім знову повертається до Майлза. Його очі - немов дві стріли, спрямовані в ціль. У житті не бачила брата в такому сказі.

- Виходить, ти просто трахав мою сестру?

Я чекаю, що Майлз відсахнеться, але він робить крок уперед.

- Корбіне, вона доросла жінка!

Корбін теж робить крок назустріч.

- Забирайся!

Не знаю, заради мене чи заради друга, але Майлз чинить так, як йому наказано.

Іде.

Я все ще стою на порозі своєї кімнати і дивлюся на Корбіна так, наче готова накинутися на нього.

Погляд у нього такий самий непохитний, як поза.

- Ти не знаєш, як це бути братом. Тож не смій говорити, що я не маю права злитися.

І він зачиняє двері.

Я часто моргаю, щоб стримати сльози гніву на брата, сльози образи на Майлза і сльози сорому за егоїстичний вибір, який зробила. Ні, у них на очах я не плакатиму!

Знаходжу свою футболку, натягую її та крокую у квартиру навпроти. Майлз відразу відкриває. Він дивиться мені через плече, ніби очікує побачити там Корбіна, потім відсувається убік, щоб дати мені пройти.

- Він переживе, - говорю я.
- Знаю. Але це вже буде не те.

Майлз проходить у вітальню та опускається на диван. Я сідаю поряд. Мені нема чого йому сказати, він має рацію. Відносини у них із Корбіном, швидше за все, тепер не будуть колишніми. Від думки, що причиною є я, стає гидко.

Майлз зітхнувши кладе мою руку собі на коліна і переплітає свої пальці з моїми.

- Тейт, пробач мені.
- За що?

Сама не впевнена, навіщо вдаю, ніби не зрозуміла. Я чудово зрозуміла, про що він.

- Вибач, що не зміг відповісти "так", коли Корбін запитав, чи планую я тебе полюбити. Просто не хотів брехати – ні тобі, ні йому.

- Ти від початку чесно сказав, чого від мене хочеш. Хіба я маю право на тебе сердитись?

Майлз переводить подих, підводиться і починає міряти кроками кімнату. Я сиджу на дивані і спостерігаю, як він намагається зібратися з думками. Нарешті, він зупиняється і зчеплює руки на потилиці.

- Я не мав права вимагати у тебе звіту про того хлопця. Я заборонив ставити запитання про моє життя, тож не вправі розпитувати про твоє.

З цим я сперечатися не маю наміру.

- Просто я не знаю, що нам робити.

Майлз підходить ближче, і я встаю йому назустріч. Він притягує мене до себе.

- Поняття не маю, як вдягнути це в гарну чи хоча б чемну форму, але я сказав Корбіну правду. Я ніколи більше нікого не люблю. На мою думку, воно того не варте. Проте з тобою я вчинив нечесно. Я знаю, що морочу тобі голову. Розумію, що зробив тобі боляче і визнаю свою провину. Мені подобається бути з тобою, але коли ми разом, я весь час боюся, що ти вважаєш наш зв'язок чимось більшим, ніж він є насправді.

Потрібно якось відреагувати, але поки що я обмірковую його слова. За ідеєю кожна фраза повинна стати для мене червоним прапором, особливо в парі з визнанням, що він не планує покохати мене або побудувати зі мною стосунків. Проте червоний прапор не здіймається.

Здіймається зелений.

- Ти не бажаєш любити саме мене чи взагалі нікого?

- Нікого. Ніколи. Що ж до тебе... тебе я просто... хочу.

Його відповідь викликає в мене захоплення, огиду і знову захоплення.

Я ненормальна. Почувши таке, треба бігти з усіх ніг, а мені хочеться обійняти Майлза і дати йому те, що він готовий отримати від мене. Я брешу йому, брешу собі, і це не принесе нам обом нічого доброго, але я не можу зупинити слова, які зриваються у мене з язика.

- Я нічого не маю проти, поки все просто. Але якщо ти влаштуєш вибрики на зразок того, коли ти пішов і грюкнув дверима, все стає не просто, а дуже навіть складно.

- Просто... – повільно вимовляє Майлз, ніби пробуючи це слово на смак. – Якщо ти зможеш не ускладнювати, то я зможу.

- Чудово. А якщо одному з нас стане надто важко, ми поставимо крапку.

- За себе я спокійний. А ось за тебе хвилююся.

Я теж за себе хвилююся, але так сильно хочу бути з ним, що не думаю про те, як мені буде після.

І тут я розумію, у чому полягає моє єдине правило. Весь цей час у Майлза були межі, а я залишалася вразливою.

- Здається, я нарешті придумала своє правило.

Майлз очікує на мої слова.

- Не давай мені хибних надій на майбутнє. Особливо, якщо знаєш, що майбутнього у нас не передбачається.

Майлз відразу напружується.

- Хіба я колись подавав тобі надію? - Занепокоєно запитує він.

Так, близько півгодини тому, коли дивився мені у вічі весь той час, що був у мені.

- Ні, - квапливо кажу я. - Просто візьми на замітку. Не роби нічого такого, що може дати мені надію. Поки ми обидва не маємо ілюзій, все гаразд.

Деякий час Майлз мовчки дивиться на мене.

- Ніяк не можу зрозуміти: ти надзвичайно зріла для свого віку чи просто живеш мріями?

Я знизую плечима, ховаючи свої мрії в глибині серця.

- Напевно, і те, й інше. Така собі вибухова суміш.

Майлз цілує мене у скроню.

- Коли вимовляєш таке вголос, звучить жахливо, але обіцяю, що не подаватиму тобі надій.

На серці у мене морок, а на обличчі – натягнута посмішка.

- От і славно. У тебе явно щось із головою, тому я краще побережу своє серце для когось більш нормального.

Майлз сміється. Можливо, тому, що розуміє: шанси знайти людину, готову на подібні стосунки, якщо це взагалі можна назвати стосунками, мізерно малі. Однак саме така дівчина нещодавно переїхала у квартиру навпроти, і вона йому подобається.

Я ж подобаюсь тобі, Майлзе Арчер...

* * *

- Корбін про все дізнався, - кажу я, сідаючи на своє звичайне місце поряд з Кепом.

- Ой-ой-ой... Малюк ще живий?

- Поки так. Не впевнена, чи надовго.

Вхідні двері відчиняються, і входить Діллон. Він знімає шапку, струшує з неї дощові краплі та йде до ліфта.

- Іноді мені хочеться, щоб рейс, який я відправляю нагору, не долетів, - напівголосно вимовляє Кеп, скося дивлячись на Діллона.

Схоже, Кеп теж його недолюблює. Мені навіть трохи шкода хлопця.

Кеп хоче натиснути кнопку виклику, але Діллон його випереджає.

- Я в змозі сам все зробити, дідусю.

Секунд десять тому мені було шкода Діллона. Тепер я беру свої слова назад.

Діллон підморгує мені.

- Що робиш, Тейт?

- Купаю слонів, – з незворушним виглядом відповідаю.

Діллон дивиться спантеличено.

- Якщо не хочеш отримати уїдливу відповідь, не став дурних питань,
- подає голос Кеп.

Двері ліфта розсуваються. Діллон заковчує очі і входить усередину.

Кеп з усмішкою дивиться на мене, потім піднімає руку, і я даю йому п'ять.

Глава двадцять четверта

Майлз

Шість років тому

— Чому все жовте?

Тато стоїть на порозі кімнати і дивиться на ті нечисленні речі, які ми встигли купити з того часу, як він дізнався про вагітність Рейчел.

- Тут що, вирвало гігантського курча?

Рейчел сміється. Вона перед дзеркалом у ванній кімнаті, закінчує з макіяжем. Я лежу на ліжку, дивлюся на неї.

- Ми не хочемо заздалегідь знати, хлопчик це чи дівчинка, тож купуємо речі нейтрального кольору.

Рейчел відповідає так, ніби батькове питання — одне з багатьох, але ми обидва знаємо, що насправді воно перше. Тато нічого не питає про вагітність. Не цікавиться нашими планами. Зазвичай він взагалі виходить із кімнати, якщо бачить там нас із Рейчел.

Поведінка Ліси мало чим відрізняється від татового. Вона все ще чи засмучена, чи розчарована, і ми з Рейчел на неї не тиснемо. Їм із татом потрібен час, і ми їм його даємо.

Рейчел нема з ким поговорити про дитину, крім мене, а мені — крім неї, і хоча здається, що цього мало, насправді — більш ніж достатньо.

— Скільки триватиме церемонія? - Запитує тато.

— Години дві, не більше.

Він каже, що нам час іти.

Я відповідаю, що ми підемо, коли Рейчел буде готова.

Рейчел готова.

Ми йдемо.

* * *

- Вітаю, - говорю я Рейчел.

- Вітаю, - відповідає вона.

Три години тому ми закінчили школу. Тепер лежимо у мене на ліжку і обмірковуємо наступний крок. Принаймні я обмірковую.

- Як тобі ідея переїхати і жити разом? — Запитую я.

- Ми й так живемо разом, – сміється Рейчел.

- Ти ж розумієш, про що я. Ми збиралися поїхати в серпні, коли вступимо до коледжу, але, на мою думку, відкладати нема чого.

Рейчел піднімається на лікті і дивиться на мене, намагаючись зрозуміти, жартую я чи кажу всерйоз.

- Але ж нам нікуди переїжджати.

Я дістаю з тумбочки листа і простягаю їй.

Рейчел читає вголос.

«Шановний містере Арчер...»

Очі у неї круглі від подиву.

«Вітаємо з літньою реєстрацією. Раді повідомити, що вашу заявку на надання житла для молододі сім'ї розглянуто та схвалено».

Рейчел усміхається.

«До листа додано конверт для відповіді, а також бланки, які необхідно заповнити та надіслати до дати, вказаної на штемплі».

Рейчел дивиться на конверт і швидко переглядає папери. Потім продовжує читати.

«Чекаємо від вас заповнених документів. Якщо виникнуть питання, нижче наведено наші контактні дані.

З повагою,

Пейдж Донахью, секретар».

Рейчел загороджує усмішку рукою, відкидає листа убік і обіймає мене.

- Нам можна переїхати прямо зараз?

Мені подобається, що її голос звучить так схвильовано.

Я кажу «так». Рейчел щаслива. Вона не гірше за мене розуміє, як незручно було б залишатися в одному будинку з батьками ще кілька тижнів.

- Ти вже спитав у батька?

Я нагадую їй, що ми тепер дорослі і більше не повинні просити дозволу. Ми просто проінформуємо батьків.

Рейчел каже, що хоче зробити це просто зараз.

Я беру її за руку, ми йдемо у вітальню та повідомляємо про наше рішення батькам.

Глава двадцять п'ята

Тейт

Минуло кілька тижнів з тих пір, як брат дізнався про нас. Він все ще не змирився і все ще не розмовляє з Майлзом, але почав потихеньку звикати. Коли ввечері я йду, ні сказавши ні слова, і повертаюся за кілька годин, Корбін розуміє, де я була, і ні про що не питає.

Що ж до нас із Майлзом, звикати доводиться мені.

Я змушена підлаштовуватись під його правила, тому що Майлз не бажає підлаштовуватися під мене. Я навчилася не натискати на нього, більше не намагаюся його розгадати.

Ми робимо саме те, про що домовлялися від самого початку – займаємося сексом.

Причому багато.

У ванні. В спальні. На підлозі. На столі.

Я жодного разу і не залишалася з Майлзом на всю ніч, і мені, як і раніше, боляче, коли після сексу він замикається в собі, але я так і не навчилася говорити йому «ні».

Я хочу набагато більшого, ніж дозволяє Майлз, а він набагато меншого, ніж готова дати я, але поки ми обидва просто беремо те, що можемо отримати. Я намагаюся не думати про день, коли більше не можу це терпіти. Не думати про все, чим жертвую, залишаючись з Майлзом.

Намагаюсь взагалі ні про що не думати, але думки самі лізуть у голову.

Навіть коли лежу вночі у ліжку. Коли приймаю душ. На заняттях, у вітальні, на кухні, на роботі ... Думаю про те, що буде, коли один з нас нарешті прийде до тями.

– Тейт – це скорочення? - Запитує Майлз.

Ми лежимо у нього на ліжку. Він щойно повернувся після чотириденної відсутності, і хоча до нашої угоди входить лише секс, ми обидва повністю одягнені і навіть не торкаємося один одного. Майлз просто запитує про моє ім'я, і цей день подобається мені набагато більше за будь-який інший, проведений разом з ним.

Майлз вперше поставив мені майже особисте запитання.

Як не сумно, його інтерес тут же воскрешає в мені надію, хоча він лише запитав, звідки взялося ім'я Тейт.

- Тейт – моє друге ім'я. Дівоче прізвище бабусі.

- А перше?

- Елізабет.

- Елізабет Тейт Коллінз, - вимовляє він, пестячи моє ім'я своїм голосом. Ще ніколи воно не звучало так чудово. - Майже вдвічі більше складів, ніж у моєму.

– А твоє друге ім'я?

- Мікел. Але всі вічно вимовляють Майкл. Мене це бісить.

- Майлз Мікел Арчер ... Сильне ім'я.

Майлз піднімається на лікті і безтурботно дивиться на мене. Заправляє мені за вухо неслухняне пасмо.

- Що цікавого відбувалося за моєї відсутності, Елізабет Тейт Коллінз?

У його голосі звучать грайливі нотки. Я ніколи їх раніше не чула, але вони мене тішать. Дуже тішать.

- Та нічого особливого, Майлзе Мікеле Арчер, - з усмішкою відповідаю я. - Працювала понаднормово.

- Тобі все ще подобається твоя робота?

Його пальці мандрують моїм обличчям, губами, спускаються до шиї.

– Подобається. А тобі подобається бути капітаном?

Я повертаю Майлзу його питання. Думаю, це не є небезпечним, адже він дає мені лише те, що сам готовий прийняти.

Слідуючи поглядом за своєю рукою, Майлз розстібає верхній гудзик моєї сорочки.

– Я люблю свою професію. - Він смикає другий гудзик. - Шкода тільки, що мене так довго нема. Коли думаю про те, що ти в квартирі навпроти, хочеться постійно бути вдома.

Я намагаюся стриматися, але не можу і беззвучно ахаю.

Більш тихий звук важко уявити, проте Майлз помітив.

Він упивається в мене поглядом, я бачу, що йому хотілося б узяти сказане назад. Його фраза містить надію, а Майлз таких не повинен вимовляти.

Зараз він почне вибачатися. Нагадає, що не може мене покохати. Скаже, що не збирався подавати мені цю примарну надію.

Не забирай свої слова назад, Майлзе... Будь ласка, дозволь мені зберегти їх...

Декілька довгих миттєвостей наші очі спрямовані одне на одного. Я чекаю, що Майлз піде назад. Він все ще тримає в пальцях другий гудзик моєї сорочки, але більше не намагається його розстебнути. Дивиться на мої губи, потім у вічі і знову на губи.

– Тейт... – шепоче він.

Майлз промовляє моє ім'я так тихо, що я навіть не впевнена, чи поворухнув він губами.

Відповісти я не можу, тому що пальці Майлза поринають у моє волосся, а губи пристрасно приникають до моїх. Він накриває мене собою, і його поцілунок стає шаленим. Глибоким. Владним. Наш поцілунок сповнений чогось такого, що я ніколи раніше не помічала. Сповнений почуття. Сповнений надії...

Я думала, поцілунок це просто поцілунок. Навіть не здогадувалася, що поцілунки можуть відрізнятися один від одного і виражати різні емоції. Насамперед я відчувала в них тільки пристрасть, бажання та бажання. Але цього разу все інакше. Майлз інший. У душі я знаю, що це справжній Майлз.

Той, яким він був колись.

Той, про кого мені заборонено розпитувати.

* * *

Кінчивши, Майлз скочується з мене на ліжку.

Я дивлюся в стелю.

Усередині багато запитань. Усередині збентеження.

Наш зв'язок ніколи не був чимось простим. Здається, що може бути легшим, ніж просто займатися сексом? Однак мені доводиться контролювати будь-який свій рух, будь-яке слово. Аналізувати кожний його погляд.

Я навіть не знаю, як мені зараз вчинити.

Лежати поруч, поки Майлз не попросить мене піти? Я ж ніколи не залишалася з ним на всю ніч. Повернутися на бік і обійняти його з

надією, що він обійме мене у відповідь і ми так і заснемо? Але раптом він мене відштовхне?

Дурна.

Дурна, дурна дівчинка.

Чому я не можу обмежитися одним сексом? Чому не може дати йому те, чого він хоче? Отримати те, чого я бажаю, і просто піти?

Я перевертаюся на бік і повільно сідаю. Підбираю з підлоги речі, встаю та одягаюсь. Майлз мовчки спостерігає за мною.

Я старанно уникаю його погляду. Закінчую одягатись і засовую ноги в туфлі. Мені хочеться до нього в ліжку, але натомість я йду до виходу. Не обертаючись, говорю:

- До завтра, Майлзе.

Доходжу до дверей. Майлз так і не порушив мовчання. Не сказав: "Побачимося". Не попрощався.

Сподіваюся, це мовчання говорить про те, що Майлзу теж неприємно, коли залишають його одного.

Заходжу до себе в квартиру.

Корбін сидить на дивані і дивиться телевізор. При моїй появі він піднімає голову і несхвально коситься.

- Не будь букою, – кажу я, скидаючи туфлі. - Пора вже змиритися.

Брат хитає головою, і я йду до своєї кімнати, не звертаючи на нього уваги.

- Він трахав тебе за моєю спиною, ще й брехав мені. Я з цим упокоритися не можу.

Я повертаюсь до нього.

- А ти думав, Майлз буде з тобою відвертим? Господи, Корбіне! Ти ж викинув Діллона з квартири тільки за те, що він не так на мене подивився!

Корбін встає на ноги.

- Саме так! – сердито кричить він. - Я думав, Майлз захищає тебе від Діллона, а він просто поклав на тебе око! Чортів лицемір! Я маю право злитися на нього стільки, скільки забажаю, так що сама і змирись!

Я сміюся – чия б корова мукала!

- Що тут кумедного?! - гаркає Корбін.

Я повертаюся до вітальні і встаю прямо навпроти брата.

- Весь цей час Майлз був зі мною чесний. Ніколи не вішав локшину на вуха. Я його перша жінка за шість років, і це його ти називаєш лицеміром?!

Я навіть не намагаюся стримуватись.

- Поглянь у дзеркало, Корбіне! Скільки дівчат було в тебе з того часу, як я сюди переїхала? А в скількох з них є брати, які з задоволенням відважили б тобі стусан, якби тільки дізналися? Якщо когось і можна назвати лицеміром, то тебе!

Уперши руки в боки, Корбін свердлить мене злим поглядом. Він не відповідає, і я вже збираюся вирушити до себе, як раптом лунає стукіт, і входні двері відчиняються.

Майлз...

Ми з Корбіном одночасно обертаємось.

- Все в порядку? - Запитує Майлз, проходячи у вітальню.

Я дивлюсь на Корбіна, а Корбін на мене. Я вигинаю брову і чекаю, що брат відповість. Зрештою, це він закотив скандал.

- Все гаразд, Тейт? - Запитує Майлз, цього разу звертаючись тільки до мене.

- В мене все чудово. Адже я не чекаю від близьких, щоб вони відповідали моїм нереальним очікуванням.

Корбін з риком штовхає диван. Куйовдить собі волосся і зчеплює пальці за шиєю. Потім повертається до Майлза і видає тяжке зітхання.

- Краще б ти справді виявився геєм!

Майлз уважно дивиться на нього. Я чекаю якоїсь реакції, щоб знати, чи можна видихнути чи ні.

На обличчі Майлза з'являється посмішка.

Корбін сміється і тут же сердито стогне, ніби даючи зрозуміти, що змирився з нашим зв'язком, хоча, як і раніше, його не схвалює.

Я посміхаюся і мовчки виходжу з квартири, сподіваючись, що вони зможуть скріпити те, що було порвано, коли на сцені з'явилася я.

Я маю намір вийти з ліфта у вестибюль, але прямо біля дверей стоїть Кеп.

- Ти до мене? - Запитує він.

Я киваю і вказую нагору.

— Корбін із Майлзом розмовляють. Вирішила дати їм трохи часу.

Кеп заходить до кабіни ліфта і тисне на кнопку двадцятого поверху.

- Ну що ж, можеш провести мене додому.

Він тримається за поручні, щоб не впасти. Я стою поруч, притулившись до стіни.

- Кеп, можна запитати тебе дещо?

- Відповідати на запитання я люблю не менше, ніж їх ставити.

Я дивлюсь на свої туфлі. Схрещую ноги.

- Що може змусити людину назавжди відмовитися від кохання?

Ми проїхали щонайменше п'ять поверхів, а Кеп все ще мовчить. Нарешті я підводжу голову і бачу, що він дивиться на мене. Очі у старого примружені, так що навколо них утворюється ще більше зморшок, ніж зазвичай.

- Як на мене, якби людина випробувала на собі найспотворенішу сторону кохання, то захотіла б назавжди від неї відмовитися.

Я обмірковую його слова, але це нічого не дає. Не зрозумію, як любов може стати настільки потворною, щоб людина повністю від неї відгородилася.

Коли ліфт відкривається, я пропускаю Кепа вперед. Ми разом підходимо до його квартири, і він повертає ключ у замку.

- Тейт, - вимовляє Кеп, стоячи обличчям до дверей і не дивлячись на мене. – Іноді душа просто не має сил, щоб боротися з привидами минулого. - Він відчиняє двері і входить усередину. - Може, малюк просто втратив десь дорогою душу?

Двері зачиняються, і я залишаюся одна - в ще більшому замішанні, ніж раніше.

Глава двадцять шоста

Майлз

Шість років тому

Тепер кімната Рейчел – моя кімната, а моя – її.

Ми закінчили школу, переїхали на нову квартиру та вступили до коледжу.

От бачиш? Ми впоралися!

Ієн приносить з машини останню коробку.

– Куди її поставити?

- А що там? - Запитає Рейчел.

Там трусики з ліфчиками.

Рейчел зі сміхом каже, щоб Ієн поставив коробку поряд із моєю тумбочкою. Він так і робить.

Ієну подобається Рейчел. Подобається, що вона не зв'язує мені руки і хоче, щоб я здобув освіту та закінчив льотну школу.

Рейчел мріє, щоб я був щасливим. Я говорю, що буду щасливий, поки вона зі мною.

- Тоді ти завжди будеш щасливий, - відповідає Рейчел.

Тато, як і раніше, злий на мене, хоча вже без колишньої люті.

Вони з Лісою намагаються прийняти те, що відбувається, але їм нелегко. Нам усім нелегко.

Рейчел не важлива думка інших людей. Її хвилює лише те, що думаю я, а я думаю лише про Рейчел.

Поступово я зрозумів: у якій би ситуації людина не виявилася, рано чи пізно вона під неї підлаштовується. Нехай батьки проти наших стосунків, згодом вони звикнуть.

Рейчел не готова стати матір'ю, а я батьком, але ми підлаштовуємося під ситуацію.

Іншого вибору немає. Якщо хочеш жити у світі із самим собою, підлаштовуватися необхідно.

Життєво необхідно.

* * *

- Майлзе ...

Мені подобається, як звучить моє ім'я в устах Рейчел. Вона не вимовляє його просто так, а лише коли їй щось потрібно. Коли його потрібно вимовити.

- Майлзе ...

Вона промовила його двічі.

Значить, їй терміново щось потрібно.

Я перевертаюсь на бік. Рейчел сидить на ліжку і дивиться на мене широко розплющеними очима.

- Майлзе ...

Третій раз.

- Майлзе ...

Четвертий.

- Мені боляче...

Чорт...

Я схоплююсь з ліжка, шукаю сумку, допомагаю Рейчел одягнутися і дійти до машини.

Вона налякана.

Я наляканий ще більше.

Всю дорогу до лікарні я тримаю її за руку і говорю, щоб вона дихала. Сам не знаю навіщо. Звичайно ж, вона дихає.

Просто не можу вгадати, що ще сказати.

Почуваюся безпорадним.

Може вона хоче, щоб приїхала її мама?

- Зателефонувати їм?

- Не треба. Після.

Рейчел хоче, щоб ми були лише вдвох. Мене це радує. Я також хочу, щоб ми були одні.

Медсестра допомагає Рейчел вийти з машини та проводить нас до палати. Я роблю все, що потрібно Рейчел.

– Принести кригу?

Приношу кригу.

– Принести холодний рушник?

Приношу холодний рушник.

- Вимкнути телевізор?

Вимикаю телевізор.

- Попросити ще одну ковдру? На мою думку, тобі холодно.

Не потрібно ковдри. Їй не холодно.

– Принести ще льоду?

Льоду Рейчел не хоче.

Вона хоче, щоб я замовк.

Я замовкаю.

- Майлзе, дай руку.

Даю їй руку.

Рейчел так сильно стискає мою долоню, що мені хочеться її відсмикнути. Але я терплю.

Під час пологів Рейчел мовчить. Не видає жодного звуку. Тільки дихає. Вона неймовірна.

Я плачу. Сам не знаю, чому.

Я страшенно люблю тебе, Рейчел ...

Лікар каже, що залишилося зовсім небагато. Я цілую її в лоба.

Здійснилося.

Я став батьком.

Рейчел стала матір'ю.

- Хлопчик, - оголошує лікар.

Рейчел тримає його на руках... тримає моє серце на руках.

Він перестає кричати і намагається розплющити очі.

Рейчел плаче.

Рейчел сміється.

Рейчел каже мені «дякую».

Дякую... мені... Начебто не вона створила це диво.

Рейчел збожеволіла.

- Я так люблю його... – шепоче вона крізь сльози. – Страшенно люблю...

- Я теж його люблю.

Я торкаюся свого сина. Мені хочеться взяти його на руки, але ще більше хочеться, щоб він залишився у Рейчел - вона така гарна з ним на руках.

Рейчел піднімає на мене погляд.

– А тепер скажи, як його звуть.

Я хотів, щоб у нас народився хлопчик – саме заради цього моменту.

Хотів назвати Рейчел ім'я нашого сина, бо знав: вона буде у захваті.

Сподіваюся, Рейчел згадає той момент,

Коли.

Стала.

Для.

Мене.

Усім.

"Рейчел, Майлз проводить тебе в клас до містера Клейтона".

- Його звуть Клейтон.

Рейчел схлипує.

Вона пам'ятає...

— Це чудово, — шепоче вона крізь сльози.

Рейчел плаче навзрид. Хоче, щоб я взяв у неї дитину.

Я сідаю на ліжко і беру в неї Клейтона.

Тримаю його на руках.

Тримаю на руках свого сина.

Рейчел кладе мені голову на плече, і ми обоє дивимося на нього.

Довго-довго.

Я кажу, що у Клейтона її руде волосся.

Рейчел каже, що він має мої губи.

Сподіваюся, характером він піде у маму.

Вона не згодна - хоче, щоб він у всьому був схожий на мене.

- З ним життя набагато прекрасніше, — каже Рейчел.

- Це точно.

- Майлзе, як же нам пощастило...

- Ще б пак!

Рейчел стискає мою руку.

- Ми впоралися, - шепоче вона.

- Ще й як упоралися!

Клейтон позіхає, і ми обоє сміємось.

З якого це часу позіхання стали чимось дивовижним?

Я торкаюся його пальчиків.

Ми так тебе любимо, Клейтоне...

Глава двадцять сьома

Тейт

Я опускаюся в крісло поруч із Кепом. На мені форма медсестри – після роботи я одразу засіла за домашнє завдання і займалася цілих дві години. Вже одинадцята година, а я досі не вечеряла. Саме тому я і сиджу зараз із Кепом. Він добре вивчив мої звички та замовив для нас піцу.

Я беру шматок, інший подаю Кепу, закриваю кришку і ставлю коробку на підлогу. Тут же починаю жувати, а Кеп просто дивиться на свою порцію.

- Сумно, коли піца добирається до тебе швидше за поліцію, — каже він. - Я замовив її всього десять хвилин тому.

Він відкушує і заплющує очі, ніби нічого смачнішого в житті не куштував.

Ми закінчуємо першу партію, і я нахиляюся за наступною. Кеп від добавки відмовляється, тому я кладу його шматок назад у коробку.

- Ну що? - Запитує він. - Малюк помирився з другом?

Мене смішить, що Кеп кличе Майлза малюком.

- Начебто, - говорю я з повним ротом. — У четвер вони разом дивилися футбол. Все пройшло гладко, але лише тому, що Майлз весь час вдавав, ніби мене немає. Знаю, він хоче виявити повагу до Корбіна, але я від цього почуваюся повною нікчемністю.

Кеп киває, наче все зрозумів. Не впевнена, що це справді так, але у будь-якому разі приємно, що він так уважно слухає.

- Правда, він постійно писав мені есемески, поки сидів із Корбіном у вітальні. Напевно, скаржитися нема на що. Однак бувають тижні на зразок цього, коли Майлз взагалі в іншому штаті, і мене для нього ніби не існує. Він не дзвонить, не пише. По-моєму, Майлз думає про мене, тільки якщо я за десять кроків від нього.

- Не впевнений. Можливо, малюк думає про тебе набагато більше, ніж готовий показати.

Хотілося б повірити, але звучить сумнівно.

- А навіть якщо не думає, ти не маєш права сердитися на нього. Це ж не входить до вашого договору.

Я закриваю очі. Вічно він наголошує, що Майлз, на відміну від мене, ніколи не порушує правил. Наша угода не влаштовує тільки мене, і винна в цьому я одна.

- І як я тільки впуталася в цю історію?

Відповіді не потрібно. Я чудово розумію, як уплуталася в цю історію. Розумію, як із неї виплутатися... просто не хочу.

- Чула вираз: "Коли життя підсовує лимони ..."?

- Зроби з них лимонад.

- Ні, не так. Коли життя підсовує лимони, треба точно знати, на чії очі їх видавити.

Я сміюся і дістаю з коробки черговий шмат піци, дивуючись про себе, коли цей вісімдесятирічний старий встиг стати моїм найкращим другом.

* * *

Домашній телефон у квартирі Корбіна майже ніколи не дзвонить. Особливо після опівночі.

Я скидаю ковдру та натягую футболку. Незрозуміло, навіщо я взагалі одягаюсь: Корбін на роботі, а Майлз повернеться лише завтра.

До кухні доходжу тільки до п'ятого дзвінка – саме коли вмикається автовідповідач.

- Алло!

- Тейт?! – скрикує мама. - О господи, Тейт ...

У її голосі чути страх, який одразу передається і мені.

- Що трапилось?

- Літак ... З півгодини тому розбився літак, а я не можу додзвонитися до авіакомпанії. Ти розмовляла з братом?

Ноги в мене підкошуються, і я валюся на коліна.

- Впевнена, що це його авіакомпанія?

Голос у мене настільки наляканий, що я ледве впізнаю його. Такий самий наляканий, як був у мами, коли це сталося минулого разу.

Мені було тоді всього шість, але я пам'ятаю кожну дрібницю, аж до піжами з місяцем та зірками, яку одягла того вечора. Пам'ятаю так чітко, начебто це сталося вчора. Батько виконував внутрішній рейс.

Відразу після вечері ми увімкнули телевізор і побачили, що якийсь літак розбився через відмову двигуна. Усі на борту загинули.

Пам'ятаю, як мама дзвонила до авіакомпанії та в істеричі намагалася з'ясувати, хто керував літаком.

Через годину ми нарешті дізналися, що розбився не татовий рейс, але ця година була найстрашнішою в нашому житті.

До сьогоднішнього дня.

Я біжу до кімнати за мобільником і набираю номер брата.

- Ти намагалася до нього додзвонитися? – питаю я, повертаючись до вітальні. Хочу сісти на диван, але чомусь на підлозі мені спокійніше, тому я знову встаю навколішки, немов у молитві.

Мабуть, це є молитва.

- Так, дзвоню постійно. Йде переадресація на голосову пошту.

Дурне питання. Звичайно, мама намагалася дзвонити. Я ще раз набираю номер, але теж чую повідомлення голосової пошти.

Намагаюся заспокоїти маму, хоча усвідомлюю, що це марно. Поки ми не почуємо голос брата, жодні слова не допоможуть.

– Зараз зателефоную до авіакомпанії, – говорю я. – Якщо щось з'ясує, повідомлю.

Мама навіть не прощається.

По домашньому телефону дзвоню в авіакомпанію, по мобільному - Майлзу. Я набираю його номер – уперше в житті – і молюся, щоб він зняв слухавку. Як не страшно мені за Корбіна, в голові проноситься думка, що вони з Майлзом працюють в одній фірмі.

У животі у мене все перевертається.

– Алло? - Вимовляє Майлз після другого гудку.

Голос у нього трохи здивований, ніби він не може зрозуміти, навіщо я дзвоню.

- Майлзе! – скрикую я зі страхом та полегшенням. - З ним все гаразд? З Корбіном все гаразд?

Мовчання.

Чому він мовчить?

- Про що ти?

- Літак... Розбився літак. Мені сказала мама. Корбін не відповідає на дзвінки.

- Де ти? – швидко питає Майлз.

- Вдома.

- Відкрий мені.

Я відмикаю двері, і Майлз відразу входить, все ще тримаючи телефон поряд з вухом. Насамперед кидається до дивана і включає телевізор.

Він швидко клацає кнопками пульта, доки не натикається на випуск новин. Дзвонить кудись, потім бере мене за руку.

- Иди до мене, - каже він і притягує до себе. - Упевнений, з ним усе гаразд.

Я притискаюся до грудей Майлза, але його слова мене не заспокоюють.

- Гері? - Вимовляє Майлз, коли на іншому кінці хтось відповідає на його виклик. - Це Майлз. Так, так, уже чув. Хто керував літаком?

Довге мовчання. Мені страшно на нього подивитися. Мені страшно...

- Дякую, - каже Майлз і тисне на відбій. - Все в порядку. З Корбіном все добре. З Ієном теж.

Я плачу від полегшення.

Майлз підводить мене до дивана і сідає поруч із собою. Бере в мене телефон, натискає кілька кнопок і підносить до вуха.

- Доброго дня, це Майлз. З Корбіном все добре, - пауза. - Так, з нею теж. Я передам, щоб уранці вона вам зателефонувала.

Знову пауза. Нарешті Майлз каже "до побачення" і кладе мобільник на диван.

- Твоя мама.

Я вже здогадалася.

Майлз подзвонив моїй мамі, і цей простий жест змусив мене ще сильніше закохатися в нього.

Він цілує мене в верхівку, ласкаво гладить по руці.

- Дякую, Майлзе.

Він не говорить «будь ласка» — не вважає, ніби зробив щось, що заслуговує на подяку.

— Ти їх знав? Тих, хто був на борту?

— Ні. Вони приписані до іншої бази. Імена мені незнайомі.

Мій телефон вібрує, і Майлз подає його мені. Есесеска від Корбіна:

«Просто хотів повідомити, що зі мною все гаразд – на випадок, коли ти вже чула. Зателефонував до авіакомпанії – з Майлзом теж усе гаразд. Будь ласка, повідом мамі, якщо вона дізнається про катастрофу. Люблю тебе».

Я відчуваю ще більше полегшення, тепер я повністю впевнена, що брат дійсно живий.

– Повідомлення від Корбіна, – говорю я. - Пише, що з тобою теж усе гаразд.

Майлз сміється.

— Значить, про мене Корбін питав? Так і знав, що він не зможе злитися вічно.

Я посміхаюсь. Приємно, що брат сказав мені про Майлза.

Майлз продовжує тримати мене в обіймах, і я насолоджуюся кожною секундою.

- Коли він повернеться?

- Через два дні. Ти давно приїхав?

- Пару хвилин тому. Тільки-но поставив телефон на зарядку, тут ти й зателефонувала.

- Я рада що ти повернувся.

Майлз не відповідає - не каже, що теж радий.

Не каже нічого, що може дати мені надію. Тільки мене цілує.

- Знаєш що? - Вимовляє він, всаджуючи мене до себе на коліна. - Мені подобається, що ти без штанів, хоча причина і не найприємніша.

Майлз проводить руками по моїх стегнах і притягує мене до себе. Цілує в кінчик носа, потім у підборіддя.

- Майлзе? - Я ковзаю пальцями по його голові і шиї вниз, до плечей.

- Я боялася, що в літаку міг бути і ти. Я така рада, що ти прийшов.

Погляд Майлза стає м'якшим, зморшки на лобі розгладжуються.

Я нічого не знаю про його минуле, проте зауважила: Майлз нікому не зателефонував, щоб повідомити, що з ним усе гаразд. При думці про це мені стає сумно.

Майлз дивиться мені на груди. Тербить край моєї футболки і повільно стягує її з мене. Я залишаюся в одних трусиках.

Він подається вперед і обіймає мене. Його губи ніжно охоплюють мій сосок, і я мимоволі стискаю повіки. Руки Майлза пестять мою

оголену спину, потім стегна, через що по всьому тілу пробігають мурашки. Майлз переходить до другого соска, а його пальці прослизують мені під трусики.

- Доведеться їх порвати - не хочу, щоб ти вставала.

- Я не проти – у мене ще є.

Я його не бачу, але відчуваю його посмішку. Він береться за резинку моїх трусиків. Тягне з одного боку, але порвати не може. Пробує з іншого – безрезультатно.

- Вони вп'ялися мені в попу, - сміюся я.

Майлз незадоволено зітхає.

- По телевізору це виглядає набагато легше.

Я сідаю зручніше.

- Спробуй ще раз. Я в тебе вірю!

Майлз смикає за лівий бік трусиків.

– Ай! – скрикую я, бо резинка врізалася мені у правий бік.

Він знову сміється і встромляється мені в шию.

- Вибач. Ножиці є?

При думці про те, як Майлз іде на мене з ножицями в руках, я мимоволі здригаюся. Встаю, стягую трусики і відкидаю ногою убік.

- Це видовище коштувало моєї невдалої спроби виглядати сексуально.

- Твоя невдала спроба виглядати сексуально була дуже сексуальною.

Майлз знову сміється. Я підходжу і забираюся до нього навколішки.

- Мої невдачі тебе збуджують? – грайливо питає він.

- О так... – шепочу я. - Я вся палаю...

Його руки ковзають по моїй спині та плечах.

- Тоді ти любила б мене у віці від тринадцяти до шістнадцяти. Майже все, чим я займався на той час, закінчувалося невдачею. Особливо футбол.

- Так, це вже цікаво! А ще що?

- Бейсбол, – каже Майлз, притискається губами до моєї шиї та проводить доріжку поцілунків до вуха. - Один семестр світової географії.

- О Боже... – стогну я. - Неймовірно сексуально.

Майлз ніжно цілує мене, ледве торкаючись губами моїх губ.

– В області поцілунків я теж був повним невдахою. Одного разу так глибоко засунув язик дівчині в рот, що вона ледь не задихнулася.

Я сміюся.

- Хочеш покажу?

Я киваю. Майлз укладає мене на диван і лягає зверху.

- Відкрий рот.

Я слухняно відкриваю рота, і він засовує в нього язик. Мабуть, це найгірший поцілунок у моєму житті. Я намагаюся відштовхнути Майлза, але він не піддається. Тоді повертаю голову вліво, і він лиже мені щок, від чого я сміюся ще дужче.

- Господи, Майлзе, це було жахливо!

- З того часу я дечому навчився.

- Безперечно.

Ми обидва посміхаємось. Безтурботний вираз його обличчя будить у мені стільки почуттів, що я навіть не намагаюся розібратися в них. Я щаслива, бо нам весело разом. Мені сумно, бо нам весело разом. Я злюсь, бо нам весело разом. Хочу ще. Ще Майлза.

Мовчки дивимось одне на одного. Нарешті Майлз подається вперед і наші губи зливаються. Він покриває мій рот легкими поцілунками, які поступово стають дедалі довшими та пристраснішими. Нарешті Майлз розсовує мені губи язиком.

Грайливості як не бувало. Тепер усе серйозно. Наше нетерпіння зростає, і його одяг слідом за моїм вирушає на підлогу.

- На дивані чи в ліжку? - Пошепки запитує Майлз.

- І там, і там.

Він кориться.

* * *

Я заснула у себе в ліжку.

Поруч із Майлзом.

До сьогоднішньої ночі ми жодного разу не засинали разом. Один із нас завжди йшов. Я намагаюся переконати себе, що це нічого не означає, але не можу. Я весь час отримую трохи більше: шматочок минулого, час, проведений без сексу або навіть уві сні. Щоразу Майлз дає мені щось новеньке. Це і добре, і погано. Добре, тому що я хочу ще

більшого і будь-яка дрібниця здатна заспокоїти мене, коли я починаю хвилюватися з приводу всього, чого недоотримала.

А погано тому, що щоразу, як Майлз відкривається мені, він трохи віддаляється. Я бачу це по очах.

Майлз боїться, що може дати мені надію, а я боюся, що зрештою він піде зовсім.

Колись наш зв'язок обірветься. Це неминуче. Майлз точно знає, чого не хоче від життя, і до мене нарешті починає доходити, наскільки серйозно він налаштований. Хоч би як я намагалася вберегти своє серце, все марно. Рано чи пізно Майлз його розіб'є. Однак я дозволяю йому царювати в ньому. Щоразу Майлз ще більше заповнює собою моє серце, і чим більше воно наповнюється ним, тим болючішим буде мені, коли Майлз вирве його у мене з грудей, немов воно потрапило туди помилково.

Вібрує телефон. Відчуваю, як Майлз перевертається набік і бере його зі столика. Майлз думає, що я сплю, а я не даю йому приводу сумніватися в цьому.

- Привіт! – шепоче він.

Довга пауза. Я внутрішньо стискаюся, гадаючи, з ким він говорить.

- Так, вибач. Треба було самому зателефонувати. Думав, ти спиш.

Серце б'ється десь у горлі, дереться вище, хоче втекти від мене, Майлза і всього, що відбувається. Чує, що йому загрожує лихо. Воно загнане в кут і намагається втекти.

І я його не звинувачую.

- Я теж люблю тебе, тату.

Серце зривається вниз і повертається на своє місце в центрі грудей. Поки що воно щасливе. Я теж щаслива, бо Майлзу таки є кому подзвонити.

Тієї ж миті я згадую, як мало мені відомо про нього. Як мало він ладен відкрити. Як старанно від мене ховається. Тому, коли я нарешті зламаюся, то не з його вини. Але зламаюся я не одразу. Це відбуватиметься повільно та болісно. А доб'ють мене саме такі моменти. Моменти, коли Майлз думає, ніби я сплю, і обережно встає з ліжка. Моменти, коли я не розплющую очей, але чую, як він одягається. Спостерігаю, щоб дихання залишалось рівним, на випадок,

коли Майлз подивиться на мене, коли нахилиться для прощального
поцілунку в лоба.

Моменти, коли Майлз іде.

Тому що він іде завжди.

Глава двадцять восьма

Майлз

Шість років тому

— А що, як він виявиться геєм? - Запитує Рейчел. - Тебе це засмутить?

Ми обидва сидимо на лікарняному ліжку. Рейчел тримає на руках Клейтона, а я дивлюся на неї.

Вона постійно ставить подібні запитання. Грає в адвоката диявола. Каже, треба обговорити все заздалегідь, щоб у майбутньому не виникало проблем.

- Мене засмутить, якщо Клейтон не зважиться розповісти нам про це. Хочу, щоб він знав: з нами можна говорити про що завгодно.

Рейчел усміхається до сина, але я знаю, що її посмішка призначена мені.

Їй сподобалася така відповідь.

- А що, якщо він не віритиме в Бога?

- Може вірити у що захоче. Головне, щоб це робило його щасливим.

Рейчел знову усміхається.

- А що, якщо він вчинить жахливий, жахливий, нелюдський злочин і його посадять у в'язницю на все життя?

- Тоді я запитаю себе, де припустився помилки у його вихованні.

- Що ж, судячи з того допиту, який я тобі вчинила, Клейтон ніколи не вчинить злочину, тому що ти вже найпрекрасніший батько на світі.

Тепер я також усміхаюся.

Входить медсестра.

Вона дивиться на нас із співчутливою посмішкою і вимовляє:

- Час.

У Рейчел виривається стогін, але я не можу зрозуміти, про що йдеться.

- Обрізання, - пояснює Рейчел.

У животі все перевертається. Ми обговорювали це питання ще під час вагітності, але тепер, коли я думаю про те, що чекає Клейтона, у мене з'являються сумніви.

- Все не так уже й страшно, – каже медсестра. – Ми дамо йому наркоз.

Вона хоче взяти малюка, але я подаюся уперед.

- Зачекайте. Дайте мені спершу потримати його.

Медсестра відступає, а Рейчел простягає мені Клейтона. Я тримаю сина на руках і дивлюся на нього.

- Вибач, Клейтоне. Знаю, це боляче і принизливо для твоєї чоловічої гідності, але...

- Йому ж тільки день зроду! – сміється Рейчел. - Навряд чи щось здатне принизити його чоловічу гідність.

Я прошу її помовчати. У мене серйозна розмова з сином, тож нехай краще вдасться, ніби її тут немає.

- Не хвилюйся, мама вийшла, - кажу я Клейтону, підморгуючи Рейчел. - Так ось. Знаю, це принизливо для твоєї чоловічої гідності, але в майбутньому ти скажеш мені спасибі. Особливо, коли станеш старшим і почнеш зустрічатися з дівчатами. Сподіваюся, це станеться після того, як тобі виповниться вісімнадцять, хоча, швидше за все, тобі буде шістнадцять років. Принаймні у мене було саме так.

- Ну досить! – сміється Рейчел. – Поки принижують його чоловічу гідність, нам з тобою краще обговорити, про що батькові не слід розмовляти із сином.

Я швидко цмокаю Клейтона в лобик і простягаю Рейчел. Вона також цілує його і передає медсестрі.

Ми дивимося, як вона забирає нашу дитину. Потім я лягаю на ліжко поряд з Рейчел.

– Син пішов, ми вдома одні, – пошепки говорю я. - Займімося любов'ю.

Рейчел морщиться.

- Зовсім не почуваюся сексуальною. Живіт обвис, груди роздулися. Страшно хочеться в душ, але все тіло надто болить.

Я відтягую комір її лікарняної сорочки і з усмішкою заглядаю у виріз.

- І надовго вона такою залишиться?

Рейчел зі сміхом відштовхує мою руку.

- А як твої губи?

Вона здивовано дивиться на мене, і я поясню:

- Просто цікаво, чи болять у тебе губи. Якщо ні, то хотілося б тебе поцілувати.

- Губи в повному порядку, - усміхається Рейчел.

Я підводжусь на лікті, щоб їй не довелося до мене повертатися.

Дивлюся на неї згори і відчуваю щось нове.

Наче тепер усе по-справжньому.

До вчорашнього дня я мав відчуття, що ми просто граємо в сім'ю. Зрозуміло, наше кохання справжнє, і стосунки теж. Але тепер, коли я бачив, як Рейчел дала життя моєму синові, все, що я відчував до нього раніше, здається просто дитячою забавою порівняно з тим, що відчуваю тепер.

- Я люблю тебе, Рейчел. Більше, ніж я любив учора.

Вона дивиться на мене так, ніби добре розуміє, про що я.

- Якщо сьогодні ти любиш мене більше, ніж учора, що буде завтра?

Я припадаю губами до її губ. Не тому, що повинен, а тому, що мені це потрібно.

* * *

Я стою в коридорі поряд із палатою. Рейчел із Клейтоном відпочивають.

Медсестра сказала, що він майже не плакав. Мабуть, вона завжди так каже, але я все одно їй вірю.

Дістаю телефон і пишу Ієну есемеску.

Я: «Клейтона обкорнали. Він тримався молодцем».

Ієн: «Ай... Сьогодні приїду на нього подивитися. Буду після семи».

Я: «Добре. Тоді до скорої зустрічі».

До мене йде тато з двома кружками кави в руках, я ховаю телефон у задню кишеню джинсів.

Тато простягає мені кухоль.

— Клейтон схожий на тебе, — каже він.

Намагається прийняти те, що сталося.

— А я — на тебе. Хай живуть сильні гени.

Я піднімаю чашку з кавою, і тато з посмішкою цокається зі мною.
Він дуже старається.

Притулившись до стіни, тато дивиться собі в кухоль. Хоче щось сказати, але не може наважитися.

- Що таке? - Запитую я, щоб йому допомогти.

Батько піднімає на мене очі.

- Я тобою пишаюся, – з почуттям вимовляє він.

Така проста фраза.

Усього три слова.

Три найважливіші слова в моєму житті.

- Звичайно, я мріяв про інше. Ніхто не хоче, щоб його син став батьком у вісімнадцять, але... я тобою пишаюся. Пишаюся тим, як ти тримався. Як вчинив із Рейчел. Ти гідно повівся у нелегкій ситуації. Не всякий дорослий на таке здатний.

Я посміхаюся і говорю «дякую».

Мені здалося, що розмова закінчена, але це не так.

– Майлзе... Щодо Ліси... і твоєї мами...

Я жестом зупиняю його. Не хочу обговорювати це зараз. Не хочу, щоб тато виправдовувався за те, як вчинив із мамою.

- Все гаразд, тату. Обговорімо це якось іншим разом.

Він заперечує. Наполягає, що слід поговорити саме сьогодні.

Це важливо.

Мені хочеться заперечити, що ні.

Клейтон – ось що важливо.

Я хотів би зосередитися на синові і Рейчел і забути про те, що тато теж людина і допускає часом жахливі помилки, як і всі ми.

Але нічого подібного я не говорю і покірно слухаю.

Бо він мій тато.

Глава двадцять дев'ята

Тейт

Майлз: «Чим займаєшся?»

Я: «Готуюсь до занять».

Майлз: "Поплавати не хочеш?"

Я: «??? Лютий на подвір'ї!»

Майлз: «У басейні на даху вода тепла. Він закриється лише за годину».

Я тупо витріщуюся на екран телефону, потім повертаюся до Корбіна.

– На даху є басейн?

Він киває, не відриваючи погляду від телевізора.

- Ти що знущаєшся? Я живу з тобою вже не один місяць, і ти досі не сказав мені, що тут є басейн із підігрівом?

Брат повертається до мене і знизує плечима.

- Терпіти не можу басейни.

Тьху! Так би йому і врізала.

Я: «Корбін не казав мені про басейн. Зараз переодягнуся, і підемо».

Майлз: «;»».

* * *

Вже зачинивши за собою двері його квартири, я схаменулася, що забула постукати.

Раніше я завжди стукала, а тут не стала. Адже я попередила, що скоро прийду. Однак, судячи з того, як Майлз дивиться на мене з порога кімнати, йому не подобається, що я увійшла без стуку.

Я зупиняюся посеред вітальні і дивлюся на Майлза, намагаючись визначити, в якому він сьогодні настрої.

- Ти в бікіні, - з наголосом вимовляє він.

Я опускаю очі на своє вбрання.

- І шортах, – з викликом говорю я. – А що належить одягати, коли плаваєш у лютому?

Майлз стоїть як укопаний, дивлячись на мене.

Я завертаюсь у рушник, щоб прикрити плечі та живіт. Мені раптом стало дуже незручно за свою наготу.

Майлз підходить ближче, як і раніше, вивчаючи купальник.

- Просто я... Сподіваюся, там більше нікого немає, інакше мені буде дуже незатишно у цих плавках.

Він дивиться на свої стегна.

На чітко помітну опуклість.

Я сміюся. Значить, йому таки подобається моє вбрання.

Майлз підходить ще ближче, кладе руки мені на сідниці та притягує до себе.

- Я передумав, - каже він, посміхаючись на весь рот. - Краще залишимося тут.

- Особисто я йду плавати, а ти як хочеш.

Він цілує мене і веде до дверей.

– Робити нічого – теж йду.

* * *

Майлз вводить код і відчиняє двері на дах. До мого полегшення інших людей тут немає. Тут так гарно, що просто захоплює дух. Басейн з ефектом невидимих країв і видом на місто. Уздовж нього стоять шезлонги – аж до протилежного борту із вбудованим джакузі.

— Не можу повірити, що весь цей час ви з Корбіном нічого мені не говорили! Скільки часу я втратила?!

Майлз забирає у мене рушник і відносить на один із столиків. Потім повертається до мене і розстібає гудзик моїх шортів.

– Загалом я сам тут уперше. - Він смикає за блискавку і стягує з мене шорти. Його губи майже торкаються моїх, вигляд грайливий. - Ходімо. Покупаймося.

Я виплутуюся із шортів, Майлз стягує футболку. Повітря дуже холодне, але від басейну піднімається багатообіцяюча пара. Я йду туди, де дрібніше, і спускаюся сходами. А Майлз просто пірнає у воду. Мої ноги огортає приємне тепло, і я квапливо заходжу по груди.

Дійшовши до середини басейну, наближаюся до краю і спираюся на бетонну перегородку, за якою відкривається вид на місто.

Майлз підпливає ззаду, притискається грудьми до моєї спини і ставить руки на боки від мене. Ми разом милуємось виглядом.

– Яка краса... – шепочу я.

Цілу вічність ми просто дивимось на місто.

Час від часу Майлз черпає долонями воду і ллє мені на плечі, щоб я не змерзла.

- Ти завжди жив у Сан-Франциско?

Я повертаюся до нього і притискаюся спиною до перегородки.

- Майже завжди, - відповідає він, продовжуючи розглядати місто поверх мого плеча.

Тягне запитати, де саме він жив, але я стримуюсь. Мовою його тіла я бачу, що він не хоче говорити про себе. Ніколи не хоче говорити про себе.

- Ти єдина дитина у сім'ї? – цікавлюся я, щоб перевірити, наскільки далеко зможу зайти. - Є в тебе брати чи сестри?

Майлз переводить погляд на мене і щільно стискає губи.

- Тейт, що це ти робиш?

Тон у нього не грубий, але питання звучить жорстко.

- Просто намагаюся зав'язати розмову, – відповідаю я тихо й ображено.

- Існує безліч тем, на які я готовий розмовляти з куди більшим задоволенням, ніж про себе.

Але я хочу розмовляти саме про тебе, Майлзе...

Строго кажучи, я не порушувала його правил, проте пробувала їх на міцність, і Майлзу це не до смаку.

Я знову повертаюся обличчям до краю басейну. Майлз напружений. Він насторожений. Готовий до оборони.

Я зовсім його не знаю. Мені нічого не відомо про його сім'ю, а він уже познайомився з моєю. Нічого не відомо про його минуле, а він уже спав у моєму дитячому ліжку. Я гадки не маю, які вчинки і теми змусять Майлза знову замкнутися, хоча мені самій нема чого від нього приховувати.

Майлз бачить мене такою, якою я є.

Я взагалі його не бачу.

Поспішно скидаю сльозу, що мимоволі скотилася по щоці. Ще не вистачало розплакатися... Я зайшла надто далеко і не можу сприймати наші стосунки просто як секс, але не можу зупинитися. Я страшенно боюся втратити Майлза, тому віддаю сама себе і беру те небагато, що можу отримати, хоч і знаю, що гідна більшого.

Майлз бере мене за плече і повертає обличчям до себе. Він підтягує пальцем моє підборіддя, і я слухняно закидаю голову, проте в очі йому не дивлюся.

Спрямовую погляд вгору і вправо і зморгую сльози.

- Пробач мені.

Не розумію, за що Майлз вибачається. Не впевнена навіть, чи він це знає сам. Але ми обоє чудово усвідомлюємо, що плачу я через нього – можливо, саме за це він і вибачається. Розуміє, що не може дати мені того, чого я хочу.

Майлз притягує мене до себе. Я притискаюся вухом до його грудей, а він кладе підборіддя мені на верхівку.

- Думаєш, нам краще зупинитись? - Запитує він.

У його голосі чути страх, ніби він сподівається, що я відповім «ні», але все одно відчуває, що має запитати.

- Ні, – шепочу я.

У Майлза виривається глибоке зітхання. Схоже на подих полегшення, але я не впевнена.

- Якщо я про щось тебе спитаю, ти відповіси чесно?

Я знизую плечима. Не збираюся говорити так, поки не почую питання.

- Ти все ще зі мною, бо віриш, ніби я можу передумати? Сподіваєшся, що я тебе покохаю?

Так, Майлзе. Тільки тому я досі з тобою.

Вголос я цього не говорю. Я взагалі нічого не говорю.

- Я не можу, Тейт. Я просто...

Майлз замовкає, а я аналізую його слова. Він не сказав "не хочу". Він сказав "не можу". Хочеться спитати: чому? Йому страшно? Я йому не підходжу? Він боїться розбити мені серце? Однак я ні про що не питаю, бо жодна відповідь не зможе мене заспокоїти. Жоден із можливих сценаріїв не привід відмовлятися від щастя.

Тому й мовчу – здогадуюсь, що не готова почути правду. Напевно, я просто недооцінюю те, що сталося з ним у минулому і зробило його таким.

А з ним явно щось сталося. Швидше за все, я не зрозумію, навіть якщо дізнаюся. Це щось украло у Майлза душу, як і сказав Кеп.

Руки Майлза стискають мене міцніше. Це більше, ніж просто обійми. Він ніби боїться, що я втоплюсь, якщо мене відпустити.

- Тейт, - шепоче Майлз. – Потім я про це пошкодую, але хочу, щоб ти мене вислухала. - Він трохи відсторонюється, цілує мене у волосся і знову притягує до себе. – Якби я був здатний полюбити когось... то полюбив би саме тебе.

Моє серце йде тріщинами, і я відчуваю, як надія просочується в нього і знову витікає назовні.

- Але я не здатний любити, тому якщо тобі надто важко...

- Мені не важко, - квапливо кажу я, поки Майлз все не зруйнував. Потім знаходжу в собі сили подивитися йому в очі і вимовити *найбільшу брехню у своєму житті*: - Мене все влаштовує.

Майлз відчуває, що я брешу, – бачу це з погляду, – проте киває. Я обіймаю його за шию – хочу відволікти, поки він мене не розкусив, але тут двері відчиняються, і на дах човгаючою ходою входить Кеп. Він клацає вимикачем, який керує гідромасажними форсунками в джакузі, повільно повертається до дверей і краєм ока бачить нас.

- Це ти, Тейт? - Запитує Кеп, підсліпувато жмурячись.

- Я.

- Хм, - вимовляє він, розглядаючи нас. - Вам хтось казав, що ви страшенно гарна пара?

Мене перекручує. Не найкращий час для подібних компліментів, особливо після тієї незручної розмови, яка щойно відбулася у нас із Майлзом. Втім, я чудово знаю, що у Кепа на думці.

– Ми самі вимкнемо світло перед відходом, – каже Майлз, залишивши слова старого без відповіді.

Кеп примружує очі, розчаровано хитає головою і повертається до дверей.

- Все одно це було риторичне питання, - бурмотить він, потім підносить руку до чола і салютує порожньому простору перед собою. - На добраніч, Тейт.

- На добраніч, Кеп.

Ми дивимося Кепу вслід, поки двері за ним не зачиняються. Я усуваю Майлза, щоб він дав мені дорогу, і пливу на спині до протилежного борту.

- Чому ти такий грубий з ним?

Майлз розкидає руки, відштовхується ногою від стіни і прямує до мене. Він підпливає майже впритул і мало не вривається в мене, але вчасно гальмує, схопившись за край басейну з боків від моєї голови.

- Я з ним не грубий. - Майлз цілує мене в шию і ніжно проводить губами аж до вуха. - Просто не люблю відповідати на запитання.

Я помітила.

Я трохи відсторонююся - хочу подивитися Майлзу в очі, але на губах у нього бризки води, і мені важко відвести від них погляд.

- Він же старий, а з літніми треба поводитися ввічливо. До того ж Кеп страшенно кумедний, якщо дізнатися його краще.

Майлз видає короткий смішок.

- Схоже, він тобі подобається?

Думка ця чомусь здається йому кумедною.

- Подобається. І дуже. Часом набагато більше, ніж ти.

На цей раз Майлз регоче на весь голос і швидко цілує мене в щоку. Кладає руку мені на потилицю і дивиться на мої губи.

- Мені подобається, що він тобі подобається. Більше не грубитиму йому. Обіцяю.

Я прикушую губу, щоб приховати посмішку. Майлз тільки що зробив мені обіцянку. Проста обіцянка, але все одно приємна.

Майлз торкається моєї губи і злегка відтягує її вперед.

- Я ж просив тебе не ховати посмішку, - каже він, ніжно її покусуючи.

Таке почуття, ніби температура води злетіла одразу на двадцять градусів.

Майлз притискається губами до моєї шиї і важко видихає. Я закидаю голову на край басейну, а він прокладає доріжку із поцілунків.

- Більше не хочу плавати, - каже він, ковзаючи губами від основи моєї шиї до обличчя.

- Чого ж ти хочеш? - слабко питаю я.

– Тебе, – відповідає він, не замислюючись. - У ванні. Зі спини.

– Ух ти, яка точність...

– А також у ліжку. І щоб ти була згори, все ще мокра після душу.

Я роблю судомний вдих, і ми чуємо, як переривається моє дихання на видиху.

- Добре, - хочу сказати я, але Майлз закриває мені рот поцілунком.

І знову розмова, яка могла відкрити мені правду, відтісна убік, щоб звільнити місце для того єдиного, що готовий дати мені Майлз.

Глава тридцята

Майлз

Шість років тому

Ми мовчки підходимо до зони очікування для відвідувачів. Тато сідає першим, я з небажанням опускаюся навпроти.

Чекаю на його сповідь, а він навіть не знає, що це не обов'язково.

Мені й так відомо про його стосунки з Лісою.

Відомо, скільки вони тривають.

— Ми з твоєю мамою...

Тато дивиться в підлогу, не в змозі підняти на мене очі.

- Загалом, коли тобі було шістнадцять, ми вирішили розлучитися. Але оскільки я постійно був у роз'їздах, ми подумали, що з фінансового погляду краще почекати, доки ти не закінчиш школу.

Шістнадцять?..

Мама захворіла, коли мені було шістнадцять.

- Коли я познайомився з Лісою, ми з мамою вже рік як вирішили розлучитися.

Тато дивиться на мене. Він каже правду.

- Коли ми дізналися, що мама хвора, я зробив те, що мав. Вона твоя мати, і я не міг залишити її, коли вона найбільше в мені потребувала.

У мене ніє в грудях.

— Знаю, ти сам про все здогадався. Прикинув за часом. Ненавидів мене, бо вважав, ніби я крутив роман на боці, доки мама хворіла. Мені важко було тримати тебе в незнанні.

— Навіщо тримав? Чому нічого не пояснив?

Тато знову опускає очі.

- Сам не знаю. Думав, а раптом ти таки не вирахував, коли саме я почав зустрічатися з Лісою. Тоді зізнання завдало б більше шкоди, ніж користі. Я не хотів повідомляти тобі, що наш шлюб з мамою розпадався. Не хотів, щоб ти думав, що вона померла нещасною.

- Вона померла щасливою. Ти ж був поряд. Ми обидва були поряд.

Папа вдячний мені за ці слова, бо знає: я говорю правду.

Мама була задоволена життям.

Задоволена мною.

Хочу знати, чи не розчарувалася б вона в мені, якби знала, як усе вийшло?

— Вона б тобою пишалася, — каже тато. - Пишалася б тим, як ти повівся.

Я його обіймаю.

Мені потрібно було це почути — більше, ніж я думав.

Глава тридцять перша

Тейт

Я намагаюся слухати Корбіна, який переказує мені свою розмову з мамою, але думати можу тільки про одне: Майлз повернеться додому будь-якої хвилини.

Його не було десять днів. Ще ніколи ми не розлучалися так надовго, не рахуючи тих кількох тижнів, коли ми не розмовляли.

- Ти вже сказала Майлзу? - Запитує Корбін.

- Про що?

— Що переїжджаєш.

Він вказує на прихватку на столі поряд зі мною, і я кидаю її йому.

- Я не говорила з ним минулого тижня. Сьогодні скажу, мабуть.

Якщо чесно, мені весь тиждень хотілося повідомити Майлзу, що я знайшла окрему квартиру, але тоді довелося або подзвонити, або написати, а ні те, ні інше у нас не прийнято. Ми листуємося, тільки коли обидва вдома. Ймовірно, щоби підтримувати особисті кордони.

Не те щоб переїзд — така вже велика подія. Житиму всього в парі кварталів звідси. Від нового будинку ближче і до коледжу, і до роботи. Звичайно, це не сучасна висотка у центрі міста, але я задоволена.

Однак мене турбує, як позначиться переїзд на наших стосунках. Напевно, тому я й не говорила йому про те, що шукаю собі квартиру. В глибині душі боюся, що Майлз визнає надто незручним, якщо я житиму далі, ніж через коридор, і покладе край нашому спілкуванню.

Вхідні двері відчиняються, і лунає швидкий стукіт. Я дивлюся на Корбіна: він заочує очі.

Досі не змирився.

Майлз заходить на кухню. Його обличчя готове розплавитися в посмішці. Побачивши Корбіна, він стримує себе.

- Що готуєш? — цікавиться, притуляючись до стіни та схрещуючи на грудях руки. Сковзить поглядом по моїх ногах — я у спідниці, і він таки посміхається.

На щастя, Корбін стоїть обличчям до плити.

- Вечерю, - холодно цідить він.

Повільно ж він підлаштовується.

Кілька секунд Майлз мовчки роздивляється мене.

- Привіт, Тейт!

- Привіт!

- Як пройшли іспити?

Його погляд блукає по всьому моєму тілу, крім обличчя.

- Добре.

- Класно виглядаєш, - вимовляє Майлз одними губами.

Найбільше хочу, щоб Корбіна тут не було. Закликаю все своє самовладання, щоб не кинутись Майлзу на шию і не зацілувати до смерті.

Корбін знає, навіщо прийшов Майлз. Однак ми намагаємося поважати те, що брат, як і раніше, не схвалює нашого зв'язку, а тому не виставляємо почуття напоказ.

Майлз дивиться на мене, покусує внутрішній бік щоки і смикає рукав сорочки. На кухні тиша. Корбін так і не повернувся, щоб привітатись. Вигляд у Майлза такий, наче він ось-ось вибухне.

- А, до біса все! - Каже він і підходить до мене. Бере моє обличчя в долоні і пристрасно цілує мене прямо за спиною у брата.

Він мене цілує.

Прямо за спиною у брата...

Не надай цьому значення, Тейт.

Майлз тягне мене за руки і виводить із кухні. Наскільки можу судити, Корбін так і стоїть обличчям до плити, щосили ігноруючи нас.

Досі не може змиритися.

Ми вже у вітальні, Майлз нарешті усувається.

- Цілий день не міг думати ні про що інше. Взагалі ні про що.

- Я теж.

Майлз тягне мене до виходу. Я підкоряюся. Він виводить мене за двері, дістає з кишені ключі. Його речі у коридорі.

- Чому тут твій багаж?

- Не встиг зайти додому.

Він підбирає речі та притримує для мене двері.

- Ти що, одразу пішов до мене?

Майлз закидає сумку на диван, валізу ставить до стіни.

- Саме так, - він притягує мене до себе. - Я ж сказав: не міг ні про що інше думати.

- А, то ти все-таки сумував за мною? – грайливо сміюсь я.

Він миттєво усувається. Його тіло так напружене, наче я щойно освідчилася йому в коханні.

- Розслабся, – кажу я. - Немає нічого страшного в тому, щоб сумувати за мною. Це не суперечить твоїм правилам.

- Пити хочеш?

Переклав розмову на іншу тему. Як зазвичай. Іде у кухню. Все в ньому змінилося: обличчя, посмішка, радість від зустрічі після розлуки.

Я стою посеред вітальні і спостерігаю, як світ розвалюється на частини.

Я зіткнулася з дійсністю, хоча це більше схоже на зіткнення з метеоритом.

Цей чоловік навіть не в змозі визнати, що сумував за мною.

Я сподівалася, Майлз поступово вирветься з лещат того, що його тримає. Останні кілька місяців я жила з переконанням, що наші стосунки розвиваються надто швидко і йому просто потрібен час, щоб їх прийняти. Але тепер усе зрозуміло.

Справа не в ньому.

Справа в мені.

Це я не можу прийняти те, що відбувається між нами.

- Все в порядку? - Запитує Майлз з кухні. Він виглядає з-за шафи і чекає на мою відповідь.

- Ти сумував за мною, Майлзе?

Він знову зводить між нами стіну. Відвертається та повертається на кухню.

- Тейт, ми таких фраз вимовляти не повинні.

Він що серйозно?

- Так? Майлз, це звичайна фраза. Вона не передбачає постійних стосунків. Не передбачає навіть кохання. Друзі кажуть таке одне одному.

Майлз тулиться до столу і спокійно дивиться на мене.

- Але ми з тобою не друзі і ніколи ними не були. Не хочу порушувати твоє єдине правило і обнадіювати тебе, тому не говорю

нічого подібного.

Сама не можу пояснити, що зі мною відбувається. Начебто всі слова і вчинки Майлза, що коли-небудь спричинили мені біль, разом пронизують мені серце. Мені хочеться накричати на нього. Зненавидіти. З'ясувати нарешті, що, чорт забирай, з ним сталося. Чому його слова ранять мене сильніше, ніж будь-які інші.

Я втомилася тупцювати на місці.

Втомилася вдавати, що не вмираю від бажання все про нього дізнатися.

Втомилася вдавати, що він не всюди. Не у всьому. Не мій єдиний.

- Що вона з тобою зробила? – шепочу я.

- Не треба, - вимовляє Майлз.

Це – попередження. Загроза.

Я втомилася бачити у його очах біль і не знати, в чому причина. Втомилася гадати, яких слів не можна говорити при ньому.

- Розкажи мені.

Майлз відводить очі.

- Тейт, йди додому.

Він повертається до столу, береться за нього обома руками і кидає голову на груди.

– Як же ти мене!.. – вигукую я. Розвертаюсь і вискакую з кухні. Вже у вітальні чую, що Майлз іде за мною, і пришвидшую крок. Біжу до дверей, відчиняю її, але Майлз б'є по них долонею, і вона захлопується.

Я щосили заплющую очі в очікуванні слів, які остаточно мене знищать, - а вони неодмінно мене знищать.

Він завмер, притулившись грудьми до моєї спини, торкаючись губами мого вуха.

- Як же я тебе затрахов, Тейт? Саме цим ми й займаємось. Я виразно висловився з самого початку.

Я сміюся, а що ще лишається? Розвертаюсь і дивлюся на Майлза. Він не відступає. Ще ніколи не бачила його таким, це лякає.

- Ясно дав зрозуміти, кажеш? Ну і ахінею ж ти пореш!

Майлз не рухається з місця, тільки стискає зуби.

– А що тобі не зрозуміло? Два правила. Куди простіше?

Я сміюся, не вірячи своїм вухам, а потім разом випалюю все, що накіпіло.

- Трахатися і займатися любов'ю - не одне й те саме! А ти більше місяця не просто трахав мене. Щоразу, коли ти в мені, ти кохаєшся зі мною. Я бачу це в твоїх очах. Ти сумуєш, коли ми не разом. Не можеш думати ні про що інше. Не здатний потерпіти десять секунд і зайти до себе, не побачивши мене. Так що не смій говорити, ніби ясно дав мені щось зрозуміти, бо дивнішої людини я в житті не зустрічала!

Я перекладаю подих.

Таке почуття, що не дихала цілий місяць.

Тепер може робити що забажає. З мене досить.

Майлз відступає на кілька кроків. Його перекручує, він відвертається, ніби не хоче, щоб я прочитала на його обличчі почуття, що вирують усередині. Він зчеплює руки за шиєю і стоїть не менше хвилини. Щосили контролює дихання, щоб не заплакати. І коли я усвідомлюю, що відбувається, серце в мене обривається.

Майлз на межі зриву.

— Боже мій... — шепоче він голосом, сповненим болем. - Тейт, що я з тобою роблю?

Майлз притуляється до стіни та сповзає на підлогу. Закриває обличчя руками, намагаючись вгамувати почуття, що роздирають його. Його плечі здригаються, але він не видає жодного звуку.

Він плаче.

Майлз Арчер плаче.

Плаче так само беззвучно і відчайдушно, як того вечора, коли я вперше його побачила.

Ця доросла людина, ця неприступна, закута в броню стіна розсипається прямо в мене на очах.

— Майлзе... — шепочу я.

Мій голос слабкий у порівнянні з його непробивним мовчанням. Я встаю перед ним на коліна, обіймаю за плечі і притискаюсь головою до його чола.

Я більше нічого не питаю, бо боюся дізнатися правду.

Глава тридцять друга

Майлз

Шість років тому

Ліса любить Клейтона.

Батько любить Клейтона.

Клейтон згуртовує сім'ю.

Він уже мій герой, хоча йому всього два дні від народження.

Незабаром після того, як тато з Лісою йдуть, приїжджає Ієн. Він не хоче брати Клейтона на руки, але Рейчел вдається переконати його. Ієн збентежений, тому що ніколи не тримав дитину, проте підкоряється.

– Слава Богу, що Клейтон пішов у Рейчел, – каже він.

Я згоден.

Ієн запитує, чи я розповідав Рейчел про те, що написав йому того дня, коли вперше її зустрів.

Я не розумію, про що він.

Ієн сміється.

- У той перший день Майлз сфотографував тебе зі свого місця в класі, послав фотку мені і написав: «Це майбутня мати моїх дітей».

Рейчел дивиться на мене.

Я зніяковіло знизую плечима.

Рейчел приємно, що я це написав Ієну. А мені приємно, що він розповів їй.

Входить лікар і каже, що нам можна їхати додому. Ієн допомагає мені перенести речі в машину і підвести Рейчел до виходу. Потім торкається мого плеча. Я думаю, він хоче мене привітати, але натомість він просто мене обіймає.

Трохи ніяково, але я радий, що друг мною пишається.

У мене добре на душі, ніби все роблю правильно.

Ієн їде.

Ми теж.

Я, Рейчел та Клейтон.

Моя сім'я.

Я хотів би, щоб Рейчел сиділа поруч, але мені подобається, що вона на задньому сидінні разом з Клейтоном. Я в захваті від того, як сильно вона його кохає. У захваті, що тепер, коли Рейчел стала матір'ю, мене тягне до неї ще сильніше.

Мені хочеться поцілувати її, сказати про своє кохання, але, на мою думку, я й так повторюю це занадто часто. Не хочу, щоб їй набридло.

- Дякую тобі за нашого малюка, – каже із заднього сидіння Рейчел.
- Він прекрасний.

- Ну, красу він успадкував від тебе. Від мене в нього лише яйця.

Вона сміється. Сміється від душі.

– О так, знаю... вони такі великі!

Ми обидва сміємось.

Рейчел зітхає.

- Поспи, - говорю я. - Ти ж два дні не спала.

У дзеркалі заднього огляду я бачу, як вона посміхається.

– Тому що не можу відірвати від нього очей.

А я не можу відірвати очей від тебе, Рейчел.

Однак відриваю, бо вогні зустрічної смуги яскравіші, ніж слід було б.

Я стискаю кермо.

Набагато яскравіше.

Говорять, за мить до смерті перед очима проходить все життя.

У певному сенсі так і є.

Ось тільки перед очима не послідовні чи розрізнені епізоди, а одна-єдина картинка, яка

застиває в свідомості. Стає всім, що ти бачиш. Усім, що відчуваєш.

Перед очима стоїть не твоє життя, а ті люди, які стали ним.

Рейчел та Клейтон.

Перед очима вони лише двоє – все моє життя.

Гул.

Один тільки гомін.

Усередині, зовні, знизу та зверху.

РЕЙЧЕЛ, РЕЙЧЕЛ, РЕЙЧЕЛ...

Не можу її знайти.

Клейтон, Клейтон, Клейтон ...

Мокро. Холодно. Голова болить. Руки також.

Я її не бачу, я її не бачу, я її не бачу.
Я його не бачу.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Оглушлива тиша.
- Майлзе!
Я розплющую очі.
Мокро. Мокро. Мокро.
Вода.
У машині вода.
Я розстібаю ремінь безпеки та обертаюсь.
Рейчел сидить, обхопивши руками автокрісло Клейтона.
- Майлзе, допоможи! Воно застрягло!
Я намагаюся.
Намагаюся ще раз.
Але її також треба витягнути.
Її треба витягнути!
Я ногою вибиваю скло – бачив таке у якомусь фільмі.
"Забезпечте собі вихід перш, ніж тиск на вікна занадто зросте".
- Рейчел, вибирайся назовні! Я його витягну!
Але вона відмовляється покинути дитину.
Я його витягну, Рейчел...
Вона не може вибратися. Ремінь заїло – він надто сильно
натягнутий.
Я хапаюся за ремінь. Намацую пряжку вже під водою.
Рейчел б'є мене руками, намагається відштовхнути.
– Спочатку його! – кричить вона. - Спочатку витягни його!
Не можу.
Вони обоє застрягли.
О Боже...
Мені страшно.
Їй страшно.
Всюди вода, і я більше не бачу Клейтона.
Не бачу Рейчел.
Не чую його плачу.

Я знову намацую пряжку.
Розстібаю ремінь.
Хапаю Рейчел за руки. Її вікно ціле. Моє розбите.
Тягну Рейчел вперед.
Вона пручається ...
Опирається...
Обм'якає.
Опирайся, Рейчел!..
Опирайся!
Поворухнись!
Хтось просовує у вікно долоню.
– Дайте мені її руку! – кричить він.
У вікно ллється вода.
Все заднє сидіння залите водою.
Всюди одна вода.
Я даю йому руку Рейчел, і він допомагає витягти її з машини.
Всюди одна вода...
Я намагаюся знайти Клейтона.
Не можу дихати...
Намагаюся знайти його...
Але не можу дихати.
Хочу врятувати сина.
Стати для нього героєм.
Не можу дихати...
І більше не дихаю.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Тиша.
Оглушливий крик.
Я затискаю вуха руками.

Заковую серце в броню.
Відплювуюсь, поки знову не починаю дихати.
Розплющую очі: ми в човні.
Озираюся на всі боки: ми на озері.
Підношу руку до підборіддя.
Рука червона. Вкрита кров'ю. Такою ж яскравою, як волосся Рейчел.
Рейчел...
Бачу Рейчел.
Клейтон...
Не бачу Клейтона.
Я підводжусь на ліктях і підповзаю до борту.
Потрібно знайти Клейтона.
Хтось мене зупиняє.
Відтягує назад.
Каже, надто пізно.
Говорить, йому дуже шкода.
Але ми вже не можемо допомогти нічим.
Після зіткнення машина злетіла з мосту.
Йому дуже, дуже шкода.
Я підсуваюсь до Рейчел.
Хочу її обійняти, але вона не дається.
Вона кричить. Схлипує. Ридає. ВІЄ.
Б'є мене. Штурхає. Каже, що я мав би врятувати його, а не її.
Я ж намагався врятувати вас обох, Рейчел.
– Ти мусив урятувати його!
Ти повинен був його врятувати.
Я повинен був урятувати його...
Вона кричить. Схлипує. Ридає. ВІЄ.
Я все одно її обіймаю.
Нехай мене б'є.
Нехай ненавидить.
Рейчел мене ненавидить.
Я все одно її обіймаю.
Рейчел плаче, але вже беззвучно. Плаче так сильно, що не може видати жодного звуку. Плаче її тіло, але не голос.
Все скінчено.

Все скінчено.

ВСЕ СКІНЧЕНО.

Я плачу разом із Рейчел. Плачу і плачу, і плачу.

Обоє ми плачемо, і плачемо, і плачемо.

Все скінчено...

Залишилась одна вода.

Я дивлюся на Рейчел, але бачу лише воду.

Заплющую очі і бачу воду.

Піднімаю погляд до неба і бачу ту саму воду.

Як боляче... Не думав, що серце здатне вмістити вагу всього світу.

Я більше не роблю життя Рейчел прекрасним.

Я знищив тебе, Рейчел...

Моя сім'я.

Я, Рейчел та Клейтон.

Все знищено.

Ти більше не зможеш любити мене, Рейчел...

Глава тридцять третя

Тейт

Я обіймаю Майлза, гладжу по спині, торкаюся його волосся. Він плаче, і я можу лише повторювати: "Не треба". Мені хочеться благати його, щоб він забув мої слова. Хочеться зробити все можливе, аби полегшити його біль. Що б не сталося з ним у минулому, це не має значення. Жодна людина не заслуговує на такий біль.

Я відводжу від його обличчя руки і сідаю до нього на коліна. Його очі, як і раніше, заплющені.

- Майлзе, мені не обов'язково знати.

Він стискає мене в обіймах і встромляється мені в груди. Часто дихає, намагаючись подолати бурхливі почуття. Я обіймаю його за голову, цілую у волосся, у скроню, доки він не усувається і не піднімає на мене погляд.

Жодна броня, жодна стіна, якою б товстою вона не була, не здатна приховати розпач у його очах. Він настільки очевидний, настільки величезний, що я мимоволі затримую дихання, щоб теж не розплакатися.

Що ж сталося з тобою, Майлзе?

— Мені не обов'язково знати, — повторюю я.

Майлз притримує мене за потилицю і з такою силою припадає до моїх губ, що мені боляче. Він нахиляється нижче, поки я не лягаю спиною на підлогу. Його руки мнуть мою футболку. Він цілує мене, відчайдушно та пристрасно, я відчуваю у роті смак його сліз.

Я дозволяю йому скористатися мною, щоб позбавити болю.

Готова зробити все, що він захоче, аби йому полегшало.

Майлз запускає руку під спідницю і стягує з мене трусики, я стягую з нього джинси. Трусики вже висять у мене на кісточках. Я струшую їх, і в ту ж мить Майлз заводить мені руки за голову.

Він тулиться чолом до мого чола. Заплющує очі. Мої залишаються відкритими. Не гаючи часу, Майлз накриває мене собою, розводить мені ноги. Кладе голову поруч із моєю і повільно входить.

Щойно опинившись у мені, він видихає, звільняючись від якоїсь частини свого болю. Забуває про той невідомий страх, який щойно знову пережив.

Майлз відштовхується і входить знову - цього разу щосили.

Мені боляче.

Віддай мені свій біль, Майлз...

– Боже мій, Рейчел... – шепоче він.

Боже мій, Рейчел ...

Рейчел, Рейчел, Рейчел ...

Це ім'я звучить у мене в голові знову і знову.

Боже.

Мій.

Рейчел.

Я відвертаюсь від нього. У житті не відчувала такого болю. Гірше не може бути.

Усвідомивши, що він сказав, Майлз завмирає. Єдине, що зараз рухається, – це мої сльози.

– Тейт... Тейт, вибач...

Я струшую головою, але сльози не зупинити. У глибині мене щось завмерло. Те, що раніше було текучим, перетворюється на кригу, і цієї миті я розумію: все скінчено.

Це ім'я.

Воно сказало мені все. Його минуле ніколи не належатиме мені – воно у її власності.

Його майбутнє ніколи не належатиме мені – він не має наміру ділити його ні з ким, крім неї.

І я ніколи не дізнаюся чому, адже він ніколи не скаже мені.

Майлз хоче відсторонитися, але я обвиваю його ноги своїми.

- Тейт, Богом клянусь, я не думав про...

- Мовчи. – Не хочу, щоб він виправдовувався. - Просто кінчи.

Майлз піднімає голову і дивиться на мене. В його очах я бачу жаль, залитий сльозами. Не знаю, чи винні тому мої слова, чи просто ми зрозуміли, що все закінчилося, але серце Майлза знову розбите.

Якщо таке взагалі можливе.

На мою щоку падають його сльози. Відчуваю, як вони скочуються вниз і з'єднуються з моїми.

Просто хочу, щоби все пройшло.

Кладу руку йому на потилицю, притягаю голову для поцілунку. Майлз більше не рухається, і я вигинаю спину, лину до нього стегнами. Він стогне, робить випад і знову зупиняється.

- Тейт ... - Вимовляє він мені в губи.

- Просто кінчи, Майлзе, - бурмочу я крізь сльози. - Просто кінчи.

Він притискає долоню до моєї щоки і торкається губами вуха. Тепер ми обидва плачемо ще сильніше. Очевидно, я щось значу для нього. Я знаю це. Відчуваю, як хочеться йому мене любити, але я не можу перемогти те, що його зупиняє. Обвиваю руками його шию.

— Будь ласка... Будь ласка, Майлзе...

Плачу та благаю, сама не знаючи про що.

Майлз робить випад. Різкий. Такий різкий, що мене відкидає від нього. Тоді він міцно хапає мене за плечі, просунувши мені руки за спину, і починає робити сильні, довгі, глибокі поштовхи, від яких у нас обох вириваються стогін.

- Сильніше, – прошу я.

Він входить у мене сильніше.

- Швидше.

Він рухається швидше.

Ми обидва хапаємо ротом повітря, ковтаючи сльози.

Цей секс шалений. Цей секс несамовитий. Нестерпний.
Спотворений.

Цей секс скінчився.

Щойно Майлз завмирає, я скидаю його з себе. Він скочується на підлогу. Я сідаю, витираю сльози, потім встаю і натягую трусики.

Пальці Майлза охоплюють мою щиколотку. Ті ж пальці, ту ж щиколотку, як і у вечір нашого знайомства.

— Тейт... – вимовляє він голосом, сповненим емоцій. Кожне почуття переплітається з кожним звуком мого імені.

Я струшую його руку.

Іду до дверей, як і раніше, відчуваючи Майлза всередині, відчуваючи смак його губ і сліди його сліз на своїх щоках.

Виходжу до коридору.

Зачиняю двері.

У житті не робила нічого жорстокішого.

Не можу зробити навіть три кроки, які розділяють наші квартири, і
валюсь на підлогу просто в коридорі.

Я вода.

Суцільні сльози.

Глава тридцять четверта

Майлз

Шість років тому

Ми повернулися додому. Тільки не до нашого з нею дому.

Рейчел хоче бути поруч із Лісою. Зі своєю мамою.

А я потребую батька.

Щоночі я тримаю Рейчел в обіймах і благаю про прощення. Щоночі ми обоє плачемо.

Не розумію, чому спочатку все ідеально – життя і люди, досконалі та прекрасні...

А потім усе закінчується.

Все стає потворним.

Життя, кохання та люди.

Все перетворюється на воду.

Сьогоднішня ніч інша. Сьогодні вночі Рейчел не плаче – уперше за три тижні. Але я все одно не випускаю її з обіймів. Треба радіти, що вона не плаче, але це мене лякає. Сльози означають, що Рейчел щось відчуває. Навіть розпач – це таки вже хоч щось.

Сьогодні сліз немає.

Але я все одно обіймаю її. Прошу вибачення.

Вона не каже, щоб я не вибачався.

Не каже, що я ні в чому не винний.

Не каже, що прощає.

Сьогодні Рейчел мене цілує. Цілує та стягує з себе сорочку. Просить зайнятися з нею коханням. Краще не треба. Потрібно зачекати ще два тижні. Рейчел цілує мене, щоб я замовк.

Я відповідаю на її поцілунок.

Рейчел знову любить мене.

Здається.

Принаймні цілує так, наче любить.

Я ніжний із нею.

Не поспішаю.

Вона торкається мене так, наче любить.

Я не хочу зробити їй боляче.
Вона плаче.
Не плач, будь ласка, Рейчел...
Я зупиняюся.
Вона велить не зупинятися.
Наказує мені кінчити.
Кінчити...
Бридке слово.
Наче мова про роботу.
Я знову цілую її.
І кінчаю.

* * *

«Майлзе ...»
Рейчел написала мені листа.
«Вибач».
Ні...
«Я більше не можу. Мені надто боляче».
Ні, ні, ні, ...
«Мама відвозить мене назад до Фенікса. Ми обидві залишимося там. Все надто складно, навіть між нашими батьками. Твій тато вже знає».
Клейтон згуртовує сім'ю.
Майлз її руйнує.
«Я намагалася лишитися. Намагалася тебе кохати. Щоразу, як я на тебе дивлюся, я бачу його. Він усюди. Якщо я залишусь, він так і буде всюди. Ти ж сам це відчуваєш. Знаю, ти зрозумієш. Я не повинна тебе звинувачувати».
Однак звинувачуєш...
«Мені дуже шкода».
Ти перестала кохати мене, написавши мені листа?
«З любов'ю...»
Я відчуваю цю любов. Усі її бридкі сторони. Вона у моїх порах. Моїх венах. У моїх спогадах та моєму майбутньому.
«Рейчел».

Різниця між прекрасною та потворною сторонами кохання в тому, що прекрасна набагато легша. Вона змушує тебе літати, піднімає над землею, несе кудись.

Прекрасна сторона любові підносить тебе над рештою світу. Утримує високо-високо над усім поганим, і ти дивишся вниз і думаєш: "О, як же мені пощастило, що я нагорі!"

Іноді прекрасна сторона кохання їде назад у Фенікс.

Потворна сторона кохання надто важка, щоб поїхати до Фенікса.

Потворна сторона кохання не може піднести.

Вона опускає.

Притискає.

Топить...

Ти закидаєш голову і думаєш: «Як би я хотів опинитися там, нагорі...»

Але ти не нагорі.

Потворне кохання стає тобою.

Проковтує тебе.

Примушує ненавидіти все на світі.

Примушує зрозуміти, що прекрасні сторони кохання не варті цього. Без прекрасного ти ніколи не ризикнеш випробувати потворне.

І ти відмовляєшся. Відмовляєшся від усього. Ти більше не хочеш любові - неважливо якої, тому що ніяка любов не варта того, щоб знову пережити потворність.

Я більше не дозволю собі нікого полюбити, Рейчел...

Ніколи в житті.

Глава тридцять п'ята

Тейт

— Останні, — каже Корбін, забираючи дві коробки, що залишилися.

Я подаю Корбіну ключ від своєї нової квартири.

— Ще раз усе перевірю та зустріну тебе там.

Брат виходить, а я стою та оглядаю двері квартири навпроти.

Я не бачила Майлза з минулого тижня. Егоїстично сподівалася, що він сам прийде і вибачиться, хоча, з іншого боку, за що йому вибачатися? Він мені не брехав. Не промовляв вголос тих обіцянок, які порушив.

Майлз не був чесний зі мною лише тоді, коли мовчав. І коли дивився на мене, а я бачила в його очах більше, ніж він дозволяв собі висловити.

Тепер ясно, я сама і придумала ці почуття як відображення своїх. Та ніжність, що іноді минала в очах Майлза, лише плід моєї уяви. Плід моєї надії.

Я востаннє оглядаю квартиру, щоб перевірити, чи не забула чогось. Коли виходжу в коридор і повертаю ключ у замку, на мене накочує щось зовсім незнайоме.

Не впевнена, хоробрість це чи розпач, але моя рука стискається в кулак, а кулак стукає у його двері.

Я кажу собі: якщо мине десять секунд, а він так і не відкриє, ніщо не завадить мені відбігти до ліфта.

На жаль. Проходить лише сім.

У мене включається здоровий глузд. Перш ніж він встигає перемогти, а я — кинутися до ліфта, двері широко відчиняються, і я бачу Ієна, який співчутливо дивиться на мене.

- Тейт, - каже він з усмішкою. — Зараз його покличу.

Я киваю, моє підборіддя прямує вгору, а серце — крізь груди та шлунок, — кудись униз.

— Це Тейт, — чую голос Ієна.

Досліджую кожен склад, кожен звук цієї фрази, відчайдушно намагаюся знайти хоч якийсь натяк на те, що думає Ієн про мою появу. Чи закотив він очі? Чи вимовив це з надією? Якщо комусь відомо, як відреагує Майлз на мій прихід, то тільки йому. Але на жаль, голос Ієна нічого не видає.

Чую кроки, аналізую їхній звук. Поспішні вони, нерішучі чи сердиті?

І, коли Майлз підходить до дверей, насамперед дивлюся йому на ноги.

Знову нічого. Ніякої підказки, здатної навіяти мені ту впевненість, якої я так гостро потребую.

Я передчуваю, що мої слова прозвучать слабо і хрипко, але все одно видавлюю їх із себе.

— Я їду, — кажу я, продовжуючи вивчати його ноги. — Просто хотіла попрощатися.

Жодної реакції. Ні слова, ні жесту.

Нарешті я знаходжу сили підняти очі на Майлза. Побачивши непроникний вираз його обличчя мені хочеться відступити назад, але я боюся спіткнутися об власне серце.

Не хочу, щоб він бачив, як я падаю.

Коли я чую відповідь, то не можу пробачити собі, що прийшла.

- Прощавай, Тейт.

Глава тридцять шоста

Майлз

Наші дні

Тейт нарешті знайшла сили підняти на мене очі, але я намагаюся не ловити її погляд. Якщо гляну в її очі, то не витримаю. Коли ми разом, її губи, посмішка та голос знаходять усі мої вразливі місця, щоб проломити броню, підкорити мене та завоювати.

Коли ми разом, мені щоразу доводиться протистояти цьому, тому зараз мій погляд – це просто погляд, нічого більше.

Тейт каже, що вирішила попроситися, але ми обоє чудово знаємо: не за цим вона тут. Вона прийшла, бо закохалась у мене, хоч я її й попереджав. Вона прийшла, бо все ще сподівається, що я теж можу її покохати.

Я хочу тебе полюбити, Тейт. Хочу до болю.

Не впізнаю власний голос, коли говорю: «Прощай».

Відсутність емоцій легко прийняти за ненависть. Як же ж не схожа вона на байдужість, яку я хотів зобразити! І ще менш схоже на бажання благодати її залишитися, що охопило мене.

Тейт опускає погляд. Я усвідомлюю, що вбив її своєю відповіддю, проте я й так надто довго годував цю дівчину хибними надіями.

Чим ближче я підпускаю до себе Тейт, тим їй болючіше, коли мені доводиться її відштовхувати.

І все ж таки важко відчувати до Тейт співчуття. Як би боляче їй зараз не було, вона гадки не має, що таке справжній біль. Не знає, як я. Завдяки мені біль не сидить без діла. Живе та живе.

Тейт опускає вдих і дивиться на мене злегка почервонілими блискучими очима.

- Ти заслуговуєш набагато більшого, ніж собі дозволяєш. - Вона встає навшпиньки, кладе руки мені на плечі і цілує в щоку. - Прощай, Майлзе.

Тейт повертається і поспішає до ліфта, з якого виходить Корбін. Я бачу, як вона змахує на сльози.

Дивлюсь їй услід.

Зачиняю двері, сподіваючись випробувати хоча б найменше полегшення від того, що дав їй піти. А натомість відчуваю єдине почуття, на яке здатне моє серце: біль.

- Ну ти й дурень, чорт тебе забирай! - Ієн сидить на підлокітнику дивана і дивиться на мене. – Чому не біжиш за нею?

Тому що я ненавиджу це почуття, Ієне. Ненавиджу всі ті почуття, які вона в мені будить і яких я уникав останні шість років.

– Навіщо? - Запитую я і прямую до себе в кімнату, але тут у двері знову стукають.

Я тяжко видихаю і повертаюся. Не хочу випроваджувати Тейт удруге, проте виходу немає. Вона має змиритися з тим, що все закінчено, навіть якщо для цього доведеться поранити її ще сильніше. Я зайшов надто далеко. Чорт, не варто було навіть починати, адже ми обидва знали, що саме цим все й скінчиться.

Я відчиняю двері, але бачу не Тейт, а Корбіна. Напевно, я маю відчувати полегшення, проте лють, написана на його обличчі, полегшення точно викликати не здатна.

Перш ніж встигаю збагнути щось, його кулак летить у мою щелепу. Мене відкидає. Ієн не дає мені впасти, і я знову повертаюся до дверей.

- Якого біса, Корбіне?! - репетує Ієн.

Він тримає мене за плечі. Думає, я хочу дати здачу.

Але я не хочу. Я заслужив.

Корбін переводить погляд з мене на Ієна і назад. Нарешті впивається очима в мене. Підносить кулак до грудей і потирає його долонею іншої руки.

– Давно треба було це зробити.

Він смикає за ручку і зачинає за собою двері.

Я підношу руку до губ. На пальцях – кров.

– Ну, а тепер? – з надією питає Ієн. - Тепер ти за нею бігтимеш?

Кидаю на нього спопеляючий погляд і швидко йду до себе в кімнату.

Ієн голосно сміється. Сміх його має означати: "Ну ти і дурень!" Однак він уже це говорив, а отже, повторюється.

Ієн слідує за мною.

Я зараз не в тому настрої, щоби розмовляти. Добре, що я вмію дивитися на людей і не бачити їх по-справжньому.

Я опускаюся на ліжко, Ієн тулиться до дверей.

- Майлзе, мені це страшенно набридло. Шість років я спостерігаю, як замість тебе живе якась зомбі.

— Я не зомбі, — вимовляю я без жодного виразу. — Зомбі літати не вміють.

Ієн заковчує очі. Йому явно не до сміху. От і чудово, тому що і я не в тому настрої, щоб його смішити.

Він продовжує свердлити мене поглядом, тому я беру телефон і валюсь на ліжку, вдаючи, ніби Ієна тут немає.

- Вона перша, кому вдалося вдихнути в тебе життя з того часу, як ти потонув у тому проклятом озері.

Я його вдарю. Якщо він зараз же не забереться, точно вдарю.

- Іди.

- Не піду.

Я дивлюся на Ієна, і цього разу його бачу.

- Іди, чорт тебе забирай!

Він підходить до письмового столу, висуває стілець і сідає.

- Заткнися, Майлзе. Я ще не закінчив.

- Іди!!!

- Не піду!

Я здаюсь. Встаю та виходжу сам.

Ієн слідує за мною.

- Дозволь поставити тобі одне запитання, - каже він уже у вітальні.

- Тоді ти підеш?

— Тоді я піду.

— Домовилися.

Декілька миттєвостей Ієн просто дивиться на мене.

Я терпляче чекаю, щоб він поставив своє запитання і забирався, доки я йому не врізав.

- А що, якби хтось сказав тобі, що можна стерти з твоєї пам'яті ту страшну ніч, але при цьому зникне і все гарне? Час, який ти провів із Рейчел. Кожне слово, кожен поцілунок, кожне «я тебе кохаю». Моменти, проведені з Клейтоном, навіть найкоротші. Мить, коли ти вперше побачив сина на руках у Рейчел. Коли сам уперше взяв його на руки, почув, як він плаче, дивився, як спить. Все це зникне. Назавжди. Якби хтось сказав, що може позбавити тебе важких спогадів, але тоді пропаде і все інше... ти б погодився?

Ієн вважає, що я сам ніколи не міркував про це. Невже йому невтямки, що я кожен божий день ставлю собі ці ж питання?

- Ти не казав, що я маю відповідати. Так що йди.

Я виродок.

- Ти просто не можеш відповісти, - промовляє Ієн. - Не можеш сказати "так".

- Але не можу сказати і "ні". Вітаю. Ти поставив мене в глухий кут. До побачення.

Я хочу повернутися до кімнати, але Ієн мене гукає.

Чому він не дасть мені спокою? Шість років минуло...

Невже він не бачить, що та ніч зробила мене таким, який я є? Не бачить, що змінитись я не в змозі?

— Якби я поставив це запитання кілька місяців тому, ти відповів би «так» ще перш, ніж я встиг домовити. Твоєю відповіддю завжди було так. Ти все віддав би, аби не переживати тієї ночі знову і знову.

Ієн підходить до входних дверей. Відкриває її і знову повертається до мене.

- Якщо після кількох місяців з Тейт біль настільки притупився, що ти готовий відповісти "може бути", подумай, як перетворило б тебе ціле життя з нею.

Він зачиняє двері.

Я закриваю очі.

Щось відбувається. Щось усередині мене. Слова Ієна перетворили льодовик на лавину, що оточує моє серце. Я відчуваю, як величезні крижані брили відвалюються і падають на ті менші шматки, які вже почали відколюватися з тих пір, як я зустрів Тейт.

* * *

Я виходжу із ліфта і сідаю в крісло поруч із Кепом. Він не піднімає на мене погляду. Дивиться прямо перед собою – на двері.

- Ти дав їй піти, - вимовляє Кеп, навіть не намагаючись приховати розчарування в голосі.

Я не відповідаю.

Він сідає зручніше.

— Деякі люди з віком стають мудрішими... На жаль, більшість просто старіють. Ти ставишся до останніх, бо нітрохи не

порозумнішав з того часу, як народився на світ.

Кеп знайомий зі мною досить добре, щоб розуміти: у мене не було виходу.

Кеп знайомий зі мною все моє життя. Він почав працювати на батька ще до мого народження. А до того працював на діда. Значить, Кеп знає про мене і мою родину більше за мене самого.

- У мене не було виходу, - кажу я, намагаючись виправдати себе за те, що дозволив піти єдиній дівчині, яка зуміла достукатися до мене за ці шість років.

- Не було виходу, кажеш?

З тих пір, як ми знайомі - відколи я проводжу ночі безперервно в бесідах з ним, - Кеп жодного разу не висловив власної думки про мої вчинки. Він знає, що за життя я веду після розриву з Рейчел. Часом видає якусь глибокодумну сентенцію, але власну думку – нізащо. Всі ці місяці Кеп терпляче слухав, як я звивався з приводу стосунків з Тейт, і ніколи не давав порад. Це мені в старому і подобається.

Проте зараз, схоже, щось змінилося.

– Поки ти не почав читати мені нотації... – говорю я, щоб не дозволити Кепу розкрити рота. - Ти ж знаєш, що так краще для неї самої. Адже ти це знаєш!

Кеп видає тихий смішок.

- Ще б пак!

Вухам своїм не вірю. Він що, і справді, зі мною погодився?

- Так, по-твоєму, я правильно вчинив?

Кеп мовчить, потім різко видихає.

Обличчя його висловлює небажання висловлювати думки вголос. Він відкидається на спинку крісла та схрещує на грудях руки.

– Я обіцяв собі ніколи не втручатися у твої справи. Щоб давати поради, треба розуміти, про що говориш. А, бачить Бог, за вісімдесят років свого життя я не відчув нічого що-небудь схожого на те, через що пройшов ти. Навіть уявити не можу, як тобі було. При одній думці про ту ніч усе в мені перевертається, тому знаю: ти теж відчуваєш це. В серці. У кістках. В душі.

Я стискаю повіки, хоча насправді хочеться затиснути вуха. Не хочу цього чути.

- Ніхто з твоїх близьких не знає, як тобі. Ні я, ні батько, ні друзі. Ні навіть Тейт. Є лише одна людина, яка відчуває те саме, що й ти. Якому так само боляче, як тобі. Інший з батьків твого малюка. І вона сумує за ним не менше.

Мої очі заплющені. Я щосили намагаюся проявити повагу до Кепа, хоча найсильніше мені хочеться підвестися і піти. Не має він права згадувати Рейчел.

- Майлзе, - неголосно, але з наголосом вимовляє Кеп, ніби хоче, щоб я сприйняв його слова всерйоз. Втім, я їх завжди так сприймаю. - Ти впевнений, що відібрав у тієї дівчинки шанс на щастя. Тому не зможеш рухатися далі, поки не зустрінешся з минулим віч-на-віч. Так і будеш до самої смерті знову переживати той день. Єдиний вихід - самому переконатися, що з нею все гаразд. Тоді, можливо, ти зрозумієш, що теж маєш право на щастя.

Я подаюся уперед і проводжу руками по обличчю. Упираюся ліктями в коліна і дивлюся вниз. Самотня сльоза викочується в мене з ока і падає на підлогу.

- А що, якщо з нею не все гаразд? – пошепки питаю я.

Кеп теж нахиляється.

Я повертаюся до нього і вперше за ті двадцять чотири роки, що ми знайомі, бачу в нього на очах сльози.

- Тоді, напевно, все залишиться, як і раніше. Ти так і вважатимеш, що не маєш права на нормальне життя, бо зіпсував життя їй. Так і уникатимеш всього, що здатне пробудити в тобі почуття. - Кеп нахиляється і знижує голос: - Знаю, страшно зустріти минуле віч-на-віч. Усім страшно. Але іноді ми робимо це не заради себе, а заради тих, кого любимо більше за нас самих.

Глава тридцять третя

Рейчел

— Бреде! - Кричу я, поспішно витираючи руки. — У двері дзвонять!

— Вже йду, — відповідає він, проходячи через кухню.

Я швидко оглядаюся на всі боки — хочу бути впевнена, що мама не знайде нічого, до чого можна причепитися. Стіл чистий. Підлога чиста.

Вперед, мамо.

— Зачекайте тут, — каже Бред.

Зачекайте тут?

Мамі Бред такого ніколи не сказав би.

— Рейчел, — каже він із порога кухні.

Я обертаюся і відразу напружуюся. Нечасто цей вираз з'являється на його обличчі. Тільки коли він готується сказати мені щось болісне чи таке, що я не хочу чути.

"Мамо ..." - зі страхом думаю я.

- Бреде, що трапилося?

Я спираюся на стіл. Мене охоплює знайомий жах, який раніше жив і дихав у мені постійно, але тепер накочує лише зрідка.

Як, наприклад, зараз, коли чоловік боїться сказати мені щось на його думку, страшно.

— До тебе прийшли.

Хто ж міг викликати у Бреда таке занепокоєння?

- Хто прийшов?

Він повільно підходить і притискає долоні до моїх щік. Заглядає мені в очі, ніби намагається надати мені сили перед ударом.

- Майлз.

Я не воруюся, не падаю, але чоловік все одно обіймає мене.

- Навіщо він тут?

Мій голос тремтить.

- Не знаю, - Бред усувається і дивиться в обличчя. - Хочеш, попрошу його піти?

Я швидко хитаю головою. Я не можу зробити так з Майлзом, якщо він пройшов шлях до самого Фенікса, щоб мене побачити.

Після стільки років.

– Якщо тобі потрібен час, можу поки що проводити його у вітальню.

Я не гідна цього чоловіка. Поняття не маю, щоб я без нього робила. Бредові відомо про нас з Майлзом. Відомо, через що ми обоє пройшли. Я не одразу змогла йому розповісти, але тепер він знає все і, незважаючи на все, готовий запросити до нас у будинок єдиного чоловіка, крім нього самого, якого я кохала.

– Все добре, – кажу я, хоча це і не так.

Сама не знаю, чи хочу бачити Майлза. Навіть уявити не можу, навіщо він приїхав.

- З тобою також?

Бред киває.

– У нього засмучений вигляд. Думаю, тобі краще з ним поговорити.
- Чоловік нахиляється і цілує мене в лоба. – Він чекає у передпокої. Якщо знадоблюсь, я у себе в кабінеті.

Я цілую його у губи. Міцно-міцно.

Бред іде, а я залишаюся стояти посеред кухні. Серце так і стукає у грудях. Роблю глибокий вдих, але не можу заспокоїтись. Огладжую сорочку і йду до передпокою.

Майлз стоїть до мене спиною. Чує мої кроки і дивиться через плече, наче йому так само страшно обернутися, як мені його побачити.

Він розвертається повільно та обережно, і наші очі зустрічаються.

За ці шість років він зовсім змінився і в той же час зовсім не змінився. Переді мною той самий Майлз, але тепер це вже чоловік. Хотіла б я знати, що бачить він, дивлячись на мене вперше з того часу, як я від нього пішла.

– Привіт, – обережно вимовляє Майлз.

Голос у нього також інший. Дорослий.

- Привіт.

Майлз відводить очі і оглядає передпокій. Досліджує мій дім. Будинок, де я ніяк не очікувала його побачити. Хвилину, якщо не дві, ми мовчимо і не рухаємось.

- Рейчел, я ... Я сам не знаю, навіщо приїхав.

Але я знаю.

Бачу по очах. За той час, що ми були разом, я чудово вивчила ці очі.

Я знала всі його думки. Усі його настрої. Майлз ніколи не вмів приховувати своїх почуттів, настільки вони були сильні.

Він приїхав, бо йому щось потрібно. Не розумію, що саме.

Отримати відповідь на якесь запитання? Поставити крапку? У будь-якому випадку добре, що він чекав так довго, тому що тепер я нарешті готова йому допомогти.

- Рада тебе бачити.

Наші голоси звучать тихо та несміливо. Яюсь безглуздо зустріти добре знайому людину за зовсім інших обставин.

Я кохала його. Кохала всім серцем. Так само, як тепер кохаю Бреда.

А ще я його ненавиділа.

- Проходь, - жестом запрошую Майлза до вітальні. - Поговорімо.

Майлз робить два невпевнені кроки. Тоді я проходжу вперед, а він іде за мною.

Ми сідаємо на диван. Майлз навіть не намагається влаштуватися зручніше: опускається на самий краєчок і ставить лікті на коліна. Він знову дивиться на всі боки, вивчає моє житло. Моє життя.

- Ти сміливий.

Майлз піднімає на мене очі і чекає на продовження.

- Я теж думала про це. Думала про те, щоб знову побачити тебе, але... не могла.

- Чому? – швидко питає він.

- З тієї ж причини, що й ти. Нам нема чого одне одному сказати.

Майлз усміхається, але це не та усмішка, яку я так любила. Тепер він усміхається насторожено, і я запитую себе: чи не моя це вина? Чи не відповідальна я за його смуток? У його очах стільки печалі.

Майлз бере з журнального столика нашу з Бредом фотографію та уважно її розглядає.

- Ти його кохаєш? - Запитує він, продовжуючи розглядати знімок. - Як кохала мене?

Запитує не з гіркотою чи ревностями, а з цікавістю.

- Так, так само сильно.

Майлз ставить фотографію на місце, але все ще дивиться на неї.

— Як? – шепоче він. — Як тобі вдалося?

На мої очі навертаються сльози, бо я чудово розумію, про що він. Я ставила собі те саме питання, поки не зустріла Бреда. Не вірила, що знову зможу полюбити, що знову захочу полюбити. Навіщо ставити себе в становище, в якому знову можеш зазнати такого болю, що починаєш заздрити мертвим?

– Хочу тобі дещо показати.

Я підводжусь і простягаю Майлзові руку. Мить він насторожено дивиться на мене, потім його пальці переплітаються з моїми.

Ми підходимо до дверей, і я беруся за ручку. На серці тяжко. У душі піднімається все те, що ми пережили разом, але я знаю, що маю дозволити минулому спливати на поверхню, якщо хочу допомогти Майлзу. Я відчиняю двері і заходжу всередину, ведучи його за собою.

Як тільки ми в кімнаті, Майлз міцніше стискає мою руку.

– Рейчел... – шепоче він, наче благає зупинитися.

Намагається вивільнити долоню, але я утримую його і підводжу до ліжечка.

Майлз покійно стоїть поряд, і я відчуваю його внутрішню боротьбу. Він не хоче тут перебувати.

Майлз швидко видихає і дивиться на неї. Тяжко ковтає і робить ще один повільний видих. Вільною рукою береться за борт ліжечка – так само міцно, як тримає іншою мене.

- Як її звати? - Пошепки запитує він.

- Клер.

Усе його тіло реагує на мою відповідь. Плечі починають здригатися. Він хоче затримати подих, але не може. Ніщо не здатне позбавити Майлза тих почуттів, які він зараз відчуває, тому я просто дозволяю йому їх прожити. Він висмикує в мене руку і прикриває рота, щоб приховати мимовільне зітхання. Потім розвертається і стрімко виходить із кімнати. Я за ним.

Майлз тулиться до стіни і сповзає на підлогу. По обличчю течуть сльози. Він навіть не намагається їх приховати. Запускає руки собі у волосся, відкидає назад голову і дивиться на мене.

– Це... – бурмоче він, вказуючи на двері дитячої кімнати. Декілька разів намагається закінчити фразу і нарешті вимовляє: - Це ж його сестричка. Рейчел... ти... ти подарувала йому сестричку...

Я опускаюся поряд. Однією рукою обіймаю Майлза за плечі, іншою гладжу по волоссю. Він притискає долоні до чола, заплющує очі і тихо плаче.

- Майлзе ... - Я не намагаюся приховати сліз, що звучать в моєму голосі. - Поглянь на мене. - Він піднімає голову, але мені в очі не дивиться. - Вибач, що я тебе звинувачувала. *Адже ти теж його втратив.* Я просто не знала іншого способу впоратися з тим, що сталося.

Мої слова остаточно розтрошили Майлза. Мені соромно, що я шість років чекала, перш ніж їх вимовити. Він міцно обіймає мене і довго тримає в обіймах, поки наші душі не вбирають усі вибачення та взаємне прощення. Нарешті залишаємось лише ми. Сліз більше нема.

Я б збрехала, якби сказала, ніби ніколи не думала про те, що з ним зробила. Я згадую про це щодня. Але мені було всього вісімнадцять, і після тієї ночі ніщо не мало для мене значення.

Ніщо.

Я просто хотіла все забути, але щоранку, коли прокидалася і не відчувала поруч Клейтона, звинувачувала Майлза. Звинувачувала в тому, що він врятував мене, хоча мені нема заради чого більше жити. У глибині душі я знала, що Майлз зробив усе, що міг. Розуміла, що він ні в чому не винний. Але тоді я не була здатна ні здорово міркувати, ні прощати. Я вірила, що взагалі ні на що не здатна – лише відчувати біль.

Почуття це не залишало мене більше трьох років.

Поки я не познайомилася з Бредом.

Не знаю, кого зустрів Майлз, але знайома боротьба у погляді каже: хтось у нього є. Таку ж боротьбу я бачила щоразу, як дивилася на себе в дзеркало. Тому що не була певна, чи здатна знову покохати.

- Ти її любиш? – питаю я. Мені не обов'язково знати її ім'я. Він тут не тому, що досі закоханий у мене. Він тут тому, що розучився кохати.

Майлз з подихом кладе підборіддя мені на маківку.

– Боюся, я на це не здатний.

Він цілує мене в маківку. Я заплющую очі і слухаю биття його серця. Серця, яке, як йому здається, не здатне любити, а насправді любить надто сильно. Він любив так сильно, а та ніч у нас все забрала. Змінила наш світ. Змінила його серце.

— Я весь час плакала. Весь час. У ванні. В машині. В ліжку. Щоразу, як залишалася одна, я плакала. Перші кілька років моє життя складалося з суцільного горя, яке було не зруйнувати нічим, навіть окремими щасливими миттєвостями.

Майлз стискає мене в обіймах, ніби говорячи, що розуміє. Чудово розуміє.

- А потім я зустріла Бреда, і в моєму житті з'явилися моменти щастя. Я вже не плакала безперервно. Я їхала кудись із Бредом і раптом розуміла, що вперше не пропустила в машині жодної сльозинки. Ті ночі, які ми проводили разом, я вже не засинала у сльозах. Горе почало перемежовуватися короткими миттями щастя з Бредом.

Я замовкаю, щоб трохи заспокоїтись. Давно не думала про це, проте почуття ще надто свіжі. Занадто реальні. Я усуваюсь і кладу голову Майлзу на плече. Він притискається своєю головою до моєї і бере за руку. Наші пальці переплітаються.

- Через якийсь час я помітила, що щасливих днів більше, ніж сумних. Горе, яке раніше було всім моїм життям, перетворилося на окремі миті, а щасливі моменти з Бредом стали всім моїм життям.

Відчуваю, як Майлз видихає. Йому зрозуміло, що я маю на увазі. Ким би вона не була, він також переживав із нею щасливі дні.

- Поки я була вагітна Клер, я боялася, що не зможу заплакати від щастя, коли її побачу. Після пологів її одразу дали мені на руки - зовсім як Клейтона. Клер була схожа на нього як дві краплі води. Як дві краплі води, Майлзе! Я притискала до себе, дивилася на неї, і по щоках у мене струменіли сльози. Але це були добрі сльози, і я усвідомила, що плачу від щастя вперше з того часу, як тримала на руках Клейтона.

Я витираю очі, вивільняю руку і відсторонююсь.

- Ти заслуговуєш того ж. Заслуговуєш, щоб знову відчувати таке.

- Мені так хочеться любити її, Рейчел, - видихає він так, наче ці слова давно вже тіснили йому груди. - Хочеться знову відчувати це з нею. Але я боюся, що біль ніколи не піде.

- Біль не піде, Майлзе. Ніколи. Але якщо ти дозволиш собі полюбити, то відчуватимеш цей біль лише зрідка, замість того, щоб дозволити йому поглинути життя цілком.

Майлз притягує мене до себе. Притискається губами до мого чола довгим, міцним поцілунком, потім усувається. Він киває, показуючи, що зрозумів.

- Ти впораєшся, Майлзе, - обіцяю я, повторюючи ті самі слова, якими він колись намагався підтримати мене. - Ти впораєшся.

Він сміється, і я відчуваю, як з душі в нього впав важкий тягар.

- Знаєш, чого я найбільше боявся, коли сюди їхав? Що ти опинишся точно в такому ж стані, як я. - Майлз прибирає волосся з мого обличчя та посміхається. – Радий, що це не так. Як же приємно бачити тебе щасливою!

Майлз притягує мене до себе і міцно обіймає.

- Дякую, Рейчел. - Він ніжно цілує мене в щоку і встає на ноги. - Думаю, мені час. Я стільки всього повинен їй сказати.

Майлз крокує коридором до вітальні, потім востаннє повертається до мене. Я більше не бачу в ньому смутку. Тепер у його очах спокій.

- Рейчел ... - Вимовляє Майлз і мить мовчки дивиться на мене. На його обличчі з'являється умиротворена посмішка. – Я так тобою пишаюся...

Він іде, а я залишаюся сидіти на підлозі, поки за ним не зачиняються двері.

Я теж пишаюся тобою, Майлзе...

Глава тридцять восьма

Тейт

Я зачиняю дверцята машини і підходжу до сходів, що ведуть на другий поверх. Я рада, що більше не потрібно користуватися ліфтом, і все ж таки трохи сумую за Кепом, хоча більшість його порад так і залишилися для мене загадкою. Добре, коли є комусь висловитися.

Тепер увесь мій час заповнено роботою та навчанням. Я намагаюся повністю зосередитись на кар'єрі, але це нелегко. Я живу у новій квартирі вже два тижні. Бажаю самотності, але ніколи не залишаюся одна. Варто повернутися додому, і Майлз знову усюди. Він у всьому, і я терпляче чекаю, коли це мине. Чекаю на той день, коли біль відпустить. Коли я не так сумуватиму.

Я сказала б, що моє серце розбите, але це не так. Не думаю, що воно розбите. Точніше, не знаю. Серця не було у мене в грудях з того дня, як я залишила його біля дверей Майлза.

Стверджую собі, що треба жити сьогоднішнім, але це набагато легше сказати, ніж зробити. Особливо коли день переходить у ніч і я лежу в ліжку одна, слухаючи тишу.

Тиша ніколи не була такою гучною, поки я не сказала Майлзу «прощай».

З жахом думаю про те, як відчиню двері додому, хоча попереду ще половина сходового прольоту. Вже ясно, що ця ніч нічим не відрізнятиметься від усіх інших. Я підводжуся на поверх і повертаю ліворуч, але ноги не хочуть слухатися.

Вперше за два тижні відчуваю, як у грудях знову б'ється серце.

- Майлзе?..

Він не реагує. Сидить на підлозі, припавши до дверей моєї квартири. Я повільно підходжу ближче. Ну і як це розуміти? На Майлзі не форма, а звичайні джинси з футболкою. Підборіддя поросло щетиною, а значить, він пару днів не був на роботі. Під правим оком свіжий синець. Не хотілося б його будити. Якщо Майлз налаштований так само вороже, як у день нашої першої зустрічі, я не бажаю ще раз

проходити через те саме. З іншого боку, мені все одно не потрапити до квартири, не потривоживши його.

Роблю глибокий вдих, намагаючись вирішити, як краще вчинити.

Боюся, що якщо розбуджу Майлза, то здамся. Впущу в квартиру і дозволю зробити йому те, за чим він з'явився, а прийшов він не за тим, що хотіла б дати йому я.

- Тейт ... - вимовляє Майлз, підводячись на ноги і нерішуче дивлячись на мене.

Коли він випростується, я мимоволі відступаю. Я й забула, який він високий. Як заповнює собою весь простір, коли стоїть переді мною.

- Давно ти тут? – питаю я.

Він дивиться на екран мобільного телефону.

- Шоста година. Тож мені краще якнайшвидше потрапити до туалету.

Я хочу розсміятися, але не пам'ятаю, як це робиться.

Коли повертаюся до дверей, Майлз відступає, даючи мені пройти.

Тремтячою рукою я відчиняю двері, входжу в квартиру і вказую в бік коридору.

- Праворуч.

Слідом йому не дивлюся. Чекаю, коли зачиняться двері туалету, потім падаю на диван і закриваю обличчя руками.

Навіщо він прийшов? Навіщо я впустила його без жодного питання?

Як тільки Майлз вийде з туалету, доведеться вигнати його. Я більше не можу так із собою поводитися.

Я все ще намагаюся взяти себе в руки, коли до вітальні заходить Майлз. Я дивлюсь і не можу відірвати від нього очей.

Щось у ньому змінилося.

Він змінився.

Посмішка на обличчі... спокій в очах... легка, ширяюча хода...

Минуло лише два тижні, проте його не впізнати.

Майлз навіть не думає тримати дистанцію. Сідає поруч і притискається до мене плечем. Я заплющую очі і чекаю, що він знову завдасть мені болю. Адже це єдине, що він уміє.

- Тейт, - шепоче Майлз, - я за тобою сумував.

Ого...

Ніяк не очікувала почути щось подібне, але тепер це мої улюблені слова.

"Я", "за", "тобою", "сумував".

- Скажи ще раз.

- Я сумував за тобою, Тейт. Дуже. І не лише тепер. Я сумував щодня, поки тебе не було, відколи вперше побачив.

Він обіймає мене за плечі та притягує до себе.

Я підкоряюся.

Лину до його грудей і хапаю за сорочку. Коли відчуваю поцілунок у голову, очі в мене заплющуються.

- Подивися на мене, - м'яко просить Майлз, всаджуючи мене собі на коліна.

Я слухняно дивлюся і цього разу справді його бачу. Між нами немає броні. Більше немає стіни, що приховувала його від мене. Сьогодні Майлз дозволяє себе побачити, і він чудовий. Набагато гарніший, ніж раніше. Що б не змінилося, зміна величезна.

- Хочу дещо тобі сказати, - вимовляє Майлз. – Мені важко про це говорити, бо ти перша, кому я вирішив відкритися.

Я не рухаюся. Його слова мене лякають, але я все одно киваю.

- У мене був син, - тихо вимовляє Майлз, дивлячись на наші сплетені руки. У цих словах стільки болю, скільки я не чула в жодному іншому.

Я роблю судомний вдих. Майлз дивиться на мене зі сльозами в очах, але я продовжую мовчати, хоча від його зізнання у мене перехопило подих.

- Він помер шість років тому.

Голос у Майлза тихий і далекий, але це його голос.

Я відчуваю, як важко йому вимовляти ці слова. Зізнання дається нелегко. Мені хочеться сказати, щоб він зупинився. Не треба продовжувати, якщо так боляче. Хочеться обійняти Майлза і голими руками вирвати горе з його грудей, але я таки даю йому домовити.

– Поки я не готовий розповісти тобі про нього. Потрібен час.

Я киваю і стискаю його руки.

- Але я неодмінно все поясню. Обіцяю. І ще я хочу розповісти тобі про Рейчел. Хочу, щоб ти знала про моє минуле.

Не впевнена, що він закінчив, але все одно торкаюся губами до його губ. Він стискає мене так міцно і цілує так пристрасно, ніби безмовно просить вибачення.

- Тейт, - шепоче він мені в губи. Відчуваю, як він усміхається. - Я ще не все сказав.

Майлз піднімає мене і садить поруч із собою на диван. Він водить по моєму плечі великим пальцем і дивиться собі на коліна, намагаючись підібрати слова і висловити те, що в нього на душі.

— Я народився і виріс у передмісті Сан-Франциско. Я єдина дитина в сім'ї. Улюбленої страви у мене немає, бо я їм майже все. Скільки пам'ятаю себе, завжди мріяв стати пілотом. Моя мати померла від раку, коли мені було сімнадцять. Тато вже рік як одружений зі своєю підлеглою. Вона мила, і вони щасливі разом. Мені завжди хотілося мати собаку, але я її так і не завів.

Я дивлюсь на Майлза, наче зачарована. Його погляд ковзає по моєму обличчю, а він все говорить і говорить. Розповідає мені про минуле — як познайомився з моїм братом і як потоваришував з Іеном.

Майлз знаходить мою руку і накриває своєю, ніби стає моїм щитом. Моєю бронєю.

— Того вечора, коли ми познайомилися... — нарешті вимовляє він. — Коли ти знайшла мене у коридорі... — він швидко опускає погляд. - Того дня моєму синові виповнилося б шість.

Знаю, Майлз просив дослухати до кінця, але мені просто необхідно його обійняти. Я подаюся уперед і обвиваю його шию руками. Він лягає на диван і притягує мене до себе.

- Я щосили переконував себе, що не закоханий. Боявся своїх почуттів. Шість років я жив з упевненістю, що я господар свого життя, свого серця і більше нічого не зможе завдати мені болю. Але іноді мені ставало однаково, боляче чи ні: можливість бути з тобою коштувала того, щоб ризикнути. Щоразу, коли ці думки відвідували мене, я зі страхом і соромом відштовхував тебе ще далі. Я вірив, що не заслуговую на тебе. Взагалі не заслуговую на щастя, тому що відібрав його у тих єдиних людей, яких колись любив.

Мої плечі здригаються від ридання, що підступають. Майлз міцніше обіймає мене і цілує в верхівку - довго і міцно.

- Вибач, що мені знадобилося стільки часу, щоб це зрозуміти, - вимовляє він голосом, сповненим каяття. - Ніколи не зможу віддячити тобі за те, що ти не махнула на мене рукою. Ти побачила в мені щось, що вселяло тобі надію, і ти цю надію не зрадила. Тейт, ніхто і ніколи не робив для мене нічого більш важливого.

Майлз повертає своє обличчя до себе, щоб зазирнути у вічі.

- Можливо, я відкриюсь не відразу, але тепер моє минуле належить тобі. Повністю. Готовий розповісти про все, що ти захочеш. Але з однією умовою: пообіцяй, що натомість я отримаю твоє майбутнє.

Сльози струмують по моїх щоках. Майлз витирає їх, хоч сама я не маю нічого проти. Нехай собі течуть, адже це не сльози смутку. Зовсім ні.

Ми цілуємось довго, і губи у мене починають нити так само сильно, як серце. Однак тепер серце ніє не від болю, а тому, що ще ніколи не було так переповнене.

Я проводжу пальцями по його шраму на підборідді, знаючи, що колись він розповість мені і про нього. Яке полегшення, що можна ставити Майлзу питання і не боятися його роздратувати!

- Що в тебе з оком?

Майлз сміється та відкидає голову на спинку дивана.

- Довелося запитати Корбіна, де ти живеш. Зрештою, він відповів, але треба було довго його переконувати.

Я обережно цілую його у повіку.

— Не можу повірити, що він тебе вдарив!

— Не вперше. Але впевнений, що востаннє. По-моєму, коли я прийняв його правила, Корбін нарешті змирився з тим, що ми разом з тобою.

- Що за правила? - Насторожуюся я.

- Ну, по-перше, не можна тобі розбивати серце. По-друге, не можна, чорт забирай, розбивати тобі серце. А по-третє, не можна, чорт забирай, розбивати тобі серце, твою матір.

Я не можу стримати сміху. Як це схоже на Корбіна! Майлз сміється разом зі мною, а потім ми мовчки дивимося одне на одного. Тепер я бачу в його очах усе. Кожен рух душі.

- Майлзе, - з посмішкою говорю я. - Ти дивишся на мене так, наче закохався.

- Не просто закохався, а по самі вуха, - уточнює він.

Майлз притягує мене до себе і віддає мені ту єдину частину себе, яку не міг віддати досі.

Своє серце.

Глава тридцять дев'ята

Майлз

Я стою на порозі спальні та дивлюся, як вона спить. Тейт невтямки, що я люблюся нею щоранку, коли вона зі мною.

Мій день починається з Тейт.

Вперше я так дивився на неї вранці після нашої першої зустрічі. Я погано пам'ятав попередню ніч. Єдине, що залишилося у пам'яті, це Тейт. Я лежав на дивані, а вона гладила мене по голові і шепотіла, щоб я засинав. Вранці, прокинувшись у квартирі у Корбіна, я ніяк не міг позбутися думок про неї. Думав, вона мені просто мріялася, поки не побачив у вітальні її сумочку. Заглянув у спальню – просто щоб з'ясувати, чи є у квартирі хтось ще. Коли я вперше побачив Тейт, я відчув те, чого не відчував, відколи вперше побачив Рейчел.

Здалося, що я літаю. Її шкіра, губи та волосся, її ангельський вигляд пробудили в мені емоції, які за останні шість років стали мені чужими.

Я так довго не дозволяв собі відчувати.

І не міг побороти в собі той потяг, який відчув тоді Тейт. Не міг, навіть якби захотів.

Я точно знаю, бо намагався.

Намагався щосили.

Щойно Тейт розплющила очі і подивилася на мене, я зрозумів: або вона остаточно мене загубить... або поверне нарешті до життя.

Але я не хотів повертатися до життя. Мене все влаштовувало. Моєю єдиною метою було вберегти себе від того, що я пережив у минулому. Щоправда, часом я геть начисто забував, у чому полягає моя єдина мета.

Коли я врешті-решт перестав боротися і вперше поцілував Тейт, все змінилося. Після того поцілунку мені захотілося більшого. Захотілося її губ, її тіла, її думок, і я стримувався лише тому, що хотів і її серця. Я обманював себе. Зумів переконати себе, ніби досить сильний, щоб обмежитися лише її тілом. Я не хотів знову відчувати біль і точно не хотів зробити боляче Тейт.

Проте все одно зробив. І не один раз.

Тепер я присвячую життя тому, щоб загладити свою провину перед нею.

Я підходжу і сідаю на край ліжка. Тейт відчуває, як просів під моєю вагою матрац, і розплющує очі. На її губах ледь помітна посмішка. Вона натягує ковдру поверх голови та повертається на інший бік.

Офіційно ми почали зустрічатися півроку тому, і цього часу вистачило, щоб я зрозумів: Тейт не любить рано вставати. Я нахиляюся і цілую ковдру там, де має бути її вухо.

– Прокинься, соню, – шепочу я.

Вона невдоволено бурчить. Тоді я прослизав у ліжко і обіймаю її. Бурчання поступово перетворюється на блаженний стогін.

- Тейт, треба вставати, а то на літак запізнимося.

Вона миттю прокидається. Обережно повертається до мене і стягує з голови ковдру.

– Що означає – запізнимося на літак?

Я широко посміхаюся, намагаючись стримати нетерпіння.

- Підіймайся, одягайся і пішли.

Тейт підозріло дивиться на мене. Її можна зрозуміти, адже ще немає і п'ятої ранку.

- Знаю, ти в курсі, як рідко у мене видається повноцінний вихідний, тож сподіваюся, воно того варте.

Я сміюся і швидко цілую її.

– Все залежить від нашої пунктуальності.

Встаю і кілька разів ударяю долонями матрацом.

- Так що підіймайся, підіймайся, підіймайся!

Тейт теж сміється та скидає ковдру. Потім перекочується на край ліжка, і я допомагаю їй встати.

- Важко сердитись на тебе, Майлзе, коли ти в такій насназі.

* * *

Ми виходимо у вестибюль. Кеп чекає перед ліфтом, як я і просив. В руках у нього пластикова склянка соку та наш сніданок.

Мені подобається, як вони один до одного ставляться. Я трохи побоювався зізнатися, що знаю Кепа все своє життя. А коли нарешті

розповів, Тейт розгнівалася на нас обох. Вирішила, ніби Кеп передавав мені всі її виливи.

Я запевнив, що він ніколи б так не вчинив.

Точно знаю.

Кеп – один із небагатьох, кому можна довіряти.

Кеп вміє підібрати правильні слова і при цьому не читати нотації чи давати поради. Він завжди говорив рівно стільки, скільки потрібно, щоб я добре задумався про свої стосунки з Тейт.

На щастя, Кеп належить до тих нечисленних везунчиків, хто з віком стає мудрішим. Розмовляючи з нами обома, він із самого початку знав, що робить.

- Доброго ранку, Тейт, - каже Кеп, посміхаючись від вуха до вуха. Він подає їй руку, а вона дивиться то на нього, то на мене.

- Що відбувається? - Запитує Тейт, прямуючи до виходу разом з ним.

- Малюк запропонував покатати мене літаком, а я захотів взяти тебе з собою. Це ж буде перший політ у моєму житті!

Тейт здивовано каже, що не вірить, що Кеп ніколи не літав.

- Чесне слово! Якщо у мене таке прізвисько, це ще не означає, що я літав справжніми літаками.

Вдячного погляду, який кидає на мене Тейт, достатньо, щоб цей день став одним із найкращих у моєму житті, але ще навіть світанок не настав.

* * *

- Все гаразд, Кеп? - Запитую я в мікрофон.

Старий сидить за Тейт і дивиться в ілюмінатор. Він піднімає вгору обидва великі пальці, але й ока від віконця не відводить. Сонце ще не з'явилося через хмари, так що дивитися особливо нема на що. Ми в літаку всього хвилин десять, а Кеп вже вражений і зачарований, як я й розраховував.

Я знову зосереджуюсь на управлінні судном, доки не набираю потрібну висоту. Потім відключаю навушники Кепа і повертаюся до Тейта. Вона дивиться на мене з вдячною усмішкою.

– Знаєш, чому ми тут?

Вона озирається на Кепа.

– Тому що він ніколи не літав.

Я заперечливо хитаю головою. Час вгадано ідеально.

- Пам'ятаєш, як ми поверталися від твоїх батьків після святкування Дня Подяки?

Тейт киває, і в її погляді спалахує цікавість.

- Ти тоді спитала, як це, милуватися сходом на такій висоті. Описати це неможливо. – Я вказую на ілюмінатор. – Це треба бачити.

Тейт відразу повертається до вікна і притискає долоні до скла. П'ять хвилин вона сидить, не рухаючись, і дивиться. Не знаю, як це можливо, але я закохуюся у неї ще сильніше.

Коли сонце прориває пелену хмар і весь салон наповнюється світлом, Тейт нарешті повертається до мене. На очах у неї сльози, але вона не вимовляє жодного слова – тільки стискає мою руку.

* * *

- Почекай тут, - говорю я. – Спочатку допоможу вийти Кепу. Шофер відвезе його додому, а ми з тобою поїдемо снідати.

Тейт прощається з Кепом і терпляче чекає, поки я допоможу йому зійти з трапа. Він крадькома подає мені дві коробочки і з схвальною усмішкою дивиться на мене. Я засовую обидві упаковки в кишеню куртки і збираюся знову піднятися на борт.

- Гей, малюку! - Кричить Кеп, перш ніж сісти в автомобіль.

Я обертаюсь.

– Дякую, – каже він, вказуючи на літак. - За це.

Я киваю і хочу подякувати йому у відповідь, але він уже зник у машині.

Я піднімаюся трапом. Тейт розстібає ремінь безпеки, поспішаючи вийти з літака, проте я сідаю на колишнє місце.

Вона тепло усміхається.

- Ти неймовірний, Майлзе Мікеле Арчер. Повинна визнати, ти дуже сексуальний, коли виконуєш свої обов'язки пілота. Треба влаштовувати таке частіше.

Тейт чмокає мене в губи і збирається підвестися, але я знову її саджу.

- Це ще не все, - говорю я. Беру її за руки і роблю повільний вдих, готуючись вимовити ті слова, на які вона заслуговує. – Того дня, коли ти спитала мене про схід... – Я зазираю їй у вічі. – Дякую тобі за це

запитання. Я тоді відчув – уперше за шість років – що знову хочу покохати.

Тейт усміхається і швидко видихає. Потім закушує нижню губу, щоб приховати посмішку. Я торкаюся її губи і злегка відтягую великим пальцем.

- Я ж просив так не робити. Люблю твою посмішку майже так само сильно, як тебе саму.

Я знову цілую Тейт. Очі не заплющую, щоб не помилитись і витягнути саме чорну коробочку. Очі Тейт здивовано округляються. Вона дивиться то на мене, то на коробочку. Підносить руку до рота, щоб придушити вигук.

- Майлзе ...

- Це не те, що ти думаєш, - квапливо кажу я, відкриваючи кришку, під якою лежить ключ. - Точніше, не зовсім те...

Я з полегшенням бачу, що очі Тейт широко розплющені і сповнені надії.

Судячи з посмішки, вона також цього хоче.

Я вкладаю ключ їй у руку. Декілька хвилин вона дивиться на нього, потім піднімає на мене очі.

- Тейт, - з надією питаю. - Ти до мене переїдеш?

Вона ще раз кидає погляд на ключ і вимовляє два слова, від яких я посміхаюся.

«Чорт» та «звичайно».

Я нахиляюсь і цілую її. Наші ноги, руки та губи стають деталями однієї головоломки, які ідеально підходять одне до одного. Тейт перебирається до мене на коліна. Нам тісно, але це чудово.

– Тільки я не вмію готувати, – попереджає Тейт. - Та й з пранням ти справляєшся краще. Сама я просто закидаю в машину кольорове упереміш з білим. І ти вже в курсі, що вранці я не найприємніший співрозмовник.

Вона стискає моє обличчя долонями і видає одне застереження за іншим – ніби я й сам цього не знаю!

- Послухай, Тейт. Я хочу, щоб ти влаштовувала в моїй квартирі хаос. Щоб твій одяг валявся на підлозі моєї спальні. Щоб твоя щітка стояла у моїй ванній, а туфлі – у шафі. Щоб у холодильнику можна було знайти залишки твого нікудишнього куховарства.

Вона сміється.

- Ах так, мало не забув, - кажу я, дістаючи з кишені другу коробочку. Відкриваю її. У ній обручка. – Ще я хочу, щоб ти залишилась у моєму майбутньому. Назавжди.

Тейт вражено відкриває рота, завмирає і дивиться на обручку.

Сподіваюся, вона не сумнівається, оскільки сам я анітрохи не сумніваюся, що хочу провести з нею решту життя. Ми разом півроку, але якщо відчуваєш, що це твоє, значить, це твоє.

Мовчання Тейт мене турбує, тому я швидко дістаю обручку з коробочки і беру її за руку.

- Тейт, чи згодна ти порушити правило номер два? Тому що я дуже хочу, щоб ти вийшла за мене заміж.

Тейт навіть не потрібно відповідати так. Її сльози, сміх і поцілунок виразніші за всякі слова.

Вона усувається і дивиться на мене з любов'ю та вдячністю.

Вона прекрасна. Надія, яку вона подарувала, прекрасна. Посмішка на її обличчі прекрасна. Сльози, що струмують її щокми, прекрасні.

Її

любов

прекрасна.

Тейт тихо видихає, повільно подається вперед і лагідно притискається губами до моїх губ. Її поцілунок сповнений любові, ніжності та мовчазної обіцянки, що тепер вона моя.

Назавжди.

- Майлзе, - шепоче вона мені, дражняче лоскочучи диханням мої губи. - Я ніколи не кохалася в літаку.

Я посміхаюсь. Тейт ніби проникла у мої думки.

– А я ніколи не кохався з власною нареченою.

Її руки повільно ковзають вниз по моїй шиї та сорочці, доки не знаходять застібку джинсів.

- Думаю, це потрібно виправити, - вимовляє вона, завершуючи фразу поцілунком.

Коли наші губи зустрічаються, моя броня остаточно розвалюється на частини, а льодовик, що оточував серце, тане, перетворюючись на пару.

Хто б не вигадав вираз «Я любитиму тебе до самої смерті», явно не знав такої любові, яку пізнали ми з Тейт.

Інакше цей вислів звучав би так: «Я любитиму тебе до самого життя».

Тому що саме те й зробила Тейт.

Своєю любов'ю вона повернула мене до життя.

Епілог

Мені згадується той день, коли ми з Тейт одружилися.

Один із найкращих моментів у моєму житті.

Пам'ятаю, як стояв наприкінці проходу разом із Іеном та Корбіном. Ми чекали, коли Тейт увійде до церкви, і раптом Корбін нахилився до мене і прошепотів:

- Майлзе, окрім тебе, ніхто б не зміг відповідати моїм стандартам. Радий, що це ти.

Я також радий, що це я.

З того часу минуло більше двох років, і щодня я закохаюся в неї сильніше і сильніше.

Я не плакав, коли ми одружилися.

Її сльози

капали,

капали,

капали,

а мої ні.

І я не сумнівався, що ніколи не зможу заплакати.

Принаймні не так, як мені хотілося б.

Вісім місяців тому ми дізналися, що у нас буде дитина.

Тейт не намагалася завагітніти, але й не намагалася не завагітніти.

- Станеться - так станеться, - говорила вона.

І ось сталося.

Коли ми дізналися, то обоє були в захваті.

Тейт розплакалася.

Її сльози

капали,

капали,

капали,

а мої ні.

Я був щасливий, але й наляканий також.

Боявся страху, який приходить, коли дуже когось любиш.

Боявся поганого, що може статися.

Боявся, що спогади затьмарять той день, коли я знову стану батьком.

І це сталося.

І мені, як і раніше, страшно.

Нестерпно страшно.

- Дівчинка, - оголошує лікар.

Дівчинка...

У нас щойно народилася дочка...

Я знову став батьком.

Тейт стала матір'ю.

Відчуй же щось, Майлзе!

Тейт дивиться на мене.

Знаю, вона бачить у моєму погляді страх. Їй зараз дуже боляче, але все ж таки вона змушує себе посміхнутися.

- Сем, - шепоче Тейт. Вона вперше вимовляє вголос ім'я дочки. Наполягла, щоб її назвали Сем – на честь Кепа, якого насправді звать Семюель.

Більш прекрасного імені і придумати не можна.

Медсестра підходить до Тейт і подає їй Сем.

Тейт плаче.

Мої очі, як і раніше, сухі.

Я, як і раніше, занадто наляканий, щоб відірвати погляд від Тейт і подивитися на нашу дочку.

Я не боюсь того, що відчую, коли її побачу.

Я боюсь того, чого не відчую.

Боюся, що минуле вбило в мені здатність відчувати те, що повинен відчувати кожен батько.

- Іди сюди, - каже Тейт.

Я сідаю поряд з нею на лікарняне ліжко, і вона простягає мені Сем.

Руки у мене тремтять.

Я заплющую очі і повільно видихаю, перш ніж наважуюся знову їх розплющити.

Тейт обережно кладе мені руку на лікоть.

- Майлзе, вона прекрасна. Просто подивися.

Я розплющую очі і різко втягую ротом повітря.

Сем як дві краплі води схожа на Клейтона, тільки каштанове волосся, як у Тейт.

А очі блакитні.

Мої очі.

Я відчуваю...

Все повернулося.

Все те, що я відчував, вперше взявши на руки сина, я відчуваю тепер, дивлячись на дочку.

Те, що я не здатний на батьківське кохання, було останнім страхом, який мені залишалося подолати.

Один погляд на Сем, і страх зник.

Вона вже стала моїм героєм, а їй же всього дві хвилини від народження.

– Тейт, вона така гарна... Така гарна...

Голос у мене обривається. Обличчя залите сльозами.

Вони

капають,

капають,

капають...

Вперше, як я тримав на руках Клейтона, я плачу від радості.

Рейчел мала рацію. Біль залишиться зі мною назавжди.

Як і страх.

Але вони більше не становлять усе моє життя. Це лише окремі миті.

Миті, які блякнуть у порівнянні з кожною хвилиною, що я проводжу з Тейт.

А тепер і з кожною хвилиною, що я проводжу з Сем.

Я, Тейт та Сем.

Моя сім'я.

Я цілую доньку в лоб, потім подаюся вперед і цілую Тейт на подяку за те, що вона знову подарувала мені щось таке прекрасне.

Тейт опускає мені голову на плече, і ми разом дивимося на неї.

На нашу дочку.

Як же я люблю тебе, Сем...

Я дивлюся на досконалість, яку ми створили разом із Тейт, і раптом мене осяює.

Воно того варте.

Такі моменти варті того, щоб пережити спотворене кохання.

Колін Гувер

Не запитуй
про минуле.
Не розраховуй
на майбутнє.

Спотворене
кохання